

مجموعه آثار قلم اعلی

قسمت اول

۷

این مجموعه با اجازه محفل مقدس روحانی ملی ایران
شیدالله ارکانه بتعداد محدود بمنظور حفظ تکثیر
شده است ولی از انتشارات مصوبه امری نمیشد
شهر السلطان ۱۳۲ بدیع

کتابخانه مرکزی بهائی

۲۴۵	نمبره ردیف
	نمبره کتاب
	سری

کتاب - مجلد اول

اسم کتاب - مجلد اول

ورود به کتابخانه در تاریخ ۱۰/۱۰/۱۳۹۸

ریال

قیمت

تقدیمی
خریداری
۲۰۰۰ ریال

کراور و نقشه

صفحه

دارای

موضوع کتاب

اولی

مسیحی

منظمه علی (نزال کتب) در سنه

شمسی

نمونه (۲) ۱۰۰۰

۱۳۹۸ ر ۱۳

مجمع جوانان بهائی
شعبه کتابخانه و قرائت

۵۱۵
۱۸/۱۲/۱۳۱۰

۲۲۱۵

کتابخانه
مکتب
۱۸/۱۲/۱۳۱۰

۲

بسم ربنا الأحد الأعظم الأقدم العلي الأجل
 ببارك الرب الناظر على العرش الذي باسمه نصب علمه
 لا الأوهام على طول عتده العزيب وولده اتعوا العزيب
 على أعلى مقام فلوب العلبين ببارك النبي فيه ان يضع صوته
 العالم الأعلى في ملكوت الأبناء وفيه ما جرح العلم وانش
 نفس الطهور تغربت الطهور ناد الملك الأعلى ونطق
 الأشياء ناطقة فدنون العالم يظهر الغيب المكنون و
 السر المخزون والتميز المصون الذي ظهر بالاسم الأعظم
 بين الأمم انما خرجوا بالهل مدبنة الأسماء وما اهل سر
 الكبرياء على كل طور فالنظر الأكبر المقام الذي
 شرفه بغيره ممالك العند الذي بغيره عبود

المعزيب

المعزيب وان اعدت فرأى المشركين وما بيضت وجوه القوم
 واسودت وجوههم من مشرف الوحي في هذا اليوم المبين
 تعالى من يطق بالكلمة العليا وانطق بها كل الأبناء على
 اتلا له الأوهام فيها ظهرت الساعة التي تمنع عن رزقها كل
 خير وكل محتك ومن اذعرت لها حذرة لسان العظيمة
 بقوله تعالى فهم انتم من ذكراها الصادرة والسلام و
 الكبر والبهائم على الذين ما منهم شمانذا الأعداء عن الله
 مالك الأسماء وما خوتهم جنود الأبناء في هذا الأمر
 الذي بما اضطرب ائذنه العلماء والعزباء والأدباء
 الأخرى اولئك عباد مكبون يشهد لهم لسان الله تبارك
 على ما كان وما يكون سبحانه بالآله العالم ومقصود
 الأهم نرى ونعلم اذا اراد الخادم ان يلكم اصعبا لك و
 اوليا لك بأخذه الاضطراب على شأنه نزل ان كل من
 بغيره كل عرفه من عرفه لأن الذي ليس له ذكر ولا مقام
 كيف يشهد ان بعض الذين انفقوا ارواحهم في سبيله

وصعدوا الى مقر الغناء باسمك اشهد انهم عبادك منهم
 عن اوصاف دونك واذا كانوا اذك فاجعل في ذكركم
 مضمنا والثناء فلك الامل الذي يحركه منه خلقت :
 الانشاء اسمك يا من في عزك ثابت الاضداد وصرح
 الصبار بان تلك العبادك هذا ما كنت لهم بحورك وغير
 اسنفا في بذلك اي رب انت الكريم وانا السائل :
 بيايت لا تخفي بعثت بك ومواهبك انت انت المقتد
 المنان العلم الحكيم فذا في الخادم كتابك الذي اذا
 فكنت خفي ومعت سركم وخصيكم وحب الله
 ومحوركم ومفوضنا ومفوضكم ومفوضي السما
 والارضين لعم الصبح قد قرأت ما ناجيت به مال الله
 وسلطان الامم وبحث في عزكم واخذتكم في حجر الله :
 الملك المنك والعزيز الجيد كانت غارتك اشعلني وحر
 فذا اشعلت فسدك ملكوت الوصال الى ان حضرت
 نطقا وصعدت التي المنال اذا توجهت الى وجه الله و

سئل

وسئل عما في بدي الاضخن وعرضت ما فيه من ذكر الله
 تامة فلما انتهى بحرك ملكوت البيان ونطق لسان الرحمن
 باعلى شمل اكبر يشوق نداءي مظلوم را وابست برحمتك
 امر ابياديك مقدس باشد انشونات دنيا هيشه رد
 ظاهرات حتى بوده ودر كتاب الهى منه كورى بايد باورد
 خيام نمائي كه سبب ارتفاع امراته ونايف فلوب شود
 من يخضع لله برضه الله بالحق من بافتاب محبت الهى كه ان
 مشارف فلوب اسما مشرف است كه اكر نفسى لله على ان
 او ظاهر شود ان عمل عبا به سنا و سركا هي وداستان :
 علم الهى مشرف ولائح است بكوش جاى صر بر فام رهن با
 وفهام غاير بخر سبب علو وصفا امراته است وبعك ثبات
 انرا مشاهده نما كذاك بحرك الحيز وبعلمك العلم بحث :
 لحاظ هاتين بوده واخشاء الله خواهي بود مجد نما اعط
 مجال عرض واعلانر نمائك ومصباح محبت وقلع بد
 حكمت ما بين اخبار ووقن وموقر باشك ان اعل بما امر الله

موجيل وفي هذا التوقيع لذي عناية ربك الغفور الكريم
وربك المحيي العلم كمن انظر الى اقل امرى وعاملاً بما
يرتأى ليقضيه منه عزه خوفك لتلك بأمرك هكل
ظهورى من مقام العزيم التبع ديجيع احوال من ابراهيم
باشبه بعض انفس من ظروهاى نفسانية سبب
اختلاف شدة وميتونه وامر القرا وسنا وبن فرادك
ويصعد بفقول ما لهم به ما هو آهم وينسوقها الى
العلم الحكم كمن دم سمك في هذا السبل وكمن هو
انفعت على الكسنة في هذا الامر البديع فلما قوم ان يصل
بالله ولا تركوا ما يتبع ربكم العزيم العظيم باجتهاد
استفامت وذكر على كمال روح ورجحان شابه بعض
مكة شوقه وان على خود بلك عند ويمالك عرشك
لجع كونه انه يعلم ويسر وعلما الحكم باعلى الكثر
ددفضلته وسكر شتهه نفسانية ان فوسيل ان شهر
احد به وضع نوره فاستل الله ربك بان يفرهم صراطه

المستقيم

المستقيم ويؤيدهم على ما ينشئ لأبام الله رب العالمين تم
اعلم فلما حضر العبد المحاصر لك العرش وعرض ما نطق بلسان
حكيت في ثناؤه وذكره اناسه عناه فعلاً من عند ناد
اجنالك بلوج بنادى باعلى التثناء ويهدى الناس الى
صراط الله العزيم العبد فلما قوم اجبوا داعي الله بدينكم ولا
تبعوا الا الذين يعجزون بما اعزف به الله بالنول ويتكلم
بالعلم ان ربك هو الشاهد السميع انشاء الله موفو شوى
برايه سبب فكفر ناس وعدايت ناس وافعال ناس وتعد
من غير ناس است ان اخرج هذا الذكر وفلك المحل
العالم ذلك التثناء بامقصود الأمم اسلك بان تؤيد
على ذكرك وخدمه لمرات على شأن لا يمتغي ما يرى في
وما لا يرى في بلدك اى ربنا فلهن ما يصحله خالص الحرك
فناصر الأمرات ومنقطعاً عن دونك انتك انتك المنفرد
المخال العلم العزيم باعلى فضل الكرام مالك الفرد
اراد ان يلكم ارض الصناد التي فيها نصيب رايه حجة الله

طويها لمن يوقد بها الخالص او يحيى ويزلجها ويحج
واما نبي كذات نطق لسان عتاي على سلكه فضلي وانا
الفتال بالارض الصا وانا شكوي ثم افرج بما
رضيت الله الى مقام سوف نشاور بالبيان من كل المحج
ان الفضل بيده يعلى من نجاته من خلفه انشهو المناد
على ايشاء الاله الاموال الحق المتعال طوي تلك و
لاهلك الذين وجدوا حروف جنس بالله وذا فواقر المسم
والضرة في سبيله لعوى القوم من الذين يكرهم اهل
المرهدين لأهل وبنهم كل كلبان نطق بالحق في الله
مالك الملب بالاهل الصلواتم الذين تركتم الأوطا
في حبس الرحمن ادعوى فيكم اللذيق وشرك الرقتاء
بغاف وضلال با حيرت انا اظهرتاك وعرفتاك و
علمتاك وسفنتاك رجفي الذي انزل الرحمن في القفا
فله صفة الله في الصحن والكعب والقرطيس اصفا
من قبل خلقك خلفه راجع القديس اعرض عن كل مخل

واضل

واضل اليه المحاصون بوجه نورا وبارك مالك الأسماء
الذي اظهره واخصه لمن اجاب نداءه وتبخصه وانا
فلا سمعت من الأعداء ما نوح به الملك الأعلى ايا سميع في
هذا الجح ما يذكرك مالك الأسماء في هذا المقام الذي
بطونه المحاصون في كل الأهبان كذلك فذف لك من
بحر هاني لثالي رحمتي ان اجمعها باسمي ثم اشكر ربك
في العشق والأشراق باحسن قبل على قد شهد بطلو
اهل المرهدين واهل حظائر القدس الذين كرم الله و
جودهم عن النوبة الى الجحيم الذين جعلوا لخصومهم
وخشوعهم واذكارهم كفا لله رب الأرباب قد
ناح لمصائبكم اهل هذا الأسماء يشهد بذلك
فاطر السماء الذي تجلى على العالم بالاسم الأظلم و
نطق بما صنعت به الجبال ففكر في فضل ربك ثم
اشكره بذكره بغير حجب به الملوب ونظير به الأرواح
اسمي ونحو سبكتكم ككتاب شما بود عبد حامد للقراء

عشیرین خود مخصوص هر يك ايات بدیده منجهدان
سماء مشتبك مالك احد به نازل باعلى قيل الكبر ان نفوس
جمع نلقاه عرش ملكون و در كتاب الهی ان علم جلی مسطور
بعضی اوقات نفوس صاحب الواح مشغول در جودند كه اوقات
باسم ایشان نازل شود سال شده مشرف و می و مطلع كتب
شهادت داده بر مصفب ایشان فی سبیل الله كلیه الهیه و حروف
صحفه مسنوره كواهی داده بر اخصه بر ایشان لعن الله طرد
شده قسم عجلان صحیفه كه در این لیل ثان ماه مبارک است
باطح بیات دوستان داد كوی می نماید اگر بشیخ یا المهره از بحر
عنايت كه نسبت بایشان ظاهر شده ملتفت شوند بهم است
كه از هر چه ملكت كردند حال با بد تمام همه را مصحف برآید
دارند كه با تمام اعظم اعلى از دست نرود و باقی جانند ناد
فصلت و باقرها فی البیت علیها عمل بل بسوزاند بعد از انچه
ارض صادر كل بطون عقران مرتین و عنایت مخصوصه
حق تعالی حمد و شرفی فضله و تعالی كرم و تعالی

كبریاة

كبریاة فان خومض شاهد و كوا هست اكر فی الجمله تكرید
عنايات الهیه غلبت هر كس هر چند نشوند و خود را می توان
اشیای منلوته و زخارف دنیای فانیه حجاب شده و ناس
از مشاهده منع نموده و الا جمیع بكال فرح و انقطاع باقی
مالك ابداع توجیه نمایند فد توجه همه مالك الا جمیع كلی
وجوه اهل الصاد الذین نیند و اكث الطنون و الا و
واختن و اما نزل من الله و الله مالك الرقاب و كبره علمهم
بكرهم بكم اذ اظهروا من مماء مشبهه ربه سجده لام الا و
بشركم بكم كری و حقی و عنایتی تم ذكرهم من قبل ان ذلك
هو العزیز الغفار انشاء الله باجمع اصغیا با بر نفع لهم الله
ذام نمايت و عمل نشوند فكر نما شد البوع كرام بت از
اعمال سببا انقار و جاد و انقار اسراست نزع و جلال
ضاد و اكثر از الواح منع شده و بكنه مباركه از سماء انا و
انفیل نازل نصرنا الله بصف حكمت عیان است ندر سبب
حلبك و دعت ان امثال این بیانات در ايات الهی بسیار است

افشا و اوقه صاحبان اوصاف و جمله و دانش از آن در این صورت
بهر اهل حق بنگرند تا بدانکه که با هر چه کشف عجاای خلق نماید
و سبب علو و سمو امر الهی گردد با علی و در این صفت از علم جانشین
نماید تا با آن که خود را خدای سبیل حق کن این شهرت نیست
که در علم و تاسان و بیان و الیای منتهای پیشو اسم صاحبان
کل جاعا اجهاد ما بن شهان و کبری فائق شد مثل از شهان
ظاهر چه که ان خود هیچ رسیده و شکت و عیالی نداشت
جمیع اینهاست و گفتا و حدیث خود و بعد هم بشهاده ظاهر
طوفان شد و بیان را در حدیث صحیحی نقل خود از آن
آن سرور داشت و در حدیث دومت نشان خود طوفان بود
هنا للمقام و طوفان من و حدیث بیان الرحمن هر نفسی
الحقیقه خود را بجهی سپهر و در سبیل حق از خود طوفان شد
او ملک حظ نشان و مقام و نیک و نام خود را نماید و نماید
با هر گفته و مایشت بهر که شود اقسام اینست بیان من طوفان
طوفان به طوفان و حال من حوالی ایاکم ان یتسکم شی من

سبیل

سبیل المستقیم کل باید بحال جهد تحصیل کلمه و رضا تا بداند
ناسر چه اهلند و هم غافل سبیل لازم است و اگر آن سبیل
با هر حق عامل شود البتة نور پادشاه عالم را منور نماید و
امم را بشطر ذلک کشفاند با علی چون نصرت امر و حق
جز جلاله و عظیم که با به مغلطس خوده از نزاع و جلد و سل
سبقت و امثال آن لایا باید بحیل اعمال طیبه و اخلاقی و
حائیه داشت خود اگر نفسی لله با نچه ذکر شد عمل نماید
البتة در عالم را ترکند و خرف عیانت غلبه نماید چه که را نچه
حق سبب و علت نصرت و ارتفاع امر و از فرمود تا قدر
مؤثر است بشهد بدانکه کل عالم بصیر باید بحال حکمت
رفقار تا شبه و در هیچ حال اول از دست ندهد الا
نظمتوا من کل مترع و لایصنعه فواکل ما لطف و لا نظره
المسود لکلها ضیع بعضی از حق من بکلمه افعال و مقای
و بکلمه اعراض حد تبلیغ بکلمه نکلیم غایت که حرارت حق
الحران و ظاهر باشد اگر سامع مشغول شد و بر جفت

فان كنت تدبر احدك مما بدأ به لانا و مسوطنا
 اعلى جبالوت مختلفه ذكرتك و مران انما نود ما كل اذ او
 ضمت بينه و نصب برزانه انهي انك دياره جلدع
 عهد حنين مرعوم و انشور و يدلفاء و جهر من شله
 ما قرى من ملكوت بيان و نال الرقى الرحيم هو الظاهر من
 انق الظهور و كتاب تارة المظوم لمر اذ ان بقرب الى
 بحر البيان و في ايام انزل ذكرها الرقى في الغزوات و في كتب
 التل التي نزلت على القبيح و المرسلين ليأخذ الكتاب
 باذنه و به و يشرب منه كوز الحيوان الذي جرى لمصح
 اراد طه و رب العالمين ان اسمع نداء و هم على شات
 تجدك نضات الهات ربك القند العنبر طوي كلاب
 طهره من اعرف بالله و اياه و طوي لأم ولدتها
 من اجل الامور الأعلی و آمن بالفرد العنبر ان اسمع ماء
 ينطق به السمع لربك البصر ما قرى بجعي المرسلين
 فلا ظهر الا هو من بحر بيان و يك بامرته عليه فيما

الوي في هذا اللغام الكرم ان شهد بما شهد الله من الخلق
 السموات و الأرض انه لا اله الا هو الذي ينطق انطق الوصو
 في محض الله و الموعد بلسان الغزيين من فان هذه الشهادة
 انه فان بيبا لله العليم الحكيم انهي و انك و يدركه
 جناب حاجي عالم رضا نونته برود بد عرض بكتبات
 عليان انشور و ارادة و جلفي اشرف نود هو انشادي
 من الامور الأعلی سبحانه من ظهر و اظهر الامر كما اراد الله
 هو القند على ما يشاء لا اله الا هو المهيمن العليم ان
 افرح ما يذكرك النعم الأعلی اذ كان مطلع الاسماء في حين
 عطاء بما اكتسب يدي الذين كرموا بالعباد المكنون انكر
 في ذلك نوا و اهلها انما يربك ما يثبت بهز و لها العزلة
 انما نطق بنائها في كل الاحيان و تدع الناس باعلا الشاء
 الى اللغام الأعلی و لكت الناس كثرهم لا يشعرون انك ان
 يجيك شئون الخلق عن الحق الذي ينطق في العالم با
 لاسم الأعظم و يشر الكمل الى اللغام المحود انا نذكر في ابل

الذي اقر البيان في هذا المقام الذي سمي بالاسماء العنصرية
كتابا لله ربي ما كان وما يكون انك الاقرين بكنها وشريبت
من دعوى الخلق ان اشكر ونزل لك اللهم باسم ابي يحيى عليهما
عزبه اسرارك ومكن بانك اشهد انك انت المفضل على
ما نشاء وفي فضلك زمام الوجود انهمي انك مدبر
تخص اجنبي يعني زاهل ادروا نونشده جود بدعوى شيد
فوجوده امثال آية نفوسا كراختن ما بنيد ويولاد بان
خود ارسال طوبه باسي نبيست ولكن كورديان ارض
الطهارا كتنه سب فساخا هو شيد ويملك ليو راده تا
صحیح باشد بصورت ذنخ كتاب ابحاث كه در اين ارض
موجود است غما بطران صحیح فافر فشنده واكر كتابك
در اين ارض فصل كبر نوزدين المزيين فرستادند و
الواح ملوك حرا و مسنور فاده شود احسن ولكن
بعدا من الهيبات والله يقول الحق وهو يكر الدليل
ويجيب الاميل انتهى وانك مدبر اجاب حيا هو

حسن

حسن عليها و نونشده جود بدعوى شيد هذا ما اتروا
في جوابه هو الكتم في الطور ان اشكر لجنس بآلك
ابا يحيى ووجدت عرف عنايتي وافيلت الى ابي وسجد
نداء في وشريبت دعوى البيان من ابا يحيى عطا في لعلم الله ان
الفضل ابن وجدته مع وعرف واجاب مولاه الذي :
بظهور ظهر السر للجهنم والنسب المكتوب وان فضت
المتحيز بين الارض والسماء وهذا العنك ليه على اتمه
دعوى الاسماء ان لا اله الا انا العزيز الغيبر ان السميع
ما ز يابان الله والصبير من راي الاقنى اذ ظهر مالك
الاسماء وعاطر السماء بسلطان عظيم ذكرك عظمه هائل
عن وراثة كل هلو خضع لسلطانك وكل ذي علم قرين
مضعا والعرفان اذ جمال خذلم الرحمن اعري لويجد لذة
البيان لنظير في هوا الرحمن ونجد نفسك في مخرج مطير
ضريح العاركة لك بذكرك مالك القدم ببيان جعله
مفلسا على اذكار والاعطاء بعد ظهوره في هبها

ان ربك ينطق كيف يشاء كما حكم كيتا وادانه المنة
 القدير ان الذين غفلوا اليوم عما ظهر في الابداع اتم
 ما غفل الصادق ككلامه رب العالمين انك قد فرغت
 من قبل ما بان الله ورحمة ان جعل هذا المفضل لغير الله
 لا جاهله من هذا الامرات ربك هو الفضل الكريم
 فندم ما انقضاك على الورود لتستك ان ربك اهل
 منك ربك انما هو التمتع البصر انا وانا ان لا نذكر
 ربك بالروح والروحان لاهل الامكان الذين يخلو
 وجوههم نضرة الخضوع بقا الملك العزيز الحميد انه
 بكنبان اراهم امة والورود وكعبه وصالة لا
 بجهه شوق في الحار يمتل ما يتاوه ويحكم ما يريد وهو
 المزمع العلم كذالك في انما يصير الصان بتلك حكمة ربك
 المنصور العظيم الهامة عليك وعلى اهلك التي فاز
 قلبها نور تحت الله وانك اذ ان المفسود بغيره ان
 مبعوث هو والله الحمد لله المزمع الواحد الاحد

الذي خلق الانسان والحجر ما يظهر به صفات الرحمن وخلق
 الشيطان وبمفضل بين من توجه الى الانق الاعلى ومن
 اتبع الهوى سبحانه سبحانه عن ذكرى وذكر في السموات
 والارض المخلوق والامر يحيى ويحيى وهو المنة العابد
 عرض ويشود مكتوب مفصل ان جعل جنتي قبل دنسها
 دستخط على عرض غرور او وطرد است بكم ان وابت
 المحرر حسب الامر هذا مال ان نعوي في رغب فادود سنخط
 دكتور صيد الحجر فتك جميع شاعر ومثل برخصوع و
 خضع وفيها ما الخراب بل الله بوجه وهي بين سنخطي
 كرمها باسم جود عليه اعدا الا في سناحه بوند
 آتم بايشان ريبك وجميع دريشكاه حضوره من
 شد هذا ما اشرف من افي البهان باعلى قد سمعنا
 نذا لك وذكرك ونماجا نك وما نطق بلسان فلك
 مرة بعلترة و لك ان لسمع ما بانك بل الله كم بعد
 كفة فذكرناك وذكرك لتقوم على امره ولاك على شان

نصب مدینه الأقطار علی الأعلام الخیر انجذاب ارسال :
 داشتند عبد حاضر نلقاه وجه عرض نمود و حواری سلوک
 سبب انشاء الله بکمال همت بما یصلحی لایام ربک فیها
 نمائند اینچنین سبب الهی از شما ظاهر شده و اینچنین کرد
 محبتش جل بودید جمیع مذکور و مشهور است انشاء الله
 بطیبه در کتب اول عبد حاضر نظم اعلی جبار بشاید
 کل السوال بان ناظر باشید و بیان مستک بالهال الذی اطر
 الالوجه نظر در جراتین ارض کن که چه بگویند و چه
 میکنند قسم بجان محبوب که معرفت کل مبارک است
 الالهی در ایام الله نشینند و در ادراک این مقام را
 نمودند در شبه او عام ساکنند و در ولدی ملنون
 ضعیف اهل باطن صفت اهل برهان مشاهده میشوند بل
 محیی اهل بصیرت نفوس را پس نواز جان ملک
 میباشد باید در کمال احسان خالصا لوجه الرحمن درین
 نام سعی نمود تا نملنون و او عام بالمره نازغ از آتش

انتهی

انهمی عرض میشود مناجاتهای متعده اغنیای انوار
 وجه عرض شد بسیار از اظهار عنایت فرمودند مخصوص
 در این ایام که در اینجه اختلاف در نوع تسک و انوار شمس
 انجذاب از آفتابان قلوب اشراقی نموده و اینک در باره
 شیطان و مظاهر او فرمود داشتند این بی واضح و
 معلوم است که در کمال حسن مجمل کذب منسکت و بی
 منکام الحمد لله جمیع امور واضح بوده چیزی مسؤویره
 جمال فدام بر حسب ظاهر با امور دولت دشمنان این
 فرمود و بعد از آنکه کل موصوم بعد از چندی که در ارض
 کرمانشاه و اطراف آن منواری بود وارد شد و بعد از
 حرکت از عراق هم در حد باطنی شد و این نفر را جمیع
 امیت که در کتاب بودند شاهد کواهند و دیده الله
 و هم چنین جمیع مشاهده نمودند که نلقاه وجه فادد
 تکلم نمود ملک حظه فرمائید اگر بد فضل این فخر را
 نمیزود چه مثل نفوس در سجود او عام خود غریبی

مشاهده مینماید و بعد هم بدارضین سرجال فلام از
کاخ خارج و در بنوی ساکن و تا چندی لیل و نهارا با بیست
بویه و این موردیست که همانا در مشاهده نموده اند
ذلك نوشته اند که بعضی چیزها دیده اند که نتوانستیم
الاصغر اقصی علی المومنین و این کار خواستار است
اظهار کند که بعضی از خارج شد مع آنکه جمع میل
که حال خدمت از اول و از امثال او نیزه است
در بیت و صاحب ساکن و بالتمت معاشرین نموده
و بعد که تفصیل با دفع شد و بشرک از وقت نماز
رجع الامر علی ما کان از افعال ناشایسته او و الله اعلم
لا اله الا هو طویبا صفا حضرت ابن عبد عرس و
کتاب و معنی که طبع شد در بیت جمال فلام بود و آن
این بود که در هر نقطه اول آن ظالمی و فاضلین حق
و بعد چون مطبوع نفس خبیث است و طبع فاضلین خبیث دیگر
بخشیه نمود باشتاد این عمل شایع و بعد که جمال فلام

نشریه

نشریه در آنکه هر مودت هم غافلین چنین از کتابی بنموده
دین صورت چه میتوان مردم کنت چنانچه والدیه حق
حضرت علی روح ما سواه غلام بیک از نشاء مؤمنه ذکر
نمودند که اینها اگر در اجتهت میل داشتند چه در آنک حرمت
نمودند باطلت اعمال شنیعه دیگر او را تفصیل انبعث
در بعضی مقامات ذکر نموده جمیع باید در نظر انجمن باشد
و بعد از این الفاظ را بنده نامطالع شوند ایوم الواحکة فی کما
و در هر یک در کسر اصنام طویله و او هام نازل شده و این
عبد عرس نموده باید جمع شود تا کل عمل حفظه آن بر افعال
خبیثه انحراف کند باطلع شوند بی چند نفر پیدا شدند
از جمله سید محمد اصنافی و میرزا حسین می و در روز پنج
او هام مشغول گشتند آنجناب میلانند که آن نفوس
اصلا مطیع را اصل از نبودند و هر دو پیش جمیع ناس
اظهار الطماع نمودند که از اول امر مطلع بوده اند که
الذین کذبوا کفر بالایمان الله در آن روز سنه را بر جمعی

حال ظم دارد و در فوی و فضل ملک و نفس بر ظاهر و الله تا
 مع ذلک مکتوب این میگوید الا انما انت علی النعم المتطلبین
 کاش نفس بر اهل جبهه بدست دهد و در فوی و فضل ملک
 میبافت این بر عیون منما بدانند که آن حلال فکرت میباشند
 نور و نور مکتوب است لایحی و موجوده و آنکه این
 اطلاع بر این امر نباشد اما چه میکنند و چه مکتوب است
 بقوت عیون و نور و نفس حاصل از شقوق و نفوس
 خفته و نور و نفس و نور و نور و نور و نور و نور
 بشاء الی صراط المستقیم کاش در آن دارو اهل برین
 مبنویند در بر شایسته الحاکم میباشند ان هو الاصل
 مبین ابرو و عیون است از کلام و اینها که در
 مکتوب است معانی و معانی و معانی و معانی و معانی
 مو و فضائل و اول و اول و اول و اول و اول و اول
 برای طبع و خفا شد و موافق است که سبب طاعت و ناری
 بوده و هست انشاء الله معراج احوال طاعت و فوی و نور

انجرب

آن محبوب مبلغ و مرتجع و متین امر الهی باشند جمیع
 دوستان آن از قبل ابن فانی تکبیر برسانند
 و مکتوب در بد البوم بوم نازه و بدیع است انشاء الله
 نفوس مغد ستر مطهر و بطران استقامت کبری و این
 و ملحق باشند بکلیه اوقات من این جرح من میشود
 بوده بجمل اقطار مفسک شویب دشمنانکه اسباب عالم
 از طبع آن عاجز مشاهده شود با اسم حق بکفتم بر
 خرامید تا جمیع اهل عالم را بنجابه اطفا لکه بلعب طبر
 مشغولت مشاهده نماید و معرین بیان را باشد
 خرامین انشاء الله در کل جهان از ما سوی الله فارخ
 را تا در باشند و باقی عنایت دوست بکتابنا نظر اندوز
 الحق و هدیه السبیل الملك لله الواحد العزيز الجلیل
 و اینکه در یاد جناب طوما سفلی خ امر فوج داشته
 بودید در سلحت اقدس عرض شد و هذا ما نطق به
 لسان العظمه هو الاذن من الاكظم العلی الاعلی

ذكر من تلك المعلوم الى الذي سمع التداء وتوحيده الى
الافق الاعلى لينج ويكمن من اراسي على هذا الامر
الله به نزع كل ملك وسف كل جيل وكل كل نام
الامن شاء الله رب العالمين فذكرت الاشياء من
صبر على الاعلى ولكن المشركين في حجاب عظيم يظن
التصديقون اشرفا ويشاهدون النور ويشعرون
عنه كذلك سويك لهم انفسهم العزلة انهم من القادرات
طوفى للثقلات في حكمهم من قبل وفي هذا العيون التي
فيه ينطق لسانه المسجود ان لا اله الا الله العظيم الحكيم
خذ كل كلمة بقوة من عنده تم امره بالروح والخط
اذ تجرد نفسك فخرج مبعين قد رأيت انما لك افنانا
اليت ومعنا نياتك اجبتك هذا الكتاب لتبع طوفى
لا تامل اشتغلت بخبر بلوى واللسان نطق يشاقق و
لعبن نوحتم الى لفتى والقلب فاصحى ولصلد زينة
باسمى العزى باليد مع الالهة اعلمت وعطى من فاز هينا

الامر

الامر الذي اذا ظهر انكس ظهر كل نام بعيد انهم و
ابنك ديار الحياى ارض سن وش وم مرغوم وشنة
بوديد لقا عرش عرش شد فرمودند لى طاعتها
يكل بويه وخوادم بود انشاء الله اركوز بيان رحى شنة
فان شونده كالباقى اختلاف فادد بر اخذ ان بناشند
كل احياى رحى ط مشكك داريك كم عبادان راجح
ساذف شونده لم يزل ولا يزال يدكر شان نوحى بويه
وانشاء الله خواهد بود وتكبر من هذا المقام على حرم
وعلى كل قائم مستغنى جميع راغبان الهى مسرور دان
انه خبر ذكر وخبر معين الالهة عليك وعليهم وعلى
من فاز هذا المقام العظيم انهمى عرش ديكر انكرا لينة
دستخط الخياب الاحال بان عبد فاني بود جواب ان
عرش شد ودو عرصرهم كمامة الله ان ارض حلت
حرم عرش عوده بود ند وسبد ونظلم شد كال عتاء
اطهار فرمودند انشاء الله جوابم غنايت جبرها

وابتداه وابتداه عموماً جنباً إلى جنب مع واحد على غيره
 ٩ وروى في موضعين من قوله انما هو الله سبحانه وتعالى
 به هو الذي يتفكر في ذلك واما انما هو الذي يتفكر في ذلك
 بعد رسوله وبيان الواجبات التي هي حواسن
 بوند جميع ما ذكره انما هو الذي يتفكر في ذلك
 ارساله مشهور ولكن ما به عملنا مشاهدته بما يتك
 على كنهه في الحقيقة ما به يستحقه بالاستقامت
 انقطاعه وقلوبنا نحن نشود وقلوبنا نحن نشود
 حالنا ما به يشهد بالهول من شوقه شوقه وبتأنيده
 كونه كونه على كل طرف كونه واساطره عوده لذلك
 بصحة من لسانه في المتابع الجبر بابي عصا من
 مكرراً انبعثت انما هي صارت اصناماً من وجوده
 جنباً جواد الله سبحانه وتعالى انما هو الذي يتفكر في ذلك
 تارة مشهوره لطوبى له وحياته وطوبى له بعد

مما نحن

بسم ربنا

بسم ربنا الأعظم الأقدس العلي الأسمى
 عموماً وبتأنيده وبتأنيده وبتأنيده وبتأنيده
 مناجاة من وجوده وبتأنيده ان علمه بيان ما به
 بانق اعلى عودت عود وبتأنيده امره من وجوده وبتأنيده
 مخصوصه مساخته ما به خصان وبتأنيده وبتأنيده
 بكل منزله وبتأنيده ما لك احد به ناس غافل لا آكله
 ويحيا به كنهه كنهه طوبى انما هو الذي يتفكر في ذلك
 رحمن ربنا انما هو الذي يتفكر في ذلك وبتأنيده
 في العالمين يتفكر في ذلك فدا دخل حكم التبع في كل علمه
 به الفنون فكيف نؤمنه فضائله وبتأنيده
 امثله تعالى باب بتأنيده الحكيم المرم به في كتابه
 مقامات الأخلاق المحسنة والأحوال الطيبة الظاهرة
 جميع من على الأرض لذات بيان رحمن ربنا انما هو الذي يتفكر في ذلك
 ان نوحه يتفكر في ذلك ولا زال طائف حوله اواره كونه
 جل جلاله مسائل وأمل به بواسطه اوليائه خود مفصود

نصرت راكم كتاب الهدي است ادراكه ناهية ناكله من عمل قديرا
يبينه ويالحق اليوم محبوب است تمام كنهه بالهي والذات الاشارة
ومحوي ومحبوب من والاعين والسماء انو مسلك سبيلهم
كذرا بر محشش خود امطار علم و عرفان بر ارضي طيبتر تنو
مومن عطا فرماي و ميبلول و ارضي ناكل بينين ثابت جازم بر
قد ريش كواهي همد و جزاي معندين و ظالمين لا بنور
ناهنه و خودي كال شفقت و رحمت بالهل عال و معاشيه
كنند انهم و الغالب القادر الاخذ المشد و القدير بال
محبوب قلب و مستحق الثواب كمد و عرفه صفر از مطلع
محب و و خدا ظاهر شد طرب قلب را صفر اموت و عتق
جان لا بكنال عرفان راه نمود انشا الله لا زال باب
علم هر ده عقيد و معرفت باشهد و جلال و اطلاع نطقه لا
بصنة لا يفتنه بام الكتاب توجه نمود و فطره ناهيه
ببر باق اهل كره و بعد از حضور در مساجد منع افدن
اعراض الهي و اجابت التجايب الى آخره من خود هذا

ما تزل

ما تزل من ملكوت بيان و بيان الرحمن قوله جل اجلاله
اناسمنا ما اشهد بالله لك ان شمع في هذا الحين ما
يظهر من ملكوت الشاه اتا و جده نام كل ذلك عرف الحق
و الخبير و الاستقامة فامر الله مالك الاسماء و اورد ناه
مجد بك على شان مجد عرف الغوة و العبد و الكبرياء با
قد سمع اذ في مانجبت بر الله و حين كان بنطق لساني
بات الذكر و البيان و التناء الذي ظهر من عباد علم
و مشارف و حيا لله و عازن رحمة الله لنفس و انا الشاه
الناظر المحيبي العزيز الحكيم قد حضر الخادم بكتابك و فرغ
ما فيه لك المطامح التي اقم امره و ذكر الله ربه
العالمين كثر من نبي احياء و يشرم بعنايتي و فضلي
رحم و الطاف و مواهب ان ريت هو الغفور الكريم جميع
بعنايت حق بشاوت ذه و يفضلش مسرود دار بكونه
باين كلمة مباركة كذا نلقى سماء لوح محفوظه ظاهر شده
ناظر باشهد ان نصر امرى بنفسى في قبضه قدرى و بين

اشد ادى طوبى نفس تجده عن ما ذكرناه في هذا المقام المتبع انا
 تجزي بالعدل وحكم الحق وانا المقصد والغايه جميع بالحق
 لو كان ما بينه وباللذات او بالشر باشد ان يرى هرامى ذلك
 الى مطلق معين شله اذ انى بظهور الاله هو الفاعل
 الحكيم دلائل ظهور واعلم نصرت كل من يوجه بظهوره
 دونه و هو رئيس العالم ان تفكر ما شئت با مراد من كل
 المبره وافق شوبه الله بالحق والحق كما ان قيل ان مقام
 جارى بشده بكمال نصرت بوجه ان يراه احدى مجال كبره
 توقف بوجه نصرت بابل جميع دون شان اليوم بكمال الخداد
 والفاقان ظهره وندى وجميع باعمال والحقان لطيفه ابن
 امور وداين ظهوره بوجه نصرت باس و ذلك العرش با صرت
 امر محسوب و ذلك كونه اكر اذ دل الاله و سنان فصاح محسوب
 امكان و الا بان تسليم و رضا الصلاه فهو وندى حال كل الحق
 و دلائل ظهوره بوجه نصرت باس و سنان وندى وندى وندى
 و اعمال بوجه نصرت باس و سنان وندى وندى وندى وندى

كتلى للمبين باعلى جميع وباللذات الى آخيه وناكله بغيره
 بياينه وباللذات الى فان كرهت دد حقا والواج كذا في
 ونا و صير شله مفصود فبام برنا بفتح امر الله اسد
 بملك تمام اليوم حرك بركتى ان اعمال مقدم است مدك
 مقام ابن ايه مباركه نازل هذا بوجه الايقاظ وندى وندى
 وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى
 انى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى
 فوالله انى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى
 مفصود وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى
 صادر فاسد وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى
 امن و سادش وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى
 او يقصرها بغيره فملم انسان ببلند ناست ان توتير بين
 مقامات الاله منتهيه امر وندى وندى وندى وندى وندى
 مرغوب وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى
 وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى وندى

تكل انجب الالان خود فافع شونك و بما اولد الله متمك :
 طوبى للعالمين اهل صفا كدان جوق اصغى زونشده انك
 دد سجيل المي اوليكشده الله در نظر بورد و مستند لجر الله
 عت خطاط عتاشده نك انظر زواج و در علكم نك جمل الله
 كبر العظم استظهر الجمل الامين مصائب و بك باوى شما بما
 كونت و در خرافات املت المي مخطوط و مصون بكالم
 طاب ساط بكه منزل ايات ناطق بالشهد و در هر چه از
 نك صميم و جوق مخطوب و باسم مباركش يا شاميد شما
 بوشيد ما عتبتا من عتبتك شما يا شاميد و او بكلمه شما
 ناطق هر چه بلدده الازى ظاهر شده و خواهد شد ان
 اطشوا بفضل الله و رحمة ربه و اما انتم ببالرحمة العتبت
 ان هو الشاهدا لظهور العلم الجبر و ما ذكرن في محمل
 قبل حواد و صلحه هنا منزل من تلك الله ملائكة لاجب
 بصي العلم ان العلم بنادى و يقول يا معشر العلماء
 فاعلموا بالله لا هديكم الى الصراط و انكم الى ملكوت العتبت

طابم

و انتم تمسكنم في طاعنكم عن الله رب العالمين و في الامم
 علم من فطركم و كنتم من العالمين نالله الحق اني و مني منكم
 بشهد بذلك من اني بامر عظيم قد شهدت ذلك انك
 طاعرا ضكم و اعترضكم على الفرد الخبير بالها المعيل الازى
 ان اشكر الله بما حفظك عن هولاء و عرفت من نرين بلكم
 كتاب الله العزيز الحكيم الهباء عليك و على صلحك و اماك
 و على عبادى الذين نبذوا العالم و علوا بما امر يا برفا
 كريم هو اللهم على الاسماء بامن متبت باسمي ان اسمع
 ندائك ثم اعمل ما يبتغى هذا الاسم الذي اظهره لك
 اركان الشرك و تزعم كل اساس حكم منين منكم
 العتبت و الامانة و نبشت بما بر نفع به الله العزيز
 العلم طوبى لايك انرا عتبتك الخ الوصال من يد عتبت
 و شرب الغناء الوجه باسمي الكليم لو شمع ندائك بجيك
 ال مقام لازى في الملك الاظهر ذلك عنا بنى و يرونا
 قد دفنا و لا نجل الا نجات فبجول المنبر انا فوصيك و

امت بما يليق له من الأمان ان ربك هو العلم الخبير وتكبر
من هذا المعام على وجه اخبات للشارع الربهم انهم استلهم
مربوع فرموده بوجهه كمنكوفي ان اهل ان وج رسيد
واظهار كنه ورف انما فاعراض هاد نموده بويته
بساخناضع الله من دفع لعر اعلى عرض شدة هذا ما لم
به لسان العظيمة في الجواب قوله من كبريائه باعلى
بالقيا الناظر الى افضي بالهما المذكور في ساحق اعري لو
بنظرون بعين بشكوت ولكن الوجود لا يهزون ملا
نما كده فله ورف به عنايف دوياره فويين بهين ظاهره
موجود اجناس ملودا على هليتين مفرجهين فرموده و
اعداد دلسا السائلين فعالى تعالى من رخصهم و
انظر مقامه الذي كان مسنودا عن عين الخلق لعر الله
جميع سخرى الوهمام ابتداء وامل ويا عينه لو كشت
الفضاء كبر من على الارض من عظيمة ذلك المعام العزيز
المنج ان فقط الرقاب لم كرموده ونهشند فادعوا

بافسها

بافسها ما يكفها ما ان كيا في ايام الله الملك المنفذ القاب
انشاء الله بايد بكال ربح ويصان بيبليخ امر الله مشو
شونه سوف يظهر الله ما اراد عنده علم السموات
الارض وهو العزيز العلم انكم ان توكبوا ما فهم عندي
كنازل الله او نعلوا اما يظهر منه الفساد في الارض انقوا
بالحياتي وكوفوا على صبر جميل وجود وعلما اهل نبي و
نخشا وظم ونعتي ان نعلوا على من وخرين مذكورتين
نفعي ندا شدة وندارد بله اس مغابري ظاهري شرارة
شرارة ان ان برابى مر الله صر عليهم داشند وداره ان كبريا
جمال عليه هها والله ان ملكوت بيان نازل ابن ظهوره
اعظم ظهوره عن كتابه است ونفس الحق اكر فديت ظاهرا
كفي الضمير نرد حق مفاي ندا شند وندارد بيما مفاي
شود وبيساقى در مقابل واداره سوء فصدان زاور مشه
كرد البية متغيرا ونشويم واول باور وكنانهم انتهى با
لحياتي ان افجوا بيا كبريا تا نذكركم من هذا المعام بذكر لا

بأخذ الفقاد فكبر عليهم بكبر إذا ظهر من مطع البين
 كثر من فالكمان وظفت الأسياء الفضل لله مالك هذا
 الأمر المبين لعمر الله لا جادل هذا الذكر ما زينة اليوم يشهد
 بذلك من بحق العالم ربه العزيز البديع ابن است نصره
 الحق كدليلين چون انعام اهل جاري شده وميشود انطو
 الناصر الغدير هر كره كه از لسان عظمت جاري شد خوشتر
 دد عالم واليه تاثيرت ان دد ملك ظاهر شده وميشود ابر
 عفتيت كه بلبه جميع دوسنان الحق باق اعلى ناظر باشند
 اليه آء عليهم بالحقاق في هاتك بالكتابة عليكم من لدن حق
 تدبر باعلى منزل الكبر ابن ايام اخراج اسماء مشيت الحق باق
 در معق نصرته بويه كميل جاهلي از كتاب مرهغه عليه كه
 سبب فتح مروضات بالطنبة الهية كريد الجبار لم رحمن
 جاري شفق عوسان را با ان اخبار نماك شايين نظران زلب
 برودان عطر الوال لا ايمنة لا يفتير مقدس ومتره شده
 بكونت لرحمة الحق باعتر وموتيه شونده الله بخلق الحق طمة

هو العزيز الواحد الحكيم انتهى حال فريب بيبست يوم امست
 كل شجرة ان انعام اعلى ظهر ميشود بك جزء ان دد معق كلمة نصر
 كه شايك عيلد كاه شونده ديا الله عامل كردك مع انك
 دظير بايام مزاج مبارك بر حسب ظهر فدري كسل است
 مع ذلك ليلد فانا دناظها وفضل ولاء كلد ونشر انار
 واليك فوفت نسته وميشود اكر ميشد ابن عبد باي بك
 بك ان عوسان را بويسه واسند عامه ميهود امر براجه
 سبب حزن جمال فد امست از كتاب بنما بند ايجه واقع
 شده كافي است ونفس الحق امتثال ابن اعمال جاهلست
 ومروضات بالطنبة راضع مبهامد اكر آماه ميشد نلحق
 مفضونه فلا خذت العقاب سكان الارض الامن شاء الله
 انكرد حذو كزيارت حضرت سلطان الشهداء اسم الله
 طاعليه من كل ٩ ايهام مزوم فرموده بويدي در حرك
 اشع اندس معروض كشت قال جل كبر يا نورا انا اذناه
 ليزوم نلهم المالا الا على وناحت علم سدنة المنى

بوقین من ارا دوکلاه و بنده عن و رآته ماسواه انبوی ابرهید
 کاین مشکت عقاید که الخصاب بنیامین انبیل یکبار برینا
 مشون شوند انرا لا ینصیح امر الحسنین و انبیکه هر دو
 داشته بودند که اراوه مست بعد از نزلت حدیث الطرین
 بدین طاعتی الهی و شکی در معرفت ایشان نمابند انبر این
 لغت او و جبر امع افسوس عرض شد اذ اسمعت اذن ما خلق
 به نشان مطلق با عجب ما خزان کتب لعل قبل اکر علیه
 بها ان من یلو جود الحکیم و البیان اللالیة التي ارادها
 لعمری الله علی صریح الیوم باب نفوس مطهره بل کذاب
 لقی بملک و فری و تو جهت بک که شایه نفسی نفسی ککشته
 راه نما بک از استرین آفتاب منبری آگاه کند اگر با بنوی تو
 شود التی ما حاصل کردید بدان میان امکان را بر افروز
 و بشکله و جمع و اما اولی ما عهده از حق بضرر اطلاق
 ذره تا کل بیخه لا یق و سزا و اولیوم الحرامت فبام نمابند تو
 نفسی تو است و انفسی طین فقیع و له بدیع و ضرب و له

بضرب

بضراب ابن نفوس از اهل بها در صحیفه حجر املا کور و
 مسطور بقه با علی از امر وک علی و پادری و دخلت بلادی که
 لغاتی و عرفهم بحر عنانی فی شمس فضلی و سما و صبی
 و ذکرهم بما فرج به ظهورهم و شروهم بما ذکرین اسمائهم من
 ظلم ارا دنی فی اوجی الخلف الهمی و انیکه هر دو داشته
 در صحن حجر جناب افاضه الکریم از اهل من و جناب افا
 میرزا عتار ابراهیم از اهل اشعلها لها و الله و ادر شد
 و استندعا نمودند که ذکر نشان در ساحت اقدس من ککوه
 نعم ما اراد و نعم ما مضی چه که این مقام بسیار بزرگست
 اگر چه حال نظر بر حمت و عنایت محبت قدران مسنون
 و لکن البت حجاب و فنی وضع شود و آنچه مسنون است
 کرده نقطه اطل روح ماسواه فراه میرزا هاید کل از برای
 انامست که بکرینه در ساحت او من ککوه یاد ذکر هر دو
 ساحت اقدس حسب الاستماع عرض شد هذا ما ظهر
 من کلکون بیان الرحمن فوله جیل کبریا کبریا کبریا کبریا

شبههم وانجزا لده عزى در ساحتها فاس مشهوره
 از نحو جوانان موقوفه بر ما به بر عليك و رضاي حق و سلف
 اگر با نظام ما و شوهر يعنى با حكم كتاب سبب الله
 منست كرى منقطعاً عن وجه الله با بجز اوله نموك
 مغنى و غاى ميكردى ان اشكره با ذكركم للطلوع و انزلت
 ما يصلي من كل نصف شهرت ظهور وجه الغفور الكريم
 با بجز اوله بر ابراهيم فذكرت العبد الحاضر فذكرناك
 ان اعرف و لكن من اشكرين انما يحب من احبه و يكره من
 ذكره و يعجل اليه من اجل الله فضلا من عنده ان ذلك هو
 العجب اذا مرت على و اخذت حجب باقى بجز
 فخرج عظيم انما هي بكت الهمام منى اللب و توارثوا هذا
 و حرا منها و لا يملوا هذا كطل بنقل بكونه و
 بذكرت كل شى من الاشياء و كل عمن من الاعضاء و كل
 و غيره من الاوقات و كذلك بذكرت من هذا المعام
 اكثرهم و اذرع العجم و فذكرت بما نراه لشيء من كل شى ممكنه

ربك

ربك الامم الحكيم فالله رب العالمين انما هو بكت
 بارع جنابا فاجعل رضا و انا اول الحسن عليهما ٩٦٠ و من
 استنبت لغناه عرش معروف كشت اظهار عنان عرفه
 و فرمودند طوي لهما و لا بياهم الذى فان يعرفان الله
 انكرو كل عالم و اعرض عن كل خلاف الامر شاء الله
 العالمين انا فذكرت في هذا المعام من سعى با حمد و ثنوه
 على عهد من الامر و يشكر وجه الغدير انما معنا ذكرك
 ذكرك هذا البيان الذى يثبت كل امر عظيم فذكر
 العبد الحاضر كتابك الذى ارسلته الى نبيل فيل على و
 اجبتك بمخرتك عليه فلى الالى من لدن مدين حكيم
 منست بجز الامر و فنتبت ببدل الفضل و قل بالمى
 اسلك بالذى قبل من العالم لاهله كل ذلك العباد
 ارتفاع امره بين الارض و السماء فان تكتب لى بفضلك
 ما كبرت لاجراءك الوضين الذى انخذ ط الرضى باسمك
 و شربوا منه بذكرتك الحكيم اى رب نزلنى مفضلا اليك

ومنظما عن دعوات وزى ما ورد على في سبائك باسئلة
 بان يحصل في كل الأحوال منوها اليك واطفا بلك استوتنا
 وقد تولى بالحق ما ينتج في كل حال من عوالمك انت انت
 المنفذ القوي الكريم انتهى الحمد لله اسامى المذكورة
 جلوت في كرمات احدية من كفتند ولشرا فان شئت
 جميع الاحاطة بوجه الحق والشأ ودوح العالم لفضله الغدا
 واسلكه ذكر في انان مؤمنات عليها اعمرو وارث
 عليها من الفضلة مودة بوجد وهم جنين ذكر عليا مخلوق
 انت حفر من اسم الله هاء و ذكر رفته بنت اسم الله احد
 وذكر ليعاى ان ارض يعلمهم هيا الله كدره سخط ان
 محيي اسامى اوتان من يوم يوم بتمام نطقه وجر اضع
 انوم من عرض كشت ذنبت جميع آفات عتاب مشرف
 ولكن نظر هان كل نكته عرض شك قدرى كمالك در ارج
 مطوت طاهر وهو بان و انا لوج جويان در سماه نيا
 مستورا نشأه انا است كما ان يوم جميع مصدر عتاب

محمود

محموده رافع شوند ان تأخير ذلك فتونك چه كذا البتة
 دباين تأخير امانات بوجه وخواهد بود اجتناب جميع رافع
 دهند الحمد لله اسامى نفوس مفدسه وما هم فيه وعليه من
 حيا لله وارم والوجه اليه بالتخصيص له لدى العرش مروض
 وكل يشرف اصغاء مالكت اسماء فاقن شدته طوي لم و
 الهاء عليهم ان رفته مؤمنه را بشارت دهد الله عتاب
 الهى كذا الله كذا في الخبر اتر يا فيه بوجه شامل وخواهد شد
 محزون نباشند ارنج و اضع شده چه كذا عظم ان ان رافع
 حى واصفياى او وارث خدمت انا بان ودوسنان الهى كذا
 در ان ارض شريف طرد عجز جلوس وقتا ونسبى ان بعد
 منوط بصبانان محبوس انتاء الله بشمك لاجن
 وصر او اراست الابع من و انا به خلدت سرور مكرم و محفل
 معكم جنابنا هم نرا ابو طالب و جناب انا مبر لم عمل نعى
 علمها هاء الله كذا و سلم معروض ميلاد و بشارت
 مبدع اوتان زكده و سخطه اى اوتان كذا بان عليه نوم

فرموده بودند و همچنین عرض ایشان تلافی وجهه معروض
گشت کمال عنایت از شرف فضل ظاهر و مخصوص است
که مدینه مستحق جناب محمد صلی الله علیه و آله بود الواجب
منبعه غنیمه از بهاء مشیت نازل انشاء الله از بعد از آنکه
بمشورده طایفه عبدالمطلب ایشان و جناب ابی طالب
علی بن ابی طالب و مسکنی عرض فرموده از حق مطلبیم که انشاء
موفق شوم بر آن حال آن از بعد عرض دیگر آنکه در بیانک
از هم عنایت فرموده اند بیک جناب ثمره و زین العابدین
میرزا 4 و بیاید بیک نام هر جناب حاصل سپین
علیه هاء الله من اهل ثارفا الجناب برسانند و
باکت مدینه و مدینه بود حکام هرک جناب محمد صلی الله علیه
علیه و آله من اهل بیته با ایشان داده شود بیستی تا هر
عرض دیگر فرمودند که این عبدالمطلب محبوب عرض نام
که بعضی احباب اگر از حضرت با این عبدالمطلب در جهت
یعنی تعلق از سال مبداء و تعلق مخصوص از احوال آن جناب

ثم

ثم علیها هاء الله استفسار فرمایند و فرمود دارند و
اینکه در باب خالی نوشته بودید که چه بخوار سال شود
خود جناب کریم الله علیه و آله و سلم از نوشته اند از اتفاق
چند و قبل از جناب بعد از علی و آله و سلم در خالی طلب
شد چه که تشریح بسیار لازم شده این مآل را هم بصحبت
ایشان هر قسم که ما در خط ارسال مبادند این است خطه
هم سال دارند از طرف ما با طرف دیگر عرض آنکه
جمع طایفه عرض سخن که با عرض مفاد سواد است
نامه شده چه عاقلین و محالین وجه از فارادین آن
صحب را با بیع از کار و اگر عرض معلوم از آنها مبادند
دیگر این ظم و این لسان و بیان قابل و لایق نمکند که کبیر
ظهور ملک عنایت و الطاف احسان سندن مبارک الله کل
الوجود علم الله را اظهار داده و عرض نماید در خطه
حضرت غصن الله جناب فامیرنا حسن فرموده
الجناب برسانند خاد م

بسم ربنا الأعظم الأكرم العلي الأدهي
 الذي جعل النسخة في حكمة الباطنة وأمر بها كل النبي
 الذي أتوا به مائة مائة الأحدثه أنه هو الذي رفع فضله
 حكم القتيق ووضع مقام حكم البيان الذي به يرضع عرف
 اسم الرحمن بين الأركان على علي وبناته التي لأبونا
 بما عتلا العلماء وأهل العزائم فبما لم تستك بما أمر به
 وكتابها لتصل لك الأديان وتبالم نبي الحكمة والنبوة
 وأخذت بأهوائه ما منع عنه في الزبور والأولم وطورين
 فأم على ضوئه أمره بالاعتقاف والأعمال تشهد الخادم أنه
 من أهل الفلاح في كتابه من مرسلا الأديان والمحمد لله الله
 أنزل من قبله الأهل واليهاب به المخلصون في ملكوت
 الأنتاء وأنزل الحية والمخلصين به الأرواح ونجد خلق
 الخادم بما أرسلت من قبل كان به نفع باب السور على أن
 وعرفت وحلت فضله من أتمام الجود وعرضه للقاسم
 ربنا العزيز الوود إذا نطق لسان العظم بما عجزت عن
 ذكره

الأكرم

الأفلام والتعوس وأنزل لكل اسم كان في كتاب حضرتك ما
 به نضات العصابة بين السموات والأرض تشهد بذلك لوح
 الأحباب الذي أنزل الوهاب وأرسل اليك لتعريفه وطفي
 على الذين قبلوا إلى الأهل الأعلى وكانوا بالاشتماء الكبرى
 لعز الجيوب لأبجاء له تبع ما خلق في الأرض والسماء به
 بذلك مالك الأسماء التي أسوى على العرش في هذا المظلم
 الكرم فليصنف مشغلا بغير هذه الورقة لخصر في
 العالم وقال في كتابه من بابته وعز بها به بولس بحجاب
 عند لب باعندليب بان كنهه منقذة جامعة بان
 كما أن في سماء كتاب العرش في بيت ناظر باش وجميع
 بان وصفت عماك شابد ببين كحل بانك كدضر نام
 التي بسيف جعلت وزراع وفساد نبوده ونيت الكلمة
 مبارك ابراست كمدد صحيفة عمل انظم اعلى تبت شدة قد
 رضعنا حكم السيف ووضعنا مقام حكم البيان طوي أهل
 العرفان الذين تشكروا ما أنزل الرحمن في الكتاب مع ابن كلة

حكيمه مشاهد مشهوره كه بعضى الجاهل بدشك و بد
بنيادها ملت نصابت در نفس كچه نصرت مشغولند
لكم لا تفهون ولا تعرفون انما صفتنا الكمال بالافان
التفقه والعبادة طوي لمن فذل يمدى وويل للغافل
كوا الازده خود امقدم بر اولده حق مشاعرند و بالبحر
ان يكون بيان نازل از خارج مبدئند و بانمود بابت
عجز و ضعف مشاهده ميكنند فارويل لكم ان طوي لوني
القدير انه هو العزيز العظيم انه هو العال الحكيم انه
هو الغامر فهو خلفه و هو بكل شئ علم فاسئل الله
بنياد حيا على اعمال الحسنه والاعمال المنيه ما
حكم به كتاب الله الناطق العلم الجبر اموز روز و بكار
و هما هديكم نفع و يحرككم قواج فيل و جعل في
نزه و سخن اهد شيك بكم اموزنا فتاب جود موج
و يحرك عبات امام ربه و ديان هو آ و روحاني با سحر
روح حركت نمايشه و از كد و كرم و اشارات و عبارات

عوائد

حوادث و تفكر خود فارغ و محزون و مفلس داريد برها
بكل الويه لا يول طيرك بنوده و قابل صعوده با عتب
بكم اموز غلب منبر بايك و صد و مشروح و بصيرت بد
شايد اخبر شنيده ابد بلكا ريد و از انهي مي بيند حكيم
نمايشه انسان را شويانك انسانيت لازم فاول العا
عمل ابن معاني تقابل و فم خود ان من عجي عليز مشاهد
كند الامر به الله مالك يوم الدين المحرمانه بنطق با
لحق و روح الرعي با عند لب الجبر بعد حاضر و غا
اسم جود علمها هاتى از رسالت ارسال ما شتى و رس
اول من عرض شد محض فضل جبار و ميثا مخصوص جميع
فوس من كوره ايات بنبعة من بعد نازل و ارسال
بان فاول شونك ذكر الله حبه للأموال و عنان الأسماء
فقد ان فضل بلان و يشكر و حمد الهى ناطق شو طوي
للسالك بما انشد و الغليات بما انشاء و تفكرك بظلم
منه ايكار العرفان في ثناء و الله ملاك المحر و البرهان

انتهى عننا يا الهي بان محبوب وودسان حبيبنا واصبح
ومشوا است انشاء الله كل ما نر شويهم يا خير الذي الوجه
محبوب است الخصاب كماله الله بئنا و هو جدا بام الملقى
كشنته جميع عالرا نعهلة شكرا بن فضل اعظم علمنا يوجد
وهستنه انشاء الله نفوس ان اراضوا بنا رحمت الهي
مشغل داره كذا كذا انظبا فارغ ظاهرا شومعوتن يوق
وجواهر يوجد هذا ما صنعت من نعم اراذه ربي للبين الحكيم
كلوا الرغيف ابن خادم فاني تكلم برصانه وذكرنا نبيك اي
الظلم انهم روز روز بر كست حمدنا نبيك نادوا بن حراية فانا
اتار يا خير ووجهه كذا نبيك نازمت باقى كل بائلي غيبته
تفعلهم ويا خير لاني وسرا وراست مشغول كبريم ابي
اليوم فوي تود كي تبارك شوق وكي تبارك غابدا ينجي
في هذا الجهن ان بنا دوى الحليم مولد العارفين وفضل
تسبح السموات والارضين ويقول بالاله العالم وفضل
الامم اسلك بالاسم الله به نفع باب عروصك الامم على

سبح

عنه ملكوت الانشاء و به ظهر الصبح بين الارض و
السماء بان فويل اصعبا لك على ذكرك وقتنا لك والهمم
ما اريدك بملك اي رقيب لاخرهم عن رحمتك ولا
يعدم عن مكافرتك اي رقيب لا انظر اليهم بلعندهم
ناظر الى سماء جودك وغناك وعجز خلفك واخيرا
عبادت انك انت الغنا الذي خضع ملكوت القدره
عند ظهوره ويزوه الاله الانت المعطي الغنا الذي
الكرم البهاء على كرم وعلى الذين انجذبوا من حلاوة
الثناء اذ انفع بين الارض والسماء وعلى كل مغفل
الاسماء اني سلطان ميبين والحمد لله رب العالمين
خادم في ٢٢ ربيع الاول سنة

هو المعالي العالم الحبيب

تبارك الذي فيه انا راق البان واسنوى الرقيب على
عزير العظيمة والاسمان ونطق في الامكان بما انصت
بالمخلصون وطاير المتوحدون ونطق به المفردون

انما الا الهولم يزل كان مفدسا عن المثال ولا
بناك يكون بمنزلة ملك لاله الاموال العيون المتعال
هذا يوم يظهر الاسم الاعظم واستغناء به العالم
لوا قيل اليه وشرب كأس البلا في سبيله والرزق في
حبه انه من غار يعرفه وطا في هواه فريه به صلبين
عليه الملك الاعلى ويسمى كرم به ملكوت الامماء
لن زدي براءه السلام في سبيل الله مالك الامماء على
تم طوق لمن لحد وضع وسجن وتلى في حبه الله ما
الارض والسماء لعمر الله جواهر الوجود في
عزات الحكمت وهذه كرمه عنا في الامماء في قصور
الاذكار والصفات علم الله بنى عليه كل الاشياء
ويسمى به العباد لاله منزله الابان باليت
الحادم مع الحياء والحمد اذ دخلوا في السجن وذاقوا
الذلة بما اكتسب باذي اهل النفاق فسوا بآلهم
بغيره عنده ويرين هياكله وابانه بطران لا يبل

وعز

وعز الابن وجمال لابسهم عطاء الانتشاء ونور الانجبه
ظلمات من اعرض عن الاقنى الا على كذلك بحزى الله
المخلصين من عباده والموحدين من علمه المخلصين
من اصفاء قدامه المفضل على ما يشاء لا اله الا هو
المجيب يا حبيب نوحى كيف بفلايك بن كرفل الكليل
مشرب رجوى الوحي من بد عطاء وتبر جعل الشاكد
في سبيله لعمرك انى اكون معزها بحزى وقصودك
عن اداء ذكر ما انت عليه في حب الله مولاك وكفى
وموال العالمين ولكن اسفرح بذكرك لانه يبارى
نفسى واخفا بين صفوة الذين يذكرون اصفاء الله
واحبنا تدوا بياو الله وارادانه ويجعل عرشه مشهود
كه بجلا زان صغاه وثناء حضرتك محبوب العالم
عنان ما نغز به حانه ظلمت في ذكرك الله مالك الملك
اذ اوردك بنى وجبا وعلوى وسبعا وصدري
منشوحا وفواى طائر الى المفضل الامنى والنظر الابه

حسبهم من مافى كتابكم اذا نوبت اليه بالحق والظلم
بما اصابكم من الظلم والظلمة لعلنا نعلم ما بيننا وبينكم
كلنا نرى ان باء ملكوت الباطن بطون حوله ما يخرج من
لسان عظمه فكيف نرى الغيب والظلمة في قوله عند ما
يقول به فمما اثاره فلا جعل كبير باءه باعلى منبل
اكرم ان تذكر من شطري منظري الاكبر للشيخ نيل
ويحل فينك في فرج عظم ليري فلانك معكم اذ
في السجود طوي لكم ثم طوي لكم ما علم البلايا وسبيل
والنبايات والاعلاء كل في وارضا امرى ان ذلك هو
الجبر طوي للذين دخلوا حصره طوي وطا رط في
مراء حير وشروا في حصى فاحتمم سكونه
على شان انظروا عن حلقه ونو تجر الريحى وافلوا
الى افوق ضلعي ونشكوا حيل عابى ونشكوا بنبل
كرى انهم من الذين يذكرون السن العاود ويخضع لاسما
كل الامم يشهد بذلك لسان عظمه وملكوت بيته

وهذا

وهذا العلم الذي يستن في مضمارة العزبان والناخبين
ان العيون فانوا بالسجين فلما نوا بكه في الاعلى والى
لا تخر الانشاء لعل الله لا يعادل به ما خلق بين الارض
والسماء طوي ثم طوي لمن يشق بطولنا الاستقاء
انه من اعلى الخلق في كتاب الله ان ذلك هو العلم كبر
من خلق على وجوههم فلطوي لوجوهكم بما نوجت
الوجه لله ولطويكم بما نقرت الى العاينة العصى
ولفوسكم بما اقبلنا الى الاذن الاعلى فلما دفنم في
سبيل كاس البلايا ان اشرعوا اليوم من بل عطلت رضى
الابهي وكوتى الاصفي لا حول ههنا لكم ودرثا
لكم في ملكوت الانشاء كذلك بذكركم الله باحسن
الذكر انه طوي الكرم ان امرهوا باسمى ثم اشرعوا
بذكرى انا نوجت اليكم وكبر على وجوهكم من هذا
المقام الجبل فذ كنت محزوننا بجزنكم ونفج في
هذا السجين بما بذكركم الله بنفسه جرمه ما علم

فاسئله المستغفر لوجوه احواله لانه الباقى بسببى
 لبتغوا العباد بالاسى لا على جزاء ما عملوا هم كان لهم
 بل هو انما انعم الله بكنكم بحال انعمه وهذا السعي
 فلا شئوا الا انتم من انتم في السور وكنم من انتم في منظوى
 الاكبر: ضالى من لا يترحمه خالق العالم وظلم الامم
 فاجتري لنفسك عرفت ما نطق بهما لسائق الذير انتهى با
 هجره على مشاهده عن ابيك الهمة تجاهد ضم باذئاب
 ان بيان كل رجب اهل الكون هذا من ايات من قوله فتكون
 ودر ذلك وشفقت وحنان حتى جعل جبرائيل تعقل
 كنته مرآة جميع بصر كره فوجه ما يند وابق فضل تا
 كرهتلكه من ايدى من في الاكثار والحد
 نوده الامن حفظتكم من ظنونا نينا المنك والعدوى
 انكم ودر يوروه كبري حضرت انك عليها من
 كل جهات اهلها فوضعتهم في بيت ليد من من
 شد حسب الامر انك من نفس جواهر حنون انقط

الامام يد اذ انوجه بلشاه برصد فضل كلف واداي
 دين لادى الحق مفيد است ولكن مطالبه غودت خو
 از نفسى جابز نه انسى جواهر احوال مؤيد خيرا
 برد اى حق الله چه انفسه سبب باكى مال وحفظه
 ان وغيره ان وبركات بوده وخواهد بود اننى وانك
 ذكر اسماى اجتهاد الله فرمودند بقى نفوسك بحب الله
 وارديجى بشدند بشه الطام ما ازله الرحمن فخرهم
 بكفى العالم ونبطو السن الامم على كرم وشفاهم وحقى ان
 اوقات ذكر ان نفوس ان لسان عظمت اصفا شد بعنايت
 كبرى ذكره بك لفرمودند وجد فرمودند انسى
 بجواهره كذا ان مقام اعلى وبعث كبرى با اسم حق و
 محبت و حفظ ما يند وان نوهات عباد مضطرب
 نشوند بايك كمال سعي واجتهاد اين مقام ارفع اعلى
 ناظر ما بشدند ودر كل حين يشكر الحق ناظر انك در
 باره جناب امام عبيد الباقى ودر نغمه و بكر عليهم

مرفوع داشته شد بساحت اندس بر من شد فرمودند
 طوبی لم یعلم العلم الا سقی فی کتاب رفیم العربی بکم
 ان انزلنا الذین یستقیم الی ساء فی سبیل الله ماله الاسماء
 بما یحیی به ذکرم فی ملکوت الله رب العالمین قرآن :
 اصبر وکما صبر اولکم وانه معکم وینصركم کیف یشاء
 لا ال الا هو العزیز العزیز علیهم اعدو ورضه کلک
 بذاکرکم محبوب العالم فی هذا السبعین ما یذوقکم الیوم
 ان نشاء الیوم الیوم ان یکنزکم ما علمت فی سبیل
 یحفظکم علی اتم علیهم لعلی هذا لفصل الاکبر فی
 بذلک سبیل العزیز طوبی کل ما مع بصیر انشی
 باز که بعد از این در فصل مجویب در ساحت اندس
 کمال هفتاد و یک بار ایشان ظاهر چنانچه از این منزله
 مستفاد میشود هفتاد و یک بار و انشاء الله عنقریب غایت
 خواهند یافت آنچه فی الحقیقه در صحیح کبری ما
 چه که فی سبیل الله واقع شده حساب الامر آنکه جمع است

الهی باین کمال سکون و وقار حرکت کنند و در جمیع احوال
 بحیل حکم مغشک باشند و بمنزله های روح و بجان اهل
 امکان از رحمت حیوان زندگ نمایند و فرمودند
 دلایات منزله این مضمون نازل که اگر احباب الله الیها
 فی سبیل الله باینک هر این نفلیم هذا با نمایند از
 برای کسانیکه ایشان را باین فضل اعظم فائز نمودند
 حال معلوم است که مقصود از ظاهر اهل این مقام و
 سمو این رتبه بوده حال اگر نفسی بر حسب ظاهر نفییم
 هذا با نمایند البته از حکم خارج شده چه که این سبب
 غریب و ضوفا و بغای خواهد شد بگواید و سنا
 لسان و عن مبرها بد مغشک شویید با موزیکه سبب
 بجز در مورد سکون عباد کرده حد اکثری از الیوم
 کما اطفال روزگار را باید بدین که رفیق و لطیف است
 تربیت نمود تا بلوغ فائز شوند البته غدا ی تغیل را
 حاصل خواهند نمود الله بذاکرکم بما یفهم و انه هو خیر الکر

والله اعلم بكم وعلى الذين اتهموا وانا باسماع ابان^{الله}
 رب العالمين باعلى مرتبه اخرى يطفى على الاعلى ويوحى
 احبانه بالانحاء فلهذا لم يجرى بفتح ابواب الجنان ان
 تلك الحول المبين العليم طويلين يجعل هذه الكلاب نصب
 عنده فتشهادتهم العاقبين انهم لم يفسدوا ولا كوروا
 چه لطاف الهبه حشيت بافتان در اياك من له تشاف
 ظلمه كغوفوا ان منقودت يست هذا ان يارضا خراجهم
 شهادهت مبدئه بلجعه من شهاده ولكن مع ذلك حين
 نزل ابان كله ان لسان عظيم شديده شد كمشعر
 بود بليك كخصوي ان نفوس الواح منجعه هم نازل
 مشود ولو بلك انه باشد طويل هم ما نازوا ببناء به
 ريم اذ كان اكثرهم محرومين عن هذا الغسل الاذنين
 الاخر العظيم البديع المنيع عرض بكونكم جميع مومنان
 بغير نفوسكم ان لعله ذكر الله ويشهد ويهدد ويتحسد
 ارضلان فان تكبر بديع منيع بريانهت وبعمر ما مثل له

بديع
 دور

روى است كهم من تيبين ومرسلين منتظران بوجه اند واند
 حويل رعن ملائكت ان اسائل وامل هذا يوم فيه جاء
 وهذا يوم فيه نطق العرفان الملك يومئذ حقه واپرست
 ان يومك بلك ان جميع كتب تزين شد باهل احتياي با
 كل الحاد ويكناي ويكناي بر لاله تايث ومستقيم
 باشته فرعونك بولس بجناب على فيل كره عليه اعمر
 كما روز بيله نفوس مغيره ان كاسه عرفان بي دردي
 نونانده ومانده بن بعه منعه زيب خود نادل لاله
 مستقيم وثابت شونده بضمك احد على اهل عالم
 فلد بر تعبير منيد بل ان نباشد ناس خجفتد و
 بعض حرفهاى لادمنه ولا بعبه اهل فرخان دكوت
 وجان ايشان باق مانده لنا بعضي بوهومات راشده
 اصفا غايهت فل ليس الامر كذلك لو تكشف لكم بعض
 عنكم لشعور الدنيا وما فيها من الكليات والاشياء
 ونفسكون بالكله التي احاطت العالم بديوسنان

از او همان تکرار طلب ظاهر و مفلس نماید
 شاید باقول بیدیه غیر و متور که هیچ تفکر و تدبیر نماید
 مدافعه کند از آنکه در دایره واقع شده در این صورت بر
 که غیب و حجاب که در طیفها و اول فایم بوجه اند مطلع
 و طایفه شویب لعمریه اذ انون شمس الالهیان شرف
 من انان ظویرکم و غیره الاکفان لافضا من سوا ان و کرم
 و یطرون انتمکم علی مقام لا یلیقه غیرکم و بزور ما
 دعواکم من الا بیان و اسفل المقام قال الاحیاء دعوا
 باو هاتم ما منطوق به السننهم الکنیه لعمریه هات
 بوم لا یکنرهم طعنهم بشهد بذلك العلم الاعلی
 و لسان الله فی ملکوت الکنیه ان تطوا المبین الخیر
 انهم ہی افتخار الله بابک و در صفتان صحیح ما لیس فی ذلک
 ضرر ان و ضرر ان دیگر که از نظم و صحیح و نازل شده
 تفکر نماید در این صورت صحیح نفوس را بصورت آنکه
 از جنس حقیقی محروم و متعویع شده اند معدوم است

و مضمود

و مفقود بحت مشاهده کنند صق الحویب انسان سمیع
 از کلان نفوس مشرکه طاعنه کافیه موهوم قدس
 حویل مشاهده نماید که چگونه بعد از عرف حجاب
 موهوم بجدیدا باوها مان دیگر سناک شده اند اسم
 باسم اعظم که از عجم الله جبرئیل درک نفوده اند
 از جبرئیل الهی فطره نباشا سببه اند قدم فی خوضهم
 بلعون و ککن بابا احباب لا یزین نفوده ناصله از
 مثل ان نفوس موهوم را معدوم و فانی ملاحظه نماید
 ناز و اراده بر جسد نفوده اند و بحال بقا بخوانند
 شریف بر بند بگوینک نلهبه معذسه هم تشکیل کنیک
 کاه کاهی نوافیح منعدده از انجا اظهار نماید کوی
 انورین بر ادک و شعور شما که هنوز تفهید بد که
 آنچه در دست طمشید و بان افخا و صمود بد عند
 ملاک و نفوده معدومی بر خواستند و زمام ناس بحیث
 اخذ نفوده و چه غلط محکولان و موهومها از ان نفوس

كخوبه دوشاي غوم ونشاي ارض ميشه بند منشد
 اكر نفسى نصف باشد مشاهده ميفايه كم سببها
 نقطه اولي روح ماسواه فداه ان نفوس كن بهر بود الله
 باليت كنت ما نفا ميرا لله وعرضت وذكورت ما هو الميسو
 عنهم وعن اكثر الناس الكريهيه بأمر منوع ولا يسل عما
 بفعل هو السائل المنشد الفند بر حال مشاهده مابند
 آنچه عرض شد كمال بيان بان مطلع مع ذلك نبين
 اين مقام را واضح ذكر نود چه كم مضطرب و مضطرب
 مشاهده ميشوند حال غيوت او هام را ملاحظه فرمايد
 كنفوس موهوم را چگونه احاطه داخله خوده بنفوس
 اكر در غير سرطاني هم مشغول ميشد بهد نسبتا خوب
 بوجه كم بقول شخصي بايد مابعد بما قبل مطابق
 باشد لاشك في ذلك ان الموهوم بطابق الوهم بالوهم
 فويل لهم ولئن اتهمهم فده شهلا لرحمن بان هذا امر يبيح
 فاحده الله فقلت ساعن ائبل والامثال وعن الفيل

الجد

البعد وانه هو يوسع السموات والارض طوي للعان
 باري بايد انضرب بكال حكتم فكم فرمايد جرحه
 بعضي از بيانان است كه مثل شمس واضح ولا شع و
 مشرق است مع ذلك اكر انسان بيان نفوه مابند سبب
 اضطراب فلوب كرد اسرار معاني و بيان لغت
 ما بين مظاهر حجاب ذكر نمود انشاء الله اچه سرحد
 فوه هست محكم و بيان دد خلد من امر من ميلند
 قايده البها على حضرتكم وعلى من يحكم
 عام ٢٥ رمضان سنة
 هو الاذن من الاعظم العلي الاعلى
 الحمد لله الذي توحد بالجلال ونزهه بالاجلال وتقد
 على الملل ونزهه عن الامال وهو الذي فذللك
 الاحمال وهو الناطق فزال الازال والظاهر في المال
 لا الاله الا هو الغني المغال والحمد لله الذي جعل
 الذين انحدن بوا من بذاته واسمهم رجوعوا لظلمهم

اسماء 3 طبرستان

بتلك وعرفهم شمس عالم ظهرهم فاباهم واليدم على
 عرفاه نفسه ويقومهم على رضائه ان يظروا الغنى على ما
 يشاء لاله الامور المهيمن الفضال الحمد لله الذي انزلني
 العالم بالخير العظيم طذا السنوي على العرش بشرا الناس
 بظهور بحر الطمانه وشهوس افضاله طويل لراسخين
 ما منصور مع الى فضل الاهل وويل لمن توقف بما
 لو هام الذين طهروا باقواب الرجال اكبر واصلى واسلم
 على الذين طعنهم الهوى عن الله مالك الامم آوهم
 اشرف في العرفان في اكثر البلدان وهم عباد مكرمون
 وهم عباد عظامون وهم عباد معرفون وهم عباد مخلصون
 وهم عباد فائزون وهم عباد مضمون على خدمه مولهم
 وهم انما خلصون بين السباد بالكله والبيان اشهد انهم
 فان واليكوف في الجوان الذي جرى عن عيون عرش الرحمن
 فانوا ابا الانان به احد من قبل ان ربنا الرحمن هو العتيق
 النضال روح الميامم الفدا والشفاعه منكم الفدا فذكرت

جالسا

جالسا ساكنا متفكرا في امر الله وما ورد عليه من عبادته اذا
 اني احد من اجناد الله بكتاب جهرتك فلما فكرت وجد
 راحه جنتكم محبوبا ومحبوب من في العالم ومصونيا و
 منصور من في السموات والارض وقرئته وغرقت ما فيه
 من عذمتكم وفيها مكم وثباتكم وما حملتموه في سبيل الله و
 بعد فضلت المقام الاعلى مقر عرش ربنا الالهى فلما
 دخلت ووقف تلقاه الوجه عرفت ما ناديت به الله
 اذا التبتم نعر المحبوب وقال لبيد من فضل في ذلك انما انا
 على ذكرى فذكرني وعرفناه اخي فتوجه الى وجهي وشفاه
 على خدمتي فقام عليها ما ذن ان الفضل كله لتفتي وانا
 الفضال العليم لو لم يكن وشيخان بحر فضلى ما عرفوني ولو
 لو يكن حذب ابان من ملكوت بابي ما توجه الى سبيل
 با اسمي الحجال فتكفر في الملوك والذين كشفنا عنه لطلع با
 نطق موليت الحكيم انة ملكا من الملوك كان مستغنيا في
 بحور الملك ولا يزال بالذنب ما واجها من اثارها والآكوان

دفاحه من اللب الى طبعك عليه شمس الانعام من افق ارك
 وكشفنا عن انوار كل ما جده وخرج عا اليك متوجها
 الى الابداء وطلعت مع ما حد الانوار في ريق العالين
 ولو كشف على الناس وكشفنا عنك لهم بنومون على شيب
 وذكره عن شمسك ذلك خلق لسان تكون من العيون
 ان رايك تحت المرام في بعض الاحيان ويخرج انما الشا
 لما يريد في الجاه ان يفتن من عليه جبال المهر من عله يشهد
 بانك كنهه العالم الحكيم انتهى ويطغى انوار عجزنا
 طغى انوار برهانه من روضه المهر من روضه جود فرودك
 باللهي يا حنون انك من قبل وبقينا اخذ منك وطاعتك
 وخصيتك طفا لك ووديعنا حننت وانبتك وصحبتك
 وخصيتك ووديعنا حننتك في حبه رايك العيون والحمد
 انتهى وانبتك نوحته جودك عطاي ابن مرزبان كرم
 بارضها باشد برخطا بل من افرود بعد ان من انبتك
 خلق لسان الرهن من كوث البيان ما لا يفتنك ان يفتنك احد

من اجل

من اهل الامكان لعله لا يفتنك فلام العالمين بقوم بوصفه
 ولا انظره العارفين باورداك ووديعنا بيان من ووديعنا
 باسم حال عليه وركه ابن خلد من قول بويه وهو
 بود چه كه جناب اسمي الحياء عليه بها فانه بشما تشند
 ونشهد انتم عن اشعل بنو محمد بالله وكان مستغرفا في
 بحر فضله وفي مثل تلك الحاله لما سمع ما ورد في ارض البحر
 صاح في نفسه واطع الناس بما ظهر ان رايك هو العالم
 الغيبر ان المهدي انا قبلنا ما علمه في سبيل الله من
 الشاكرين ان امطار الفضل من بهاء عناني كانت موهبه
 اليك في كل فله في اظرفه الى حيت ان اذكرتك في كل الايام
 بلحظه والبيان انه يسمع ويرى انه هو السميع البصير
 اي جمال بعضي ان يفتن باخرا على اظرفه بحال شوقه
 اشتياقي وحب واطغى اب دوسيل الحيا زعيم شوقه
 نذارتك وتمام ميل دد خدمت امر سفت مكره نذارتك
 اهل البها في صحيفه الخراء وبعضه باين مقام الله

هود بر سجد اولی از ان خطون فلیست محفوظه نسبتند ان
 هو العلم الا حین بدو اخبار مذکور با در ان افسان مراد
 مسدود امر مشرف و حکم منع از همه مشبث الهی نازل از جمله
 باسم جواد علیه السلام که طائف حواله امر شد که نازل
 نازل و قاف بنویسد که این است چه به مطالبه نماید و در آن
 بحجاب اسم جواد علیه السلام کلها و الهی و صلی الله علیه
 شده بدین ارض خاک و کاف و طایفه منزه منزه
 با در ان بنویسد که این است نسبت با جلال ان ارض از
 مشرفه الله منزه الله منزه الله منزه الله منزه الله
 احد قطع منزه الله و در حد علم ان رتبه هو الخیر
 نویسد و نیست که هر نفس از نفوس مذکور که بخیر است
 نام بنویسد و به جود و فی سبیل الله علیه و آله ان الیه
 عاشران مقبول اجر شایسته الله از علم اعلی مسطور
 بلید کمال خرج و انبیا طایفه که محبوب عالم ان مشغول با
 ان الله علی صوره و کلام با معنی بر اسماء هم و ناس

الانشاء

الانشاء و فی مکون البدیح انما هی عرض ابن عبد الله
 ابن امریه و در بعضی نازل که اسامی نفوس که بیست
 امره و توفیق نشدند در مساحت اقدس بر حسب ظاهر
 مذکورند و بعد از ذکر نفوس قبول شد و اینها از جود
 رسیده بود امر شد مابین بعضی از احباب الهی که در آن
 ارض ساکنند خدمت شود و صورتی نسبت با حاکم
 جناب طاهر زاهد علی علیه السلام از اهل فائز ارض
 داشتند و با بدیعی نشود که سبب نازل و نفوس مقبله کرد چه
 جمع صلاه الله عز و جل الیوم هم رفتند که باقی اعلی و توحید خود
 کمال عنایت در باره او بوده و هست چه که امر عظیم است
 از حی جلال و عز مطلبیم کل با همین استقامت ترین فرماید
 و از حی جلال و عز مطلبیم کل با همین استقامت ترین فرماید
 این کسی واضح و معلوم است از یومیکه کتاب اقدس از سما
 مشبث نازل شد و در سینه معدوده مسطور بود تا آنکه جمعی
 از نفوس مقبله بودند از طرف ان احکام الهی سؤال نمودند

بکمال بجز و اینها که سائل شدند لذا امر با ارسال کتاب از خدا
 شد و فرمودند که خنوفه الهی را مطالبه نکنند و این
 نعم مخلوق با خیال خود نفی نبوده تا آنکه سبب منتهی شد
 بسند خلیل و امر با صلوات بر همد که هر نفسی بخواند
 خنوفه الله نماید او را خدا نماید و فی الحقیقه اینهم فضل
 بزرگ است در بیان عباد حکیم که سبب ظهور نعمت است
 الهی است طویلیان عمل با امر بقره الکلاب اگر چه این
 معلوم است بکمال حکمت و انقطاع عمل و ماند و در مقام
 که مضایر امر باشد از اجتناب ظاهر نشد و لکن چون محض
 اینقدر مطهر شد که لایحکم مع نازل چکه بعضی از ناس
 شعبه شد و لافق اللهی لاله الا هو که عمل شما مقبول
 و سعی شما مشکور بود و خواهد بود بوجهی از انوار الهی
 مبارک این کلام صفا شد با عید الحاضر و العرش فرخنده
 اکل لطفی و طایبی بر صورت امری در عروان نفسی و التوجه
 الی وجهی و الحضور فی قلبی و اب صغیر و ما علم هم هو کان

من عطفی و نطلب منهم ما عطفینهم بفضل انشاء هم
 غیر ما شملهم من خیرات و یکملوا العلم الخیر و من چیز بسیار
 یاد می فرمودند که چنانچه عبد قادر بر ذکر اینها و ملکوت
 بیان اصفا نموده تا ما نبوده و نیست و لکن آنچه در نظر ما اند
 ذکر میشود فرمودند مع آنکه جمیع عالم از خواست و کلام
 باین مژده معنی و آنچه هم باهل ارض داده شد از چشمش
 بجهت ایت ابرو و مع ذلک اگر امر با انفاق ما علم شد
 الیه بعضی بل فاصره و توقف مشاهده غافل و بعضی هم
 از تجلیات انوارش منقطع بمقامی فان که بکمال محبت
 خلوص فی سبیل الله اتفاق نمودند از بهر مالک بودند
 اینهم مشاهده شد انهمی عرض از بن خادم خان آنکه ضعیف
 بشود که اهل ارض خام مکلف نشوند و بطراز سر و دیار
 مزین گردند و این فقره عن الله محبت است چکه کلام
 در بیان دعوت است تا انقضی فضل مشهود و کمال است و اینکه
 در بیان مشارالیه بر قوم فرموده بود بدینکه هر چه بدیدند

الخبايا في سلكها طهارت وود خدمت قابل نما بد انتقاد الله
 خدمت انبات قول شده دهر حال مني بهر ما نده که انچه
 عجزت نشود انچه که نوز و اثبات ان وقته واقع شود البته +
 محو است و بکار از او احدی مداین مقام جزئی باقی
 نخواهد ماند اینده در پیش مبتدیان که این سفره عبادت
 بهر صیغ احاطت نوز من مشهور و واضح و انچه که در حق
 ذمیر و جلیب سب الامراض خاص و تشبیه که در اول انکه
 در هر وقت که این کلمه صبیح عز خواهد شد چه که کار نما
 که در حق منقون تسمیة بلبل صبی شود که صیغ مطلع
 شود که کلمه اعطای ثابت باینکه بوده و انشاء اولتت حوا
 بود انهمی و صیغ طاعت که از فعل عرض شلا انشاء
 جمع صیغ طاعت و مسرور و عفا و باشند و انچه در حق
 طاعت است که بصورت ان تسمی که و صیغ داده اند از انابت
 حواله داده اند در هر وقت که نما عملوا الا ان العزیز
 کلان از ان تسمی و کتاب بر کل لازم که در ان ظاهر است

و عمل

و عمل تا بند و لکن چون انچه واقع شد بر حسب ظاهر
 واقع دیگر بعضی از ضعف ازان استنشاق مینویسد و بلای
 حکم منع از سماء امر نازل الله هو الحاکم الخاضع بالاسم
 انا اجبتك فضلا من عندی و صیغ استعجاب و المهمت علی
 العالم و نزهة اللین نزهة امة و انزل الحاکم الخاضع
 و الخشوع و الخلوصلت و نزل هو العلم المحیط هم اللین
 فانزل و رجی الوج و اسکرهم کوشعنا بنزلتکم انما
 نسمع و نری من یظن لیکرمی و عمل فی سبلی المستقیم لا
 یعرب عن علم و نزل من شیء ان نزلت هو العالم الخیرات
 اللین طاعتی هو انی و علوا ما المراد به فی سبلی برقی
 بر من انفسهم فی مقامات تفرع عن وصفها اللین اللین
 انا نکر من هذا المقام الاعلی الله تسمی بالسمی الاعظم
 و کتاب الاسماء علی وجوه اللین امنوا بالله رب العالمین
 و انزلوا و اعترفوا بازاله من سماء الفضل ان تعالی هو
 المعطى المقام نزل الله بان یوفهم علی الاشغاف الکثیر

لئلا تتركوا طاعتهم بما ينكر في الأبدع ومن يعبدنا عنين
 اشبهى طاب منام جواب دستقل على كما ان يزوار سال
 فوجهه يورثك فتره يتره عرض شله ان العبد قد ربا العباد
 دستقل تا في كذا ان العبد صاير نوم داسنه يورثك وروى
 كما ان عبد خدام قد خلع بل يورثك سيد الله عظمه
 وقرينه ووجهه من ربا مطرقة مشرقا ما ركاه مطرقة
 بلكه اتمحى في وجهه ويومك ومقصودى ومقصودكم و
 مقصود العباد من حوقل وعز شله وركواها استك
 ابن عبد فظور طار وشنعله كما ان يحسن الى ودرصد
 انصره وشنعله وانه مشاعره تود حره بعد حره فرائك
 كون فوجهه من حى محسوس للقاء وعرش معروض كشت
 ان يدعى هو الصبح العلم انما توجبه وجب اللدم الى الخادم
 وقال جيتك علمه وكره باثنا اسمنا ذكر اسمي وذكرك
 مناجاة وطلبه فوجهه وطلبه له والنام من طار حوق في
 صدق وطلبه المنفعة القدير بالاسمى فدا خذوا الأخرى

على شأن لو اذ كرك شوح في كوج العاطلين فظهوره
 الاض والابنغى ان يظهر في ايام الله مظهره وولنا المظلو
 الفهد فوجلتنا ان من السجى جنبه من الجنات طار لنا فيها
 البركة وطلعتنا سبيل الله كانوا في حسن منين وخطا
 باب المسبنة يخرج منه من يشاء ويدخل فيه من يد
 فلما ظهر واظهر وجدوا انفسهم في ضيق ميب انك لا
 تحزن من شئ ان ذلك مع ما احاطت الاخر ان على عظيم
 بشا الذي اقبلوا الى الاقن الاطلى بلكه وكبر على ووجوه
 من على وانا العفون والرحيم انا نذكر الله ان امنوا بالله في القاب
 والايام ان ذلك هو الصادق الخبير كتم من على على كل من
 نسب اليك من كل تكور دنائث ومن كل مضرب وكبير النهى
 وفقرات آخر من احادنا الخراب كوشعر بوصول لوج
 امشع وخرج وانما ج وبتكر وجد يورثك من غير فهد
 انا طلق لسان العطر حره اخرى بالاسمى ويا نيك منغسا
 في حجر الرضا طوفيك باكن نثار اهل المقام الصبر

كذا في كل الأحوال بمثل ما كنت كذلك بوصفك في الأعلى
 في هذه السجود المبين انتهى وابتكره دياره لوح جنازة
 على جانبيه هو ذكر مودته في الحنفية هان نسيم
 كره قوم دأشيد اشغال بن امويك سبب شاكرايد
 سماجته فلع كشت جنازة ماني بود كه فلم اعلى متوق
 بود بلعيب قوادى كره ساد باخيه انما لك ايجاد
 ما هو ريدك على تمانيد كرمك نرى العار غير العالم بلكه
 ذبا على ان كشت كلفضرت برهوم دأشيد انك چنانچه
 وقوف الودعات لسات قدم منو جهما الى الخادم فرمود
 بعضى ان الواح الهية كذا زعماء مشيت بعض عتاب
 نازك مشه حال حدوترايب مانده شخصي كرايع ان
 بود ان خوف ايب واهم سور واهنه والواح بعض را
 بعض من بعض ويكره اياه انما ان ذلك هو العلم انتهى
 ان ابتكره مباركه مستفاد ميثود كديسار امويك
 غير مضمون كده فخره والواح واقع مشه انو حيل حق

شما

شما و ابن عبد و هم در سنان بخوابم و كمال عجزت
 بطلبم و اسند عا نايتم كه جميع و ابطران استقامت و
 امانت و صدف و وفات من فرهاد خوالدي انطق
 الانشاء و ناسم الاعظم الاهي كرتصالح مشفق الهية
 على ميثود حال اشفاق شمس كل و تانية ان همد بنه
 مشرف و ظاهر بود و از هر اني طالع و لاخ مشاهده
 ميشد قد خضى الامر و يفتي للسان ان يكون على صمن
 ميعن انشاء الله ان فضل و عتابت حورجين ديد
 ميشود كه جميع شاديان كوش حنفية بنا رحيبت بشان
 مشعل شوند كه من بكاتكي و كباتي مانده ناهج سبب
 لسان ناطق شوند و بيت دست عامل كرهند اكر دعاهما
 ابن عبد نظر بچور عصبا بلعاب مفروك نشود اميد
 هست كه دعاهما بخواب و سا بر سنان عتلا لله
 مفبول كره دأشيد و الفصال ان هو الجواد اذ هو العجز
 الرحيم عرض ديكر انك حجاب زين المرفق عبد اعمر

الاهی با بن عبد مریوم داشتند که شخصی ذاهل مازند
 با بیخه آینه و باره شطراطه در دیدن و چون در ساحت
 اقدس عرض شد لوی مخصوص جناب ملا علی
 علیه السلام و الله در این ایام نازل و هم چنین در بار
 انشخص الله مهجده منجه از سما و مشیت نازل
 ارسال شده و مخصوص مرشد که لوح مخصوص
 شخص حامل از سما وارد و جلالت بولت ان
 حضرت لوح منج و با صاحبش برساند و عرض دیگر
 انکه در حق او و کلمات فرمودند که بجای اسم
 جمال بولت که توقف زیاد در محلی لازم نه بلکه
 باید مثل سوره سوره لائق هر چه طالع شوی
 تا بصورت از هوسان که افسرده اند بنا بر صحبت الهی
 مشتعل شوند هم چنانکه غلای بر ای اجساد لایق
 هم بن ختم از برای روح واجب غلای روح ما
 منبعه لطیفه طریقه است که از سما و عنایت الهی نازل

شاه

شاه اگر غلای روح بان فرسد البته ضعیف شو
 لذا کامی بحال حکمت بعضی اطراف نوبیه عما شیده
 لأجل تبلیغ امر الحق لازم و واجب است نذک نفوس
 مفید است تلخیص با عنایت الهی بطراز استقامت و
 امانت و صدف و با بر نفع به امر الله فائز شوند حد
 این ایام از سما و مشیت مالک انام لوی مدافعت
 و مقام او نازل در این مقام ذکر میشود که شاید
 سبب ظهور نفوس که در این حق جل و عز مطلبیم که
 جمیع الذابین دعوی بوشانند و با بیخه اعترافی فاش
 فرماید در بعضی بطراز انقطاع فائز شد البته امریه
 صادق و مستقیم مشاهده شود باجمله هذا المقام الا
 بجملة هذا المقام الا کون بجملة هذا المقام الا سبب
 هذا المقام الا علی هذه سوره ما انزل الله فی کتاب
 فی کل کتاب الا انقطاع شمس الا شرف من افق سما
 نفس تحمل بها نار العزم الهوی كذلك یخبرکم مالک

الورى اما نهن العظيى اة الذى فبح بصره بنور العزىك
 ينطق عن الامكان وما فيه من الالوان يتهد بذلك
 ربك الرحمن في هذا المقام العزيز الفجع ان انظر تم ذكر
 القمان الذى كان من عزى الملوك ومن قبله احد من
 الحكمان لما نزلت على جبرائيل من ان ينطق بها ما عندنا
 وغربا عن بينهما مفسلين الى العزى وما اطلع لهم الا الله
 العليم ان القمان كان منسوبيا على ريش الملك اذ انصفا
 كلمة من كلامى العلياء العزى ونفكر ونحجر ثم انبى وطاقم
 قال صفا طبا الى نفسه لا خير فيها ملكك اليوم وغدا بملكه
 غيرك كذلك بهما هو ان المفسد والقدير فلما انصت الصبح
 وطلع المشى جعل الامراء العزى من رجا ضميرها ونحسوا
 والافلاك ان بشوا انما املوا الله هو العالم الخبير اعزى الله لو
 تكشف الغطاء على العيون كما كشفنا عنه لندى التائبين
 الذين باعوا ذواتهم ويتركون ما بينهم عن هذا الاقوى المنير
 طوي لمن نور بانوار لا تظلم اذ من اهل السفينة

الورى

الورى لدا لله رب العزى العظيم طوي لدا بنى اشرف
 شمل الانقطاع من افنها ولا رضى غنائت من انوارها العزى
 لوفانف هذه اللبان بنور من اشراها لما بالي اليها بغير
 الاضاء كذلك بقض لك مالك الاسماء لتكون من القمان
 لوارثك ما ورد على المظالم لتسبح وتبكي بعبادة القمان
 اذ ذن بلوح الله واثره ان الخراء مته بعد اخرى ثم افرا ط
 الذين عجل من وجودهم فخر الله العزى الكرم كذلك
 رضى البحر الاعظم لتسبح وتكبر ربك العزى العبد اما
 الفج بما توجه اليك وجه الله من هذا المقام الكبير وانزل
 لك ما يحينك الى المفسود ويعزىك الى المقام المنيع
 اليها ع عليك وعلى من شرب كوش القماء من ابادى
 عطاء و ربه الرحيم حال اكر نضى ببصرها من الصا
 لوجه الله وراى لوح ملاحظه تمايد وتكركند بطلع بما
 بنفعد وما بنسبتي به العالموا يجب فوادى كثرى ان
 ناسر ديبستان جمل ويا واني تربيت شدا الله ودرعها

وفاقا سلسله كجاست بينا كجاست شوقا ابي الاصل العبد
 والادان الواجد نفس كه حرف ثالث مؤمن من ظهور الله
 نفس نظمه بيان روح من في الاركان خلاه نظم و طعنا
 شهيد خود و هم چنين شخصيكه با اولادش تا اعراف
 آمد و هم چنين نفوس يكه هر يك با بهانه و نفوس بر
 فلتش و اد مع ذلك نوشتم كه نفوس مفلسه را نگاه
 و زود كه ميخواهد رايست تا بهند حال ملاحظه نمايد كه
 حرف ثالث من ظهور و اتمه تا از نفوس مفلسه شمره
 و انجان مشهور يكه كه خطاي واحد شاهد است
 كه از احوال ششم اول اهل اين ديار بفرمايد آمده بود كه
 از ايران واسطه مويل و شام و اين بلد استفسار نمايد
 تا حقيقت اين نفس كه خدك شخص و هوام از نفوس
 مفلسه شده معلوم كند و در ان شخص بزيك كه مرزوم
 داشته بود يكه كه نفس و هوام مكتوب با و نوشته ارسلك
 داشته خوب تفصيل آقا جان ط از او سؤال نمايند

چكه

چه كه خواهر آقا جان در بيت نواب فرديون ميرزا بود
 و از جمله نفوس مفلسه نفس و هوام مضاعف بود
 كه خود را بجناب مبلانند كه برادش در حضور انحضرت
 ذكر مي فرود كه خدا مايمان من نظريا با ما نيت كه رضا
 اخوي من ادعا مي نمايد و من او را همز پيشناسم و احوال
 او را همز پيشناسم و احوال او را همز مبلانم مع ذلك نمايد
 كه او خود را كمي از اولياي اين امر مبلانند ديگر تفصيل
 او بر خود بيان حرف من معلوم است و مطلع شده اند كه
 بجهت از ساحت اولس طرود شد و اگر از اناج بجهت
 بود در عكلمه و بگرد خواننده التي لا اله الا هو و
 و من ايند ملاحظه بديگان الكون اينها از نفوس مستند
 كه هر نفس انما را بيه شهد بكنهيم و فقا هم هم الذين
 نبتوا و المراد الله و احكامه را خندا ما امرهم بيه احوالهم
 بذلك ما نزل الرحمن في الكتاب لعرك فذ در دف الصوت
 من عالم و زيات الاحباد بما و زده من ظلمهم على امر الله

سفر الله يشهد بذلك كل من رتب برآء الأضاف چه
فد و هو دست که شخص از جناب مشر الدوله سب
رفتن سبک عهد باستان سوال کند تا معلوم شود
نزد هر کسی چه کسی که این نفوس کذبه مو هو مچیه
سبب ضعیف الهامه شده اند طریح این امور کذا شده
خود انصاف و طاعت که احکم بان نفوس معاشر نبود
بشد شرحی که حال خدام بالهدی معاشرت بمشور با
مسود و وفای صحیح و بی ادب آفام واقع شد آنچه واقع
آن الفاظ جمل فیه بان بهترین عبار ما عده و هدی هم
حاصل است تمام الا این همه اجواب دستخط انصاف
کذا در حق خداوند سال داشته بودند و چند شرحی
جواب هر سخن شد و لکن چون مطول بود و جاری هر قسم
مطلب و بیانی و اطراف و خطیب لذا ارسال شد و تا
الوم که بیستم معاشرت و رضا باست در عهد ناخبر
نموده مان تا بلکه چه در آن روز این چند روز دستخط دیگر

انصاف

انصاف که مدد خارج ارض طابعتی امام زاده حسن مزوم
داشتند اند عادت انبساط طلب و انصاف صد کردید بعد
اطلاع دیاحت اقدس توجه نمود تمام ترا معروض داشت
نوله جلیت عظمه و کبریا با حال تریه نزلت علی من
و طویلا علی من بلکه تریه انشاء الخاصین اگر هیچ اعظم فاق
شده به دیگر که حدیث چه معنی دارد و اگر فی الضیفه یقینا
دنیامو فید و انبساط اید و بسو طه من مطلع ذکر
فضل زبیدی چه بین بالاسی الجمال هل یخرج من بحال تریه
هو الله انق الکلمه و صدقانه و الحیدر الفکره و الرجوع
لرب فیضه هل یقی لك الأحران بعد هذه البیان التي
جرت من عبود رحمة ربك الرحمن التهم ذنبا أنت ان
من الفائزين و أنت انك من الموفين و أنت انك من
الطلعين اجمال اولاً انك عدایا بیکم یخرج و لیس
و اراج سرور و ظهور و ظهور و ظهور و ظهور و ظهور
نفوس و فعله مستقیم ذکر احران تا بند مکر در صبا نکه

محی لطم میشود و چون که دولت اختیار از این جهت
 از اوست نیست و لکن احزان شما باینجا حضرت دوست
 مبدل میشود چه که معنی اوست و مستی او حال احزان
 و اراده بر مظلوم را چه باید کرد هرگز معجزه بر او
 مستجاب نیست و چه او را علیه لا و قضا الهی من علی العالمین
 اجمالی ذکر احزان محبوب امکان داری بجزیستی است
 طوری که در این تفصیل این اجمال را حال رفت انضا
 نمیاید چه که بعد از این است و اراده آنکه مکتوب
 شما که فقره بفرموده در ملکوت بیان جوابی
 شود که شما را بخواهد بتایید روح حیوان در اجسام
 اهل امکان سرایت نماید و کل اینها از آیات الهی است
 کند آنکه هو المغنم و العلم حکیم ای جمال اختیار کرده
 باقی در حق توحید خود اند و از حق عزت و جلال
 انشاید آنکه در کل امیان متذکره دارین با جمیع باخلا
 طیب و صفات است که سبب رفاه امرای است

ظاهر

ظاهر نشوند ای جمال اگر ارض سخی بطراز امانت ترین
 محبوب عالم عزیز مشاهده نمیشد باید بدستان را
 و صداف دعوت نماید که شاید با این دوستی اعظم که
 از این سماء او امر الهی مشرف است فائز شوند در یکی از
 یاری این کلمه از سماء مشتب الهی نازل امروز اعمال تا
 باید و افعال پسندیده و شاید و هر عمل یکی بفسخ
 امر است شاهد اینهمه افعال بیایان نیست که از علم اعلی
 الواح اخروی ثبت شده اگر امری نفسی بطراز افک
 فائز شود عند الله امر است از عمل نفسی که پیاده
 اقدس توجه نماید و یقیناً حضرت معبود در مقام
 محو فائز کرد امانت از برای مدینه انسانیت
 حسی است و از برای هر کس انسانیت بمنزله عین اگر نفس
 از او محروم مانند در ساحت عرش نابینا مکتوب و مستور
 اگر چه در حدیث بصیرتند ز قاء پیامد باشد ای جمال
 جناب الهی مطمئن باش و بخدایت امر فایم نشانیده

حوادث زمان و کلمات امکان را از خدمت محبوب عالمها
 منع نغایب بی کثرت انصاف بشریت است بدو هر چه
 انسان و الخف مغایب و انصره مبادی و کس در غیور منقذ
 اثر کلی داشته و نثار و جسد مجنون و کس در روح و روح و
 رحمت جانی از این مریه میگویند جسد مجنون است و روح بد
 فرج و سرور و اجمال این ذکر را بنام شمس چه که امطا
 رحمت و عین از همه آن غایب بر غیور بود انا اشکر کن
 من الشاکرین انا اشکر و کس من العاصین انا همی جبار و کس
 ان تبار و کس بر هاد مغایب کلمه معروض دارد چه که مسلمان
 کلین انصاف بنام ذکر منوره و ملک معانی بر من بر قضا
 منور کشته با جیب خردی و المذکور و فطوری اخر
 هیچ عالم و عالمیان بدین کوشن شود با صفا و کجین
 ان کلمه الله تماماً فاقی و کس انصاف بنام الله و من الله
 و التماسی اضغالی منین چون فکر امانت و صلوات الله
 لسان حدیثه ظاهر شد که از این محبت و لوح ان الولی الله

کدر این

کدر این مقامات نازل شده ذکر صفتهایم تا انصاف بکار و
 بر دوستان الفا نماند که شاهد منتشر شود و کل عمارت
 فائز کربند هو السلطان فی ممالک البیان فدکنا
 نفاذنا فی الارض و معنا حدیثها و اخبارها انا طلس من
 غریب من غریبات المذوس چون تیز و آه و سار و انا ان
 قامت فی وسط الهواء و نادت با حسن الأصوات با ملامه
 الارض و السموات ان حوریه سببت بالامان نشی الصغفه
 المزهومه المسنوره فلا کشف عن عی بی باذن عالمی لتظنوا
 حسی و جلالی و جمالی و عظمی و جلالی و شامدی و با
 الکبر و جینی الحرام و قرنی القراء و غلانی و التوا
 افسک ملامه الانتباه عولی الوری و سلطان الاخره
 و الاولی بان لا یخون عیبک النجانة و العرمین الطوی
 و لا یخون بین ابدا العرامان النجانة من بعد ان
 و شانهما الصغیر و البصاة استکلم بالذریه الاحد
 بان لا تسلوا علی عذری الاکل ان احون بالهاله

الأرض ولا يكونوا من الظالمين كذلك انزلنا تلك الآيات
 وقولنا بالتلويح ما ورد علينا والحق الاعظم لتكون
 العارفين انما هي امة تبارك علينا من الباسته وسيله
 المستقيم انك اذا فرقت اللوح وعرفت ما فيه ذكرنا
 من قبلي ولقد يوحى اليهم من لدنى العلوم الغيب يسرى
 البديع كتاب المتك في نزل بالحق من لدنك عالمتهم
 انه رسول الصدق الى البلاد ليذكر الناس الى مقامه
 الرقيع فيهم وهم شانه الاعلى وعرفه الايحي ويومهم
 جاله الايقع في مقامه الايقع وسلطانه الايقع الاقر
 البديع لعز الله انما يشي وعين عينه على الأنبيال
 بداره الالهيته وهو اعلم بالقره وعن وقلته
 جنود الوفا ان يستعمل به ذلك بحري الأنهار انما تكفي
 علم انه ينادى ويوقه بالمشور الشرف جنك من تلك
 الصدق الاخير لا يتركه قوه ومعه وجماله وكالذ
 مقامه وعرفه وبعثه لعل يخلصون سبيل الالهة

ثالثا ان الذي نطق بهنا الطراز الاول انه من اهل هذا
 المقام المنير انكم باخوم ان تدعوه نحن بحال الكتاب
 خافوا الله ولا يكونوا من الظالمين مثله مثل الشمس اذا
 اشرفت من افقها احسنت بها الافاق وانادى صوته
 الفائقين ان الذي منع عنه انه في خسران سبع انا
 نقول بالحق الرسول ما لم ند وان ندخل المدن والقبائل
 وهما يظنون انفسك فيها من معين انه يقول ليس من
 علم انك انك انك العليم الحكيم اننا نزلنا هذا اللوح فضلا من
 عندنا لنتذكركم الناس بما في ربك من امر عظيم اليها
 عليك وعلى من يفرها ابان الرجع والرجحان
 ويكون من الراغبين حد بين سنة اكثر ايات ان ظم
 اعلى جبار يعني جو جل جلاله جود من قوم خروند
 وذكر انقطاع وامانت وفارصان وسارصفا
 علمه جدا كثيرا من الواج ظاهره وشهو است وجوت
 بعن مولد غير منتهى جبار بررض وان شدة العلم

اعلم انظر بيزيد عباد وذكر اعمال واخلاق وصفا بلكة
 علو نفوس مغلقة سمع ارفع الله والطيبان اهل عالم
 وحفظ كل است مكر واظهار خروجه انصرفت وابن عبد
 بالله بحال فصرح وايضا الى ارفع فقالوا سلطانا بطلبكم
 عباد خويضا باليهضاض او صحت موقوفه ما يد ويطلب
 لا يور وسنار اذ است مرتين غنايه انما هو الغنى والتمس
 المحب للفقير والكرم عرض بذكر الله فموسى بذكره
 ذكره فمخاطب على يوم بعد ان عرض بساحت اذ ليس محصور
 مرهين الباقى ان عماء عناب نازل انشاء الله جميع بان
 فامر شوق ولباسان ظاهره ما طن نالون مما بعد هذا
 ما نزل الكفن خلع حضرك هو الاقدس الاعظم بالله
 ان اصبح بما ذكره كذا العنق المشاعر في هذا اليوم الله ينجي
 العبد كمنح الله كل عباد القريب ابدى الطالبين ثلثه
 قد سكن هبكل العبد على التراب هبكل الظلم على سب
 العزيرت من بين وكان له اوقات السرير بوضوح عليه

المراء بيشروه بالعذاب والمكان يستجيب منه باقة بلك
 المتقدر الغدير ان انظر ثم اذكر الذي جعله الناس اعلم
 لاقتضهم من دون الله الذي سمي بالرفشاء في كتاب الله
 العلى العظيم فلما ركبت ما نابع به الرسول وصاحبه
 النبول وتكن القوم في شغاف بعبد انت ربك فلا خلة
 بساطان من عنده وجعلها عبرة للذين كفروا بالله
 هذا اليوم البيوع باجمال الاخير في شوق انه فلا خلة
 في هذا الظهور كل ظالم وياخذ للذين نرجع اليهم على
 ان تلك الفتوى من دون بيشرو من ادى الله العلم الخبير
 بهتكون في يومهم ويوم من ظلمهم اهل المردوس
 المالك الاعلى يشهد بذلك ما لك الائمة في هذا
 المقام الذي يمتي بحل الائمة في كتاب الائمة ومن
 الله الغريب الحمد ان باعلم مع ذكر الرفشاء ثم اذكر
 التي اهلكت وسعت وامن وفاضت الى ان طارت
 الارقى الاكلى والجنة العليا المقام الله منه بنادى

لسان القلم الملك لحالي عليهم باجمال امرى ان :-
 الورقة ماثرة الى السند وشهد كما شهدت في
 الأيام القانية ان ربك هو الرقيب لشهد بانها
 الورقة انما تذكرت فضلا من عندنا ان ربك هو
 الفضل الكريم اشهد انك امنت بالله وفيلك
 اليه فربن فيه ظهر الفرج الاكبر بما اكتسبت اباي
 العاقبين اليه اء عليك من لدنا وعلى اللقي فرب
 بكل ما الله العزيم العجل ان امرى في الجنة العليا بما
 شهد لك امة اذ كان مسوا على عرشه العظيم وكتب
 في هذا المقام من سمي بالصمد لفرج بذكر الله العزيز
 الاكبر العزيم الرحيم باسمه ان الطين بفضل الله
 ودعنه انه ذكرتك بالحق وبعك كركت فضلا من عندنا
 تكون من القاكين نعمتك بكتاب الله وسنته ثم
 احدهم الفضل الذي لا يعادله ما خلق في الارض
 ان ربك هو الصادق الامين انما ذكرناك وضلعك في

عنا

منا اللوح وندكر اتمها التي امنت بالله رب العالمين
 لاخرى بما ورد عليكم لعمري ان الله سنفى الدنيا وما فيها
 وبني ما ظركم في ملكوت العزيم المنيع قد كنتم اسما
 فهنا الكثر الذي سمي باللوح بلسان الله وانه يكون
 باخبا بقاء اسمائه شهيد بذكر كل امرى بصبر
 عرض مشهور ابن لوح ان سماء مشيت رباني فخصي
 امة الله خديصي كد لوح مبارك بورقه ناميله شد
 نازل علم الله انها نازت بما لانعاده السموات و
 الارض في الحففة دباب لوح بديع منيع حضرت سما
 وجنا بعبد خرامه ودفعه وضلع انخصر جميع
 بجنايات مخصوصه التي فاضله اند روح العالم
 لعنا به الغدا وذكر شهادت نورين نعين هم يد
 شله وهم عينين كاظم عليه وعلى هما والله الرحمن
 مفدته ارض صاد سبب شعله الكباد ونوحه وصيحه
 عيا شد ولكن انسان بصبر كدرت نمر عمال منقطعاً

عن الامكان نظر کند مشاهده منما بلامرغی از یغیر
واقع شده نبوده نیست چه که این عمل از اول احوال
از تفصیل امور نورین برین مطلق است ایشان در
بیاض افلاکین خاوی شده اند و کمال عنایت در باره ایشان
ظاهر است و در اول منافی جهالات بعضی واقع
شد و گویید که در ثانی ایشان را بلند نمود و بطرف
عزت مرتب فرمود و از نعماء مکرمه برکت بر ایشان
میل را داشت تا آنکه بجای رسیدند که اکثریت یافتند
و شنیده اند و بعد از آن رحمت از سلامت افلاکین با خبر
صادد و بعضی مریض و شنیده و همین امر بکمال
شد بکمال عجز و اقبال از آن رفیق منعال مستلک
نمودند حال ملاحظه نماید که الهی رفته تا بوندن آنجا
خوب بکمال تقرب ما پس عباد ظاهر و پشیمانی الهی حبس
ایشان در دلویب شد که عیب از اجز حق قادر نبود
و نیست و در هر عمر بشهاده کبری که خود خواسته بود

فان

باز کشند و بعد هم مشاهده نموده اند که از علم اعلی بر او
ایشان چه نازل شده لعن الله بما نزل هم نوح الانبیاء و نوح
العصره و یکی اهل المزدیسین اگر نفسی مالک جمیع دنیا باشد
و افعال نماید با این مقام فائز خواهد شد و این مقامی است
که جمیع رهسپار و مغربین از آن اهل بوده و هستند تا حال آخر
صدا نوح در این معصیت کبری نازل شده بل از بند چه کرد
این آیات هم مشاهده میشود در بعضی از الواح ذکر شده است
مذکور است حال کدام شأن اعلی از این شأن و کدام مقام
اعظم از این مقام است و فی ازا و فایز فرمودند بخاندوم
امثال این امور است حادثه که سبب و علت امران لا
محصیه بوده و هست و لکن علت ارتفاع امر الله است باید
از اموری شکایت نمود که سبب و علت خضوع امر بود
از حق جل و عز مطلبیم کل اهل عالم فرماید و بما تجیب
برخی مؤید نماید و فرمودند بولس با جهال امر الله
دعا رخصین اعتراف کل شیء مشاهده میشود و حال در تقابل

وافت كما تكون مسياراً حليماً مشهوراً ان ربك هو القيا
 العلم المنهي ايجه عجزاً ذكر ارض خا من موده بوجد عرض
 شد هذا ما اشرف من افعى البيان باجمال يشتم بفضل
 وعناشور حتى التي سبقت العالمين انا ذكرناهم في كلامنا
 ان ربك هو المعطي الكريم قد قبلنا ما لو سلوه بعد حضور
 اسماهم لدى العرش انه هو الفضل الحكيم ان الذين ذكروا
 اسمائهم في كتابك قد ذكرناهم بذكرناهم في كتابنا
 وكثير من هذا اللطام على وجوههم قد تشبهوا باقتحام مقام
 كريم ان الفضل عليه جعل من يشاء ما يشاء ويغنى
 لمن اذ لم ياشق به جهنم الاطلس انهي وابنه بدياره
 جناب منزه على من ارض ارض ما شتم بوجهه عرض شد
 هذا ما انزل الرحمن في الجواب هو الناطق بالحق
 ملكوت البلب سبحانه الذي انزل التنوير واظهر الكلا
 اتها هي الصراط قد نسب الحق من لدى الله المهي التوم
 في البراهم الاكبر ولكن العزم لا يشبهون وانما هي

الاعظم

الاعظم الذي نفع فيه وانصق من في السموات والارض
 الامن انفذته به انشا ادبك العزير الودود طوبى
 بما افيت الى الاقنى الاعلى ذاع من عنه الورى ان ربك
 هو الذي علام الجنوب طوبى لغوى كسر اسماهم الا
 مفضل الى الله رب ما كان وما يكون قد ذكرنا اسمك في كتابنا
 اسمي الله امن بنفسى واعترف بما اعزف به في ملكوت
 وحضر لتمام عرشى وطاف في حولى وطافى موانى وحمل
 الشدايد في سبلى وانته سعى بالجمال من لدى الله مالك
 الوجود وذكرناك لنتفهم ويكون من الذين نطقوا بشانك
 العزير الجيوب انا ذكرنا كل من قبل الى الوجه ليكون
 كثر الة في ملكوتى المتبع المرفوع كذلك ذكرناك وانزلنا
 لك ما قرنت به الصون انه مهي وهم جنين دعه صاحت
 اقدس ذكر جناب بزرك عليه اعمه كدره سخط
 انحضرت بود معروض كشت هذا ما انكم بركسان
 العظمة هو الاقر الاذم الاقنى فل سبحانك يا

بك ملكوت الأسماء وفي قبضتك زمام الأسماء
 استلكت بالأمم الأعظم الذي يبرأ ضلوب الأمم الأمن
 حطمت به أمتك ما كان يوقد على فكرك وثباتك على
 سائر الأمم عن يمين يمين البحار الذي ينفذ الحكمك عن
 ورأهم ويرأهم بالملك وجاهلوا العرك وأمرهم على
 جالت أي رب ما نزل من تحتك ما ينبت نباتاً
 حركك ولو لم يدع عنك فصدور الذين ظنوا برحمتي
 وحيت كقولهم المالك أي رب أنت كل مغفل على نصرته
 أمرك والأستغناء على عبيك أنك أنت الذي أنزل
 مفيد وأمرهم بالملك لا الأسماء القام الحكيم أنت
 في بالحق ما ينبت نباتاً جوهراً ويجرحضلك أنك أنت
 القتال القديم لا ينزب عنك من شيء نسج ونسج
 وثباتك التمتع البصير انتهى وصحبت أسامي بكثرة
 عليهم أي عركه وكما يخطاب بود فرأهم ما هم من قبل
 محسوس عركت أباين بدمته منحه نازل انشاؤ الله بان

فان

فاشهد هو الأذن من الأسماء بانضرات المطعم شه
 اذلك وفوقك الله وأزل لك ما نقر به عنك و
 بفرج به فليك وفلوب السامعين ان اخرج بك عما بأك
 ثم اشكر ربك الكرم انه نوحها لبت من فطر سبح الأسماء
 وذلك بما هو اعز من بحر الجوان عند ربك الرحمن ان
 اشكر وفعلك الحمد يا مولى العالمين اليها علك وعلى
 ضلك التي أمث ما لله العز الجبر ان بافام الأمل ان اذكر
 من سبي هو من لم يرحم بكرا فته مالك القلب أنا ذكرك
 من قبل ضلك من عنينا وانا العز الوهاب طوي لغير
 اضلك الي ملكون وشريت رجوى هنا من من ابادى عطا
 ونظمت بذكرها البديع فلما كان ذكرك في كتابي سمى
 نزلت لك هذه الآيات التي لا تضاد لها في السموات
 والأرضين اليها علك وعلى ضلعت التي فازت في
 أيام الله العز الجبر وذلك من سبي جعلي الذي
 اضل الألف الأعلی ووجهه ما بر نفع به امر الله ما

الأجداد يا علي إن اسمع نداءي ثم أخرج بك ربك الله
 برأيت الألفاظ طوبى لسمع نداء المظلوم و
 توجه قطع في سبيله عن كل الجحش البهائم عليك وعلى
 ابنتك آمن بالخير والواحد المختار أنت الذي على
 الذي آمن بالله مالك الفرد في يوم فيه اضطرب كل
 ذي فضل واضرب كل فيه طعن من كل حكم الآمن
 شأؤ الله رب العالمين كرم علم جعلناه نار الصا
 وكرم علم نركناه وجعلناه هبة للناظرين وكرم
 غنى غرة العناء التي ان اعرض عن مالك المورث وكرم
 فخير فان يكون العناء في أيام الله الملك العزيز المحمد
 ونذكركم سعي بشير على ليو من كل مؤمن أنا نذكرك
 من ذكرية العلي العظيم ان اسمع نداءي الله بناور بيت
 من شطرنج العبد فاسئل الله بان يجعلك آية
 عليهم وناظرا باسم العزيز السديع ان بافلم ان اذكرو
 سعي جبين البصر بكروم لاه ويكون من الراسخين

بالقها

بالقها العبد نوك على الله في كل الأمور ثم اذكر
 اباي وبناتي وولدك على نفسي واصفياك الذين آمنوا
 بابائي واخبروا الي افني المبين كذلك انزلنا الآيات
 فضلا مريدنا ان ربك هو المنزل الكريم هو الأملين
 الأعظم الأجي باعجل قبل نفي ان اسمع النداء من شطرنج
 عكاء المعام الذي سجن فيه هذا المظلوم الغريب
 احاطت السماء من الأرض والسماء ولكن الناس الكرم
 من الغايلين طوبى لك بما نزلت الأوهام واخبرك
 الى مالك الأنام الذي ان سلطان ميين نعيما
 بما اخذت رحيق العرفان وشريت باسم ربك الكريم
 كرم عبد اعرض في أيام الله عن مطلع الوحي وكرم
 عبد اجل واخذ ما وافي من لك الله رب العالمين
 كذلك نفق صحح البيان اذ كان هبكل الرمي سوا
 على عرشه العظيم البهائم على من ذكرك في كتابه
 عليك وعلى ضلعت التي نسبها الله الى اسمها

العالمين بالبرهان بالبرهان: أنا تذكر لسان كلام الحسين
وتذكر على سبيلهم من شطر بصيرتي ونصلي عليهم وتذكر
في كل يوم ما حصل باجمال بشرتهم بصر عناني و
معناه فضلي ونصلي عن اعطت العالمين فلا ياتيه
ان القلم الا على شجره على ذكركم ووجه الودع يوم
الي جوهركم من هذا المنام العيون المتبع ان افروا
بلكم تم اشروا ما بقي العيون اليه مع انا انا اكرم الله
وتذكر حرفي في هذا اليوم الذي فيه سمعت اذني من
على اذن من معشر الظالمين ذنبا لها اذن من
وطاوت في هواني وبصحت فذلتي وعزتك باذني
ان اذن في ذلك شهنا العمام الا على ولكن العوم اكرم
في وجهي من طوي لمن نلتها ووجه اليها الصا
لوجه في المنام المعلى اكرم اجمال نطقة بيان
منها ما يد كل ان جاعل بن جوده كمدك كمدك كمدك
اعلى من كور ايتك حال ملحظه غايبك وقد وار في فضل

بنايتك

بنايتك كدام اعلى وحببتك جميع احزان اورا احاطه غود
بلكم احياي خود مشغول است ليري لم تمنعني جنود
الامكان ولا حوادث الدنيا فله ظفنت في كل الاهبان
ودعونا اكل الى الغر والخبير جميع دوسان بالانجيل
مظلوم انا في تكبير برسانك ابن سنه چند مصيد
شده ودر اين آخر خبر اخذ در ظاهر بساحت اذني
معروض اخذ في الضمير مظلوم بيوده وستر ابرو
وارد شد اخبره كره غير حق ان احصا ان علم سببت
طوي لها وهما في عليها بما صحت في الله وحال التنا
في سبيل المستقيم انه في عرض دكر انك الواع معك
ان سماء عنان الهبة مخصوص الخجاب ارسال شد
ان جلد صحاب جناب افا سيد على كبر عليه اعد
لوي مخصوص الخجاب والواع اخرى وهم جنين مع
جناب ابن اصدان المقدس عليها هاء الله لوي
مخصوص الخجاب في ازل وار سال شد وحال لوي:

اعترافه باجوسد ارسال شد مع ابن عباس الهبة و
فضلهای ربانیه با بد الخضر و در کل احسان بحال دفع و
بناک محبوب عالمان مشغول باشند بشاکیه بجهوشان ابد
غفلت بجهوش آینه و پرده که کان وادی او هام نازده شو
در هر مکان بود اعراض زینت و یا بنده که کند البهائم
علیک والسلام علیک والرحمة علیک وعبارة الله علیک
لینهم زینة الاذن من الاعظم المفضل لعلي الكافي
الحمد لله الذي ظهر له ظهر ما اوداته هو المفضل على
ما يشاء لا يغيره شؤونات الطوفان لا يضمنه اعراض التي
كذرت يا به ملك يوم التلاخ فلما ظهر وظهر نفسه
استقر على العرش الاعظم بين العالمين وخلق بالجنات
الاشياء وفتح الوجوه من كل الجهات الوحيه مالك
الاشياء اذا نطق بكل اخرى وبعث عند الدعاء من في
الارض والسماء وها فضل بين عباد وخلقها اذ جمع
المريون طاع من الموقنون وخلق الصابون وصلاح

الغافلون

الغافلون وصرح الموحدين وطار المخلصون والفضل
المزبون فداخلت حلوان النقاء اهل اليها على
شأنه نبتوا الصالحوا واهلوا الى الاسم الاعظم وتوجهوا
بالقلوب الى الاذن الذي من نطق لسان العظيمة و
الكبرياء لا اله الا هو الواحد العزيز الوهاب رب
الطام الغافلين لسان فؤاده وكبوتنه وظاهره وبالطهارة
بانه المصحح عباد بظهور البلاء وملكوت الانشاء طوبى
لمن اخذته مسخرة العرفان وانطلق عن الامكان متوجها
الى رب العرش المنان بالالوجود ومالك الغيبه التي
نرى احراقها طوبى خبائلك وسمع صريرهم وصريرهم
فراحت اى رب قد نكذت السقاء من زفرات اهل
الوفاء واصمرت اولى سدة المنهى من حين
طوبى اصحابك الذين بعدوا عن ايمانك وحوالك
ودعتك والطافات اى رب اسئلك بالقدرة المكنونة
المخزونة التي ما اطاعها الا نفسك بان تحرق من بعد

فكان الحق ما أخذهم المرح والأنباط على شأن لا يخرجهم
 شئونك خلفك ولا تلامهم ظلم عدلك الذي يبتغي
 كتابك ويستكوا كتابك ويستكوا بالآوهام وآياتك التي
 يرى الخادم سلسيل الجوان جاداً من بين عرشك و
 بحر السلاء امام وجهك امثلت بالاسم الذي به صيحت
 العالم بان كل شيء ذكرته في الوالعت ما ينفعه وهو ملك
 والعبه جبالا ومن بحر ملك وابده على خلد منك و
 شفه ما جعله مجلدنا في حيتك على شأن بلكرك بين
 عبادك من نطقا عن دينك اقتانت المنفك على ما
 نشاء وفي فضنتك مكنون الامماء لا الاله الا انت
 العلم المنفذ والنفير روي لكركم الفتاؤ ولذبا
 الفتاؤ ولد وجعل الخادم من اثر خلت عزف مؤوه الله
 راحه بجبهه الله وفضواتك مسك الخلو من خلد الله
 ذلنا انشرح الصدور من فضانه وفتحت العين من كل انه و
 فرح القلب من فوجانه الخلدت بالقوه وصعدت الى

سأه البياض الى ان حضرت نلقاه عرش ربنا الرحمن وعرضت
 ماضيه اذ اوجه الي وجه الخدم وقال عز سلطاننا اناني
 اسمنا الجبال علب بها في وعنا بنى ورحمى نزه على اعلى ما
 السرور واخرى منحتنا في بحر الأخران حل باجمال
 انك دخلت على تامل في بحر الخفاؤ لك ان نلطف لثاني
 العلم والمكره ونفطع عن على الأرض كذالك بذكرتك
 المعلوم الغريب كن ناطعا باسمي وقائما على خلد مني و
 ذكر اما نزل من مكنوني من سمع لنفسه ومصر أكرات ذلك
 هو العوي المحيد ان اخذك الأخران بعد ما ذكرتك الرحمن
 في الألوام على شأن برنفع في الصور وانرا هل الصور
 تعالى تعالى مالك الطهور الذي ايتك على عزه وان سر
 وجهه مطلع ابانه وسفالك عز الطهور ومن بد فضلك
 نبتك هو الفضل الفضال العليم الخبير نعتك فيم اخل
 المشركون فحتى يعلم ما جهم بابايت خضع لها كل صحفه
 وكل نبر وكل لوح وكل كتاب عظيم من ايشركين من قال

انه سرف الايات فانها باسمهم من قال انما اتى
 الاوقية ومنهم من قال انه يشرب الجاه في اواب
 من البود كذالك بكذالك كذالك على مزج ميين با
 جمال ان اخرج بكذالك ثم اذكر اذفت لدى اباب
 وسعت نسا عاتة العلى الحكيم وسعت باذنت ما
 خلق بلسان العظمة في سجنه اللذي معى بكل الآ
 في الصحفة الجراء من العلم الاهل ان تات لموا التذاكر
 العيسر مع الخلق عن هذالك ونوجه بكتلت الا لثقى تم
 اسبح ما ان نفع من هذا الختام الفتح ان اللذي اولد صرى
 وفلى وحكم بصحنى نوح عن التراب وريك في هذا
 الفصر الرفيع فابا الالعالر محبوب الاسم والظلم
 بالاسم الاعظم اسلك بعرف فبصكت ونضات ر
 رنوحلت وحبت وجر عطائك وشمس فضلك با
 يخطون من اللذين ما اخذ هم اعراض كل معرض بلوم كل
 لاسم وخالته كل شرك بعدا بحال عن مغال بهر

نوان نفوسى هسوقه طرف عنابت باستان متوجه بودو
 خواهد لجرى انك عن لحاظ رحنى وقياب فضلى با بد
 دكلى احبان خالصا لوجه الرحمن عبادك بكوش بيان دعوت
 نائى مرهضى تشبه نفوس خود او راجع است واز برلى
 معرهن سبلى نوده ونبت با هو او خود نكم ميباند
 چمكه باو هام مضتت ومنتبتت بك معرهن انغ
 رسيد وفي الخيفة فطخت رضا وفرح اذوا استقام
 شد ولكن عرايض بعدا رايح احزان از او در محبوب
 كيارهاى ارض قابل ذكر نوده ونبتت مثل معرهن
 وظالمين دغوعا ووضواى ايتان مثل غرابست كه
 برعصن شجرى ساكن شود ونجوى ازان ظاهر كره
 ويريدان نمايك قسم باقاب بيان كمان خلق سما علم
 الهى اشراق نموده كه عن ان نفوسى كمان ازان مشاهد
 ميشود ديكجا قابل ذكر ولايق بيان است مشرب
 من البحر الاعظم فلنفسه ومن اناك فعلها درود هت

مهدي غيب كذا باشد محبوب تر است همان قسم که حق
 جلت عظمته و سلطانته محل شد آنکه خود و اقوال
 نالایحه اصنام کرد و انجذاب هم با بدین دنیا بوی خود
 نمایند نام ضعیفند بنامه اطفال مشاهده میشود
 باید متناظر غیوران و یک هوالتی الحلیم در اکثری از
 الولیع و حشاشان القبر با اعتقاد مرتدین مع ذلك اختلا
 مشاهده میشود اجماع صحیح جوارح و اركان و السنن
 ابن صفیو ساعی باش که مشاهده شمس و ماه و عباد الشری
 نماید که در بنظر اهل حق و غیر ایشان که در آن امرت و تارک
 منحل و باریک و هلاله و بکنت مفسدین باش اطفال بنظر
 ما مضطرب و بالقوی احتیای آن و خرد از نیرل حق کوثر
 کلبه بنویشان و با بن قناری عظمی مسرودان و یکو
 بلبل کل و کما سلطان قدیم مشغول باشد و مجبل اتحاد
 مفسدین اتحاد و تباہ معارضت و نیزه با فی است زرای
 پو تو سر و حکام الهی و اختلاف هادم ان لم یشتوا بالانبا

بیت

بازل الخادق امری الغریب المنیع امره ذل اشهی نومه و
 نبت بجهه ما نبتک تا بکل و الهی فاق شوبه مثلاً مرتضی الی
 بکله و صافا فو شود ذکرش بدوام ملکت و ملکوت باقی بود
 بود لا نظر و الی ما لک هویة الیوم بل الی تدانی الا حلی و امری
 الغریب المحبوب شیء فاقی چه شأن دارد که انسان بسبب
 و ما بظهوره و مضطرب و خائف و مجزون شود انظر
 الأشبا و بجهت اذکون انفسکم علی شاطی بهر الکلبان
 ان نیکم الرقی فی العلم العجیب ذکر جمیع در صحن اطلس
 بود و خواهد بود آتم بجمع و بری و هو التبع الصبر
 اهلها الیوم بد اتحاد اهل عالم و اصلاح ان سعی نمایند
 اهلها اعلی را چنین کان بود که اهلها الیوم با بر فقام
 فاقون و حال و اختلاف و امور دیگر منقر و منقر مشا
 میشود ابی دوست بنما و بیک که امری از شما ظاهر شود
 که مقبول ملاً اعلی و اهل فر دوس و ملائکه مترین کرد
 ان الحمد با اهل البهائم و انما کم به مالک الامم ان الله

نظروا في هذا الكلام الكرم المحمدية رب العالمين انهم كرهنا
الطستة عبد الهادي عليه السلام في قوله يورده عريضة
اشك في دعواته من عند هذا ما انزل الله في قوله
هو الاذن من الاعظم بصحة لما انشاء الله انزل لا
بناك تحت قباب عذاب رحمتي ساكن باقى ويجوز فيك
خطابكم ربان فاقربنا من ملك السماء من
والله اعلم بكنائس عذبات من صدق غير علم الظاهر بالبر
بكالهت عذبات من مشغولها ليس من سنون في ذلك
الطاهر في عذبات خلق الله من طهرنا وان يرضوه
معتاد استك من عذبات الهام موه طوي لتسرع في
بمناقاة العذبات من الهام استك باذنها الجملة ان يجر في
الاهلية في عذبات من يورده من ان راسه له موك
جنه في قول ان علم على لوى ناله في خصوص من يجر في
شده ضلال في انما يورده في قوله يورده في قوله
هناك مقتدر استانة هو العز العالم الحكيم اليها عليك

وهي

وعلى ضلعت التي اهلك ومعصت واجابت وفازت بها
هو الكون في كسبة رب العالمين انتهى وهم جنين
ورقة في ذلك يوردها ميرزا ابراهيم خا وجانب ميرزا
اسم عليها بها والله معروف واشتهر يورده حيا
اذا من عرض شد : هذا ما انزل الرحمن من ملكوت البيان
هو المبين العلم العظيم ابراهيم ان اسمع ندا المظلم
انه يدرك من شطرنج الاعظم ويشرك بالحق في
العالم الاعلى اذ كان متوجها اليك اذ ربك هو العزيز
لجراثة لا بعد ذلك الا من وما عليها بكل من كلمات ربك ان
اسمع وفلك البحر با منزل الالاف اشهد بورك لاح
الظهور فينا حيا خذنا القلوب والعرف والاركان
اننا الذي شدت لك انجذاب من الاشياء ويجزيك نافع الملا
الاهلي بعلم الله كنت يسلمناك مفيد على من في الاضطر
والسماوات فل سبحانك يا من بك حاج عرف البيان في
ما جبر العزبان لان تكلم لم من فلك الاهلي ما ينبغي يذكرك

في ملكوتك ولكتاب الذي فان علم نعتك اي رب انا
 الله اعلم في سره الى بحر عطاك وانا الامل قد نوجت
 الى الحق انضالك استلك بان جعلني في كل الأحوال قائماً
 على حياك واطمأننا على ما كنا مستغنياً على هذا الأمر الذي به
 ذلك الظلم اكثر جهادك واثرت فبال ارضك اي رب
 اننا اكرمهم ذو الفضل العظيم استلك رخصتك اعطيتنا
 رحمتك وغفرتك اي رب فاقبل مني بجهودك مالا
 تم اكتب لي ما علمت في حياك فاقرب لي واصلح ما يدور اسماء
 فضلك ويجركم انك ان الله الذي لم يغتلك شوق
 العالم والاشواق والاهم فضل ما نشاء سلطانك وعلمك ما
 تريد بقدرتك انك انك القدر المتعالي العلي العظيم انهم
 طوفوا به بما فان باليت ربه اني سائل وآملهم كه رحمتك
 منحورم والاركان سلطان معلوم بياشانه وبتشاف بر
 امر مستغنياً باشنه كما راجع عالم وشؤونهم امم انما جعل
 منح تقابله ودر كل احوال بما يجب ووضي فاطر باشنه

وان توفيت

وان توفيت فارغ واراد وهم جبين وجهه فقدم ومالك
 اسم بتطورك توجر فرمود طيبا بلن صك ان دور كرها
 ميرزا اسم از لسان عظمت ظاهر هو اولم العظيم
 الأبهى ذكر من ليدنا المرح حضر كتابه لى المطوم فهذا
 السجى المبين فانظر في قدره والله وسلطانه ان الذي امر
 ليصني يروح في النار والمطوم ينطق في هذا المقام الكبريم
 وتشهد بما تشهد الله قبل خلق السموات والأرض ان لا اله
 الا هو العليم الخبير هو الذي يحكم في الملك ما يشاء لا
 تضعفه الجحود ولا تمنعه الملوك فدا في الامساح العالم
 فضلاً من عنده وهو الجواد الكريم بالاسم جعل ان اخرج
 بما يدركه مولى الجليل وأمرت بما ينشوع به مسك
 العرشان والاركان تعالي نيك الرجى مالك هذا
 الفضل العظيم قد سمعنا نداك وفرحنا كتابك و
 اجناك هذه الابان التي لها نطق الاشياء وكلها
 لله القدر العزير الجهد انهمي وهم جنون كوجنا ميرزا

محل من ع اعلیٰ عود و ده ساعت افدس منع مخرج
 اخذ و اچکلمت غالبان از فوق اراده ما لک الامداد
 صفات اشراک نمود جو از عز سلطان در بیام دانای بکنا
 بار کلا سوار که که مانند آفتاب است او بر ای فوق سما
 جراته و بشا در فلک است از بر ای صبر بیان ناظر باشد
 از کوه من عباد به بله که لا ذکر است نه کون و الی غیر
 انقا و الله یاب مقام بله اهل فائن باشد و بظن
 دوست ناظر منظر ای هم در قیام در ایش منظر مالک
 اتم نوحه و یله به بشودند و چون افق هالو از غل
 انوار تصدیق منبر و در شش شد کل محروم و غنوع
 مشا علیه شد که الا من قما و ذک بل یوم الفصل طاک
 شد و کله الفی فصل خود اولو از غریب مناز کش
 اشلو الفصل المیز العرب العلم از حق جلوه عز بطلب
 لغز و را مؤمن بر ما بد بد که شش بشا بک انوار
 و کوا سب اعظم جمع مدد و اسامه نما بد و عرض یابین

عباد منضوج کرد از بر نظریه استعلام از بر و اهل
 ان شات نفوس منصفه و معلوم نم و لکن منم بافتاب جنب
 که از افق من طالع است که عنفریب منما نشان بر صبح
 امر عال ظاهر و عویلا که در ان رتک هو المظن و الفکر
 و ان طوالمین الحیر انهی در دستخط بل بل و غیر
 ع رمضان ذکر جناب خدا داد و افکار بر الله علیها
 عیاء الله را موده بودند در ساعت افدس من ش
 هذا ما انزل العلم فی الجواب بالاسمی و در عرض
 العاضه ما ذکره فی احادیث الذین بنید و اسوان و اخلوا
 الی دجی هم بعث الله خلفا ان رتک هو المظن العلم
 اجمال بعثت الی فاش باش و باره اش را من و کما
 انکه در بار دوستانه که از کور معان آشناسه انلا
 بانق اهل ناظره فکر عودی در ساعت افدس هر من
 شد هم علی بکی از هیچ هاملی ضایع نشده و غیر
 شد منم بافتاب بیان که از افق سما و عرفان طالع آ

كذلك نقى به نقى يورده ان نقى دباحا فليس فاش
 وان قال اهل وصيغة كبرى مثل طوبى لغير فانك
 بكلمة منه وسفت يعق الوسى بيد الفضل
 جوى في السموات والارض وعن في مكونات الامر والحق
 كذلك اورد طاب ان يرى عباد ولم اية لهم هم الفانق
 بسبل ان لم طابت كه اليوم انهم من سنو است حكة
 استياصا طوبى في نظر بعد استعمال الخلق موجوده
 في دامت ككثير من كلمة المشه ظاهرو ويك كرهه
 ان نفوس من ارض جبل من تلك بقرت وايضا في اهل
 ذكر كرايهان بجاني شه ذكرا فان هذان اياهن
 فاش شوبه في وركه غار اهل ارامكده ومبايد ويك
 اهل ان ارا الحن نكته مشارف وه اجناسه و اشارا
 ان اصبح ارا وه صفان ظاهره انهم من منى في
 سبل الله ظاهره شدة لله العرش مقبول اخذ اهور
 ان صفه است كشمس اسم اعظم اذ في حاله الى ك
 عدد كثار

وذكر كتابي باسمي من كورد در نوايه باسم هو ظاهر
 مسطور وبان اسمي است كمثل ان يعث كليم در كعلم
 مسطور يود ابراست كه در نوبه ميمز مابله انا ظهور
 لابراهيم واسحق ويعقوب باق الا لله العباد عليك
 واقا باسمي هو فلم اعرف عندهم وعيم مابله
 ايضا الوسى هكذا قول لبي اسما بل هو اله
 اياكم اله ابراهيم ولله اسحق واله يعقوب اسما لبيك
 هذا اسمي الى الابد وهذا ذكره الى جبل نجبل فلنا لله
 الحق فلما في من جبل العجر طلاما وبشى على مشارف
 الارض ان اخروا يدكري بالحقائق وكونوا على شأين
 منكم عن محبة الله هذا ينبغي ان اجل الى افنى القديس
 انا ذكركم من قبل بما فاحبه عزت النعمه نكذركم فضلا
 من عندنا ان ذكركم الوسى هو المهم العباد بالحقائق انا
 وعنت العباد من قبل بما فاحبه هم فالذنا والاحزوه
 لكن الوسى في نيل ميمس طوبى لكم بما سمحتم نداء الله

واجهوه في يوم فيه ناهد النفوس الامن شواقة حية
 العالمين انشاء الله برحمتي من ولي من سننهم باشهد
 بجملة انزل خبر يوم ظهورنا عنهم دريكاد جميع
 اقوال بنابر عبادت منسبتك باشهد بحليل فضلت
 منك باجمال انا فذكر اهل الحيا الذين نيز الوعد
 اقلوا اللعن الاعلى لبرجوا بما نرثع من البحر الاعظم
 هذا المنظر للكرم انانص من جكر ناضى اهل الدين
 فاموا على حده من الامر خلوس وبين عليهم بها ما انقد
 بها الا الاعلى واللائحة القرين اثار خلوص
 انقوب بعضي مشرق ولاخ است فدرت شام
 من على الامل في ارضي العلم اني بطلب كل انان
 من اول يومها من يوم مبارك بدع نانو نورد
 امر كبر حسرت وانومى ان بدو ملك وملك
 باقى واثم جانه القدره جميع انى العرش ملكوتك
 فطرا عنابت مالك امم حزين وانشاء الله كل ما اراد

اراد الله فاش شده وپشوند السلام عليهم والكتبش
 عليهم والجهاه عليهم انهمى عرض ديكرا فله اولك
 ارض ما ودر صاحت اقدس من كونك در طرف عتا
 بايشان منوجه انشاء الله باين بشارت كبرى سرور
 باشند ابن خادم خافى هريك تكبير هم برماند واطهاقا
 ونيسى بهما به بالبنى كنت معهم وورد على ما ورو
 عليهم في سبيل الله العلى العظيم عرض ديكرا انما انجما
 افامير نجسين عليهم بها عا الله ان اهل رت ودرى
 نسبت احوال ايشان دان جانب ابن خادم جواشويد
 تفصيل بلر يوم داريد اكره ابن عبد في الجمل تفصيره
 بجملة ايشان بصحابيت جناب ملا محمد على دجى عليه
 مكاتب وبعضى امانات ارسال داشته اند واپر عبد
 چنين كان بود كجناب مذكوره ودر اجنت ميمنا
 دعواي دستخط ايشان ارسال مكرود وكن مرا جنت
 ايشان ناكوت در عهد ناخر است وكن اين روزها البت

که در حق حاصل نموده مرا جنت نمایند از حق چو در حق پلیم
که ایقان را تا بنید در هاید بر ایجه الیوم لایق و سزا دار است
محبوب آن بود که ایشان در آن عمر این عبد ملاحظه فرمایند
و کاف السامی معلول دارند در حال این عبد از دست
خویش و در ای حال است و در دیگر آنکه در جمیع مرفوع
فرموده بودید که جناب امین علیه ۹ و داده اید در
ساخت اند مرغ من شده و نظر از قبول تاثر کشتن
از برای بنفوسیکه این جناب اعظم خاش کشتند هفتاد
هم عرض دیگر و می فرمایند جناب مرفوع آن است که علی
علیه در کتب هاء اهاه ارسال شد که در نوشته جناب
مرفوع است و اندر علیه ۹ و و عنایا به داد مشهوره
حال بر حسب ظاهر چنان فرمود که در سید باه مشهوره
مقام است گویند در دو سه سنه پیش بود که مبلغ سی
نویس نواله جناب سلیمان خان حواله شد خیریه
نقد آن را از مرفوعه این امور در باب عبد راجع است

نکلیف

نکلیف آن است که بر حسب ظاهر معلوم شود باره حال
ان وجه را بخت جناب خانه بد هید و نصف دیگر را بخت
و در کبری حضرت اشک عروسی لریه الشریع فلا
و استند عالی بن خادم فانی آنکه بوسی زانام حضرت محسن
از جناب امین عبد ان فرموده در زارت نمایند طوی نسیر
استغفرین در جوارها و سکنت و جوارها علیها هاء الله و
هاء ملائکه المرزین حضرت غصع الاعظم و حضرت
غصع ها الاکبر زانی و کوفی الخراب انام لهما الله
بناک ایدع افنع و کلبه رفیع اقدس حضرت را ذکر و متغذ
و همچنین اهل سلف عصمت و عظمت و طاعتین کل
کبیر منیع مهربانند الهاء من الله علیکم و علی من حکم
و علی الذین فانوا معوان هذا الیوم المبارک العزیز النج
والیوم لله العزیز الخالی اللهم انکشف الغم
ع آدم ۲۸ ربيع ۲ ۹۷
نسب دنیا الاذنی الاعظم الاذنی العالی الیوم

الهدى لمن يظن بعد تذبذبه من اللسان وعلم بعد تفرقه
 البيان انه هو الذي جعل العلم الاكبر من جبين الورى
 ويما ظهر للبلاد باسمه الذي جعله سلطان الاسماء في
 ملكوت الانبياء سبحان من يفرق بين العزلة والعظمة وتو
 بالفرق والقوة في اعطاء سلطانه الملك والكلوب و
 سبقت وجنته ليهوت والاسماء التي له التي لا
 بالاسماء والابكار بالاذكار فلما ترك فريب ببعده
 واعترف كل الجاهل وشهد كل جاهل بفعلك قد سخر
 الانبياء بالكلية التي الامن والشرق من افق مشبهه
 وفتح الورى الوصله الذي ما فاز به الاعباد مكره
 له لهما وهو ملك العجب والشهود وكحل قد بلغ الحما
 كتابك الذي اهدى من قبل اخذت ونصحت وفرقت و
 وجدت من عرفتك حيت ربنا وبت ما يرى وما يرى
 وملك الورى وسلطان العزلة والاول وددت بكنه
 مناسبه من خلفاء عرش عرش سيد قوله تبارك وتعالى

مؤلفه

هو الاذن الاعظم العلم المعرف البصير التمتع
 بالبقا المذكور لبقاء الوجود لاخره كما ورد عليك قد ورد على
 موليك اعظم كما ورد على عباد الله المزيين للخاصين لعم
 الهباء انه يفضي بالبلاء في سبيل الله مالك الاسماء
 ولكن الناس يعرفون منه بحرف مبین قد زين الجسد
 بالبلاء وطهرت الروح بفرح لا يجادل فرح العالمه
 كذلك نطق من كان منك سامع كل ما اوردك العللوي
 فسك بجمل الاصطهار امر من لدن ربك الخزان وفعل
 بالحق وملك ناصبني محبوب فقادى نرى ما ورت
 على في ايامك وتعلم ما انا عليه وامرت اسئلك باسمه
 الذي به جنت من الضميره اثار جنتك وظهر
 الجارات انار عظمتك ومن الاذان ظهر يدك فدلت
 بلن شخصي في كل الأحوال مستغنيا على امرتك ومفتكا
 بجمل حيتك اشهد ان هذا اليوم الذي فيه ظهر الفرج
 الاكبر ويرى كل امرئ منسخر فاغفر اللهم كل امرئ ينج

متى يغير لادتك تم وفتقى على ما ينبغي لا تملك تم انك لا
 نفسك ما يحفظني عن دنك اى رقب فاجعنى من الذين
 هم يواصون الخوف والالتفات الشئى وانقطعوا عن الورع ^{سلك}
 الأخر الأقراس الأذى انك انت مالك العرش والعرش وفسد
 فضلك ملكون كل شئ وانك انت المدبر انهمى بالمال
 لهم اى مستدره انما اجاب برسيد الخلفه جميع مشعر ^{شيد}
 بحيث وموتن وخلوص وفهام انجاب بوده بولس الهى
 از انچه وارد شده مخزون مياشتند چه كه هر نفسى اليوم
 بطران محبه الله عز و جل است في الحبه من كل خير فان است جميع
 عالم صامله ختمها بد بلكه انهم مشيت الهى در باره ^{شيد}
 ظاهرى مشهود واهتمامات اليوم از انظار مسنواست چه
 اگر كشتن هيشه واهاه الربر ستر امر مطلع مكشند الله
 اهدى نوتف بمفرد ناچه رسه باعرض وانكار وانك
 انعدم ان سلال جواب ذكر نوبك حق تعالى شأنه و حاله
 عظمه شاهد وكواست كه اين ناخبر از عدم بحيث نوب

نخواهد

ونحو اهد بود بلكه انك كثر اشغال وخوراين خادم تاقى
 ان جميع اشغال بشار امطار عرايض ومكوث باك مرسد و
 اين عهد دكتر اوقات نلقاء عرش نجر ماينزل من سما
 مشينه ربا الرحمن مشغول است و هر هكلم كدر صفاخت
 شد بلكه در سنان نوحه مينا به ازل ونظر همچيك سحر
 نشده ابد الخول لله نلقاء وجه ملذكويد و عجايب فان
 ولكن عهد غايبه نا باهر بلكه لا يبق اين ايام است فان شوبك
 جميع بايد اليوم طائف حول جبر اعظم باشند و كمال انما
 بلكه ناطق بايد انجاب ودر سنان الهى انما خبر عرايض اين
 غاف محزون نباشند چمكه كل ملك ناخبر را دانستند و
 مبد نند انك در باره حضرت ورفق كبرى حضرت اخذ
 روح ماسواها و اها نوتشه بودك عرض شد و انچه عمل
 نمود بد مقبول فداد لشكره في بلايع فضله وهما بشو ^{سلكه}
 در باب هتبه ووشه بودك نلقاء وجه عرض شد فرود
 چون مواضع حكم كتاب نبود علت رحمت و سبب محنت شد

على الجنة الله ابو نعمت وفضل من اجبرها بدمها
 اذ اجنوا لما جازى عليهم عنه في الكتاب وفتكوا بما امرهم به
 ان ذكرا الرحمن هو انما صبر الصبر انما هو الصبر انما هو الصبر
 طلع شمس مكنة في الشد كما يطران عوفان شمس انما هو
 الاثر العلم بالحكم وابنه كونه صبيته جناب احد في
 عليه اهره نوبته يورده ومن كونه شمس كذا وكذا
 كما من حسه علمت كبر في اولها لانه طرد مشورته في السنت
 كسبل من دفن ان يشود انما انبى للقاء وجهه من شد
 فروع يله باكرهم ان لعنته الاصداف مفا لعظها ما
 تيك اتمت ما في اول الامر من ان الله المهر من اليوم انا
 ذكرنا في الكتاب طرقت وبنك في اباي ان تيك هو العطف
 الضنور طوي من ادنى معه في حبه وبنك فندك بعد
 مما نمت به على الاعلى انه وجد عرفي وسرع با مرى الى
 شلوى وفهام على هذا الامر الذي يخرج من كل بنيا من
 فحصل له العرش بوجه منبر وكان يقوم لك الطبيب في

اكثر

اكثر الايام ويجمع نداء الله ربي العرش المزوج اليها
 وعلى من يرد من الله مالك الغيب والشهواتى
 كرم ايجر بوفو ولد شد بسبب الفجر ذكر نومه بيوده ان
 تيك هو العلم عنده علم كل شي في كتاب كرم كبر من على
 على وجهها فقل لك بالحق ان عنتي على اثارك لك
 بنصحت فلي الحكيم اى كرم مرموع عطا ران سابعين
 بوجه ويلماى الى فان كشته خوف جمل وعز احرام اول
 منظور ان شمس ومبارك اركيل في مضمود او يوده على
 مبدى ابن كد وملك دست عملاذ كذالك فخير لك من
 عنده علم ما كان وما يكون انشاء الله بكامل روح و
 رجحان وباحجت تمام دد ظل عناب الهى منبرج باب
 ان يجمع ويرى وان هو السماع الصان جناب اسم الله
 عليه اهره ذكر مزوج فتح الله رانومه بود نعم يا
 كتابه اذ كان من انبى به فاه الفضل وطاثر في هو اعز
 ربه العزيز الكريم انا لك في هذا المقام فضلا من عند

تكون من الشاكرين انه صعد بجناحين المحيطة والافان الى
 الاخرى الرحمن وفاز بمقام فرقت به هبته واعين الناظرين
 بافتح الله انت الذي كنت مفكوكا في حيونك لدها العرش
 صفك له بعبان ذناتك على الاعلى الذي فصل من كل امر
 حكم هذا ذكر لا جهاده شيء ان ذلك هو الغفور الكريم لاك
 وبناتك باكل الغفران من ملكه ريت العرش انك بديك
 من اولادنا من عند الله هو الذكر العلم انه في الضميمة
 ان اولادنا انشا من عزت وافتخاره قلبه واما طاهر بنود ولكن
 در ظاهر لبره كه بشود ودر باطن انك وراك عالرفان
 فاربع ودر بعض ارضي بويست طوبى له كما قاله كلام فضل
 اعظم ان ان است كل لسان فله ما بين كلمات عالباث دديا
 نصرتي تكلم فيها يد صدق طوبى ان يري وكم يا ممتا
 طاب من جناب اخوي عليه ۹ عى وهدى له ام عليها
 ۹ عى وان جناب ابن خادم فاني ضربت بكوبه ونسلى بدي
 افشا ما الله ابن عبد جميع دوستان باخبره ان ورسيدنا

ظاهر

ظاهر باخبره وشاركيد نغمة بيان روح ماسواه فله
 جميع عالوا وراى انك كمنفى بكلمة رضا لبحر جودا
 فامر شود انك مدوارك خواب نوشنده بود به باران
 خواهاى بر دشتان كذا ان در ظاهر هفت جمع است
 حسب الامر الكرموم بر دشتان ديد شود وهم ان ان احل
 كهد ابن ابيه صبار كذا لثاوت غابند با من باصرك حاج
 بحر العزم وهاج عرف السور استك بان نونى مريد باج
 فضلك ما فتره عفى وفتح به طوبى انك انك الكريم وود
 غير روى بر دشتانهم محو بست كه فزانت شود انى ابن
 خادم فاني ان حوض مستك ميمابند كما ان جناب وفضلنا
 ان شرتنا عفى من حفظ فيها يد هنام اعظم الامعاء ورف
 العرش والترى ابن عبد بخير بر ابن مكنوب مشغول كده
 نذراى تعالى ان صلا دكرها با ظاهر وجدان نوحه وخصو
 فرمودند بل بعد الحاضر انصبت ان نذراى الله الرحمن الرحيم
 فان باباى وحقى وعرهان طوبى لمعا وفى بجهده وبتنا

وشرب حتى الوي من كأس عطاء ربه الكريم اي رحيم
 انشاء الله بصاحب خصوصية التي فاش باشي عزت محبت
 اذ فراد بعد استتمام شله انشاء الله يحفظ ابه مقام اي
 فان كنو حبه كما شيا طين بدعرا صل من همدك كذلك
 اخبركم لسان الوي من قبل ان فاشا على ذكر الله وخدمته
 على شان لا تشك الاوهام ولا طنون الذين كرهوا بالله :
 العلي العظيم جعل عنك منسك باش ويدا بل كرم تبا
 دنيا ودره وديوره وصك لاخرن بما فان عنك الفرح
 بلكه بالجميل وفعل لك الحمد با من ذكرني في محبتك وبق
 التي ما قرنت به عيوبه الصارفين الحمد لله رعا العالمين :
 انما هي انقول ابو خلدن فاقم بايشان تكبير يلعب وضع :
 بصانته و محبتن جميع ووسنان لحدك اذ الوها
 عليكم وعلمهم وعلى عباد الله الموضين الثابتن الراضين
 عادم 2 28 ذبعله سله
 بتم ربا الامد من الاعظم الاعلى العلي الاعلى :

الحمد

الحمد لله الذي اظهر الوجه بعد فناء الاشياء وهو ملكو
 الاسماء باهتزاز في الاهل ونطق بما ترقى به يكونه الفناء
 برضاء البقاء سبحان من لا تدركه افئدة اولي البصير
 البه ما يرفع من ملكوتنا الانشاء انه هو الذي اعلى العظام من
 نجات كل من العلبا التي بها انفع سدا في بعض ما انشاء انه
 لملك العرش والعرش وسلطان الاخرة والاولى طوبى لسمع
 فان يلدانه الا على وتفوي ما اضعف سبحان الاسماء
 دنيا من ذكر كل ذاك ووصف كل واحد فله شهد كل شئ :
 بعلوه وانفاداره وسموه وكبريائه لم يدركه اذراك العرفاء
 ولا يعرفه عرفان العلماء فذخون كل شئ بلمره وسلطانه و
 فذل كل امره ما فانا في كتابه انه هو العزيز الوالح الصمد الذي
 خضع له الرقاب لا اله الا هو العزيز الوهاب اصلا
 واجتهد والكبر واسم على الذين اخذهم سكر صبغ العزاه
 في ايام الرجم على شان نطقوا بالحكمة والبيان بين ملا الائمة
 اظفك عباد ما اخذهم الغفلة وما مالك اعناقهم من

انما من خلقه طوعا على خذ من ملك الناس على ثمان عشرين به
 عولوا القلاء واضلوا البغاة ببطل الحادوم ربه بالسب
 الكاظمين بان يصحتم في ظلمهم ويجعل لهم مغانا في جوارحهم
 ان يطول العناء والفق لا يجرب عن علمه من شئ ولا ينقصه
 عن ارادته ما خلق ويخلق الله هو العزيز المتعال العليم الحكيم
 روي للاكرام القلاء فلا يخفى كتابكم واسمعتي صغير طهره
 العجائب وهذا في الصاعد سلطان وسلطانكم وسلطان
 من في الامكان ليعلم الحبيب فلا خلة في الاشباق على ثمان
 بتم بالادمان تشهد بذلك مالك الميثاق الذي برانا
 الاثافي اذا اجند في مفاطيس الجلال واخصر في صاحبه
 القدر من الغنم والجمال فلما احضرت امام الوجوه حرس في
 الكتابين خصصتكم وحسبكم وايضا لكم الا الله مولى المبدأ
 والمأوى تخليتم وانتم في طوق لسان العظمة في السوابق
 فاك وخوله الاحلى العجائب اكردهم ملاحظه شوقا
 بيان له وتكلمه ان كلت مسنور عودهم وارسلناهم

حال

حال ملاحظه كن جبه مغلا رايات باسم شما نازل وارسل
 شدة تفكر لغرب عنابده الله وفضلنا بعد الله وجوده
 هم منصفين شهدا دانه ومهد هد بر عظمت بحر فضل الحق
 ودر جميع احوال طرف عنابث ومحاط مكرمت دشما ناظر
 وموخر بوجه كن على فغني فيها بالغبث ريت العلم امره قد
 باه ناظر يا موديكه سبيل ارتفاع امره امت با مشبه كثر
 البوع الاثنان الله وسلطانة انا ارسلنا اليك الرخوق الحق
 وكوثر الحيوان وسلسيل العرفان تشهد بذلك ريدنا الحق
 في هذا النظر الحكيم انهم هي انبكه مزجوم داشنه بويده با
 جناب امر ازاهل صن ملاقات فرموديد واراده دعو
 اوترة اخرى داشنه معلوم است انصرفت در هر حال با
 عباد الله بكمال دانست ومحبت وشغفت سلوك فرموده
 ويصرف ما بينه انقا الله نضات ايام شخص ملكو وراخذ
 غايب وباسنفاست كبري وخذ من اهل نورين بترين
 فاقر غايب ودر سلحت اقدس هم با فقره عرض شد ومقبول

١٤١
 في سنة ١٠٠٠
 في سنة ١٠٠٠

انما فرمودند له ان بمانش مع العبد بالروح والريحان
 ويهدهم الى المطلة المشد والعلی العظیم انهم وانك
 دياره فوجده بالارض صاد مرهوم داشته بودید فرمودند
 ابن ابي مصلحون نسبت ان اللقب بعوی والضلع
 بنفق ان اصبر الحما بنضوع بنها هرت الأشبال والألمیة
 انهمی وحال کسب ساعد زودف بکشته نام شهر
 ذبغده که شد استن ابن خادم فان بدست خط دیکر ان
 حضرت خان ونامم اللفان حضرت ابعد را اخذت
 واحاطه که در ان حور جل وعر سائل واملم که لربنا انجیل
 در پیش میان معقد وعتیق وناالحق داره درم حال ابن
 عبد زودف اولیا واصفها والی عجل ومنتعل است وامید
 عفو است وانک مرهوم فرموده بودید و ابن عبد
 دیکر فرمودند در ذی قعدت محضون اذیل
 انحضرت دیساعت اذیس خان وطلوف و ذی اذیت مشر
 اذی طوف لسان العظمه وخال با اسمی الحمال قد نذر

العبد

العبد الحاضر من خلیک وقلناه فضلا من عند النعم و
 انهمی و هم چنین بریادش اخصان الهیه روی و ذائق
 کسوتی لزاب فله و هم الهذا و طانقین حول اذیل ان
 حضرت من ذی اذیت و اذیک عود وانک مرهوم فرمودند
 که اذیل ابن عبد فانی مع دویستان جناب افاضت
 افاضت علی علیها لهما الله بریادش حضرت و ذی اذیت
 حضرت اذیت روی و ذی اذیت العالمین لم فله خلیها
 الهذا فانی شد بد ابن کمال عنایت بوده دویادش ابن
 فانی و ذی جنابین که در خدمت حضرت خان شدند
 دیساعت اذیس عرض شد نسبت به ربک شمس عنایت
 مشرف اذیاء الله باسقامت کرمی فانی شوقه و اذیاد
 عنقه نفوس مشرکه محفوظه مانند با بحور قلبی همد
 فرماید بوم چه بومیت و ناس در چه گفتگو بجهت
 عوده اند و انما الکل علی و سلطان ملا چشم پوشیده اند
 ابراست شأن هاکل موهوم اذی هم و اولی اذی هم

مشافقه و عهد و عهد و ابا ابان بعد از اهل الشهداء هم
 الاخرين في كتاب ميم و انك در باره نبره و طهر و
 ان نوشته شده عرض شك فرمودند هذه من سنده مع
 اولها في قول طويل من يعجز و يفرغ و لكن در جمع الله
 حكيمه فلاحظه شود با جمال حكمت بتا سنده سنده
 از ان آسان كتابها في طالع و شرفا است بركل ملاحظه
 ان لازم و واجب انهمي اينكه در باره وجود مرسوم فرمود
 بودند كه حسبل الامر مرسوم منكوره زمانه ابد و بعض
 ارسال داشته ابد فبضها بعد و اين خادم جدا من ابد
 عجزت حاله و كذا انهمي در برخه مان امر مؤيد فرموده
 انه وقت العالمين اينكه در باره جناب حاوسين عليه
 ۹ عرض فرمود داشته في الحنفية ابن عبد دندمدت :-
 ايشان مقرر است و لكن سبب جناب ملا محمد علي شريك
 بكان انكما و طبع ميشود و اين عبد جواب دستخط
 با و ارسال ميبارد باره انفره ناخر ايشان انا اكد

ابام جناب مذکور عازم گشت و عریضه مفصلی بر عبد
 ايشان عرض فرموده و همچنين چند لوح علیها بسمه شد
 که باید با ايشان برسد انشاء الله برسد اگر ملا فاند
 از قبل ابن معدوم صرف و مفقود بحت ذکر فنا و نپستی
 اظهار را دید و اینكه در باره احباب و ارض خاطر نوم :-
 فرموده بودند كه سواد لوح مبارک را ارسال داشتم
 و على الله و ان عتابان الهیه را در حق ايشان اظهار
 مبادرم انفره بسیار محبت است و در این ابام در
 عریضه از ايشان رسيد و جواب یکی عتابت و ان الله
 شد و عریضه دیگر هم رسیده انشاء الله در كل احباب
 طوارن عتابت رحمن فافر باشند فغنى از او فانت :-
 لسان قلام با اینكه مبارک نالوق فرمودند با عید
 حاضر بنویس جناب جمال در كل احوال با فنی آنها
 ناظر باش علی شأن لاجر كل الأختلاف انشاء الله
 اعظم است از برای بنیه مد بشعر فاند لا نظرا الا اناس

واعمالهم ومام به بکثرت وینظفون اننا نظر ما اشرف من
 افق بیان رتک و غده با سعی التوفی القیوم اگر دیان :
 سبیل نلت دست دهد عین عزت کن بکلت لله تم
 اخرج بفضل علیک وکن من الشاکرین و اگر نفسی بخلاف
 حکم و سن الحی فغان باید او را بکمال محبت متذکر باشد
 بشمیکه مایه عیلت از نشود اگر بد برفت فانی تصحیح
 الا فاسئل الله ان یهد به الی صراطه المستقیم انه الی این باب
 که از مطلع دعوی درین اسماع شد فی الضمینه حیات :
 عنایت الحی بنعید داخذن تودیتا بنکه اعزوف العلم :
 بجز معذکره انشاء الله جمیع عباد صحلا و کربیان
 فانی شونک لعل المصود اگر صحلا و کربک کل فانی کرب
 شمسینش را باقی الامکان و ما یذکر فی مبارکة
 جمیع فاصلا مفصدا انصو کردند و اینکه در بیان
 اسماءه حا علی من کل ثما و الهامه مرفوعه داشتند عرض
 شد فرمودند نعم ما علیک فی الله کاهو حکمت از اوله

ایشان

ایشان جویا باشند این امور بسیار محمود است بشرط آنکه
 بکلیت واقع شود چه اگر خود ذنب و آخرت و رضا و
 بعضی هم از داخل و خارج مطلع شوند عالی از حضرت
 نخواهد بود خدا الحکیم امر امن لدن امر علم انهمی
 و اینکه در باره جناب افاضت محمد رضا و جناب افاضت
 سید ابوطالب علیهما ارضی فرموده فرموده بودند
 با جناب ابن اصدف علیهما ارضی و ولوح امع افد
 از سما مشیت نازل و ارسال شد و بعد از عرض
 این تفصیل تلقاء عرض فرمودند طرف عنایت :
 با ایشان هست انشاء الله باید باشد عالی در حد
 امر ظاهر شوند که اشراک باقی و جامع میماند که با اجماع
 من فی علی علیها و ذکرها بذكری و عنایه فی و فضلی
 و محفی الی اعطت الملائکة و الملوک ان ذکرناها
 و اقبلنا الیهما من هذا المقام المنوع و غیره ما با
 لا شفا منه الکبری فی امر الله مالک الوردی علی شأ

لا يجمعهم فان العزائم والامم والحكام والاعلم العلماء
 ولا الأحزاب والجنود انشاء الله هادي خلق باشتم
 وناموا يحيى دعوت نمانند طوب واخذة ضعيفه
 از ظنون واهام انفس نوهر باسم الله حفظ نمايند
 اناكدر من هذا المقام وسلم عليها وعلى الذين قبلوا
 بقلوب نوراني هناك الى الله المهيمن القوي والمجد
 لله العزيز الودود انما هي عرض ديكرا نكه مكنو ورجتا
 اقامه زل جلد على عليه اوعى بابي عبد نوشند و
 از برای بعضی از اهل دولت اباد و اصفهان الواح
 بد جعه منعه خواسته و بعد از عرض بساحت اولين
 همان شب الواح مباركه از سماء مشيت و نايه نازل
 بعضی از حضرت غصرت الله الاكبر روي و طاني و
 كسوف لوزاب كده و الاظهر فلان نوشند انك و بعضی
 حسب الاثرين عبد جون در اين سنه كاهي حضرت
 بالرفق شريف مبريدند ان عبد بعضی از الواح و

ان خط

ان خط نزيل نقل منمود و حسب الاثر ارسال مبد
 بدي الواح جناب مبريدى مذكور ارسال مبدود در
 ايكه باكره بعد و لكن فرمودند جميع ناس فلد
 لوح الهى بل نمانند و عهدا شتموزان ذلك ظاهر ان
 علمه نمانند رسد باطن و بشاكي هم امان و بيئات
 والواح نازل و ظاهر ارسال شده كه احصاى ان
 امر شيت بسبار و مشكل حال باب بعضی از الواح عربى
 و فادسى كه مخار في ظنون و اوها مست جمع نمود ان خط
 مكنو باب عبد جاحه كه بطران بيان رحن مزين است
 بسبار يك رسايد چه كه ان هر فيل دل و ابا و
 بيان ان الهى نازل باب جمع نمود و هر چه مصلحت
 بحد نفوس كه قوة ناطقه دارند و باخلاق و هر چه
 و صفات عالیه مرتبه نده داده شود و باطراف
 نمايند كه شايه نامر بل باق اعلى هذا بكنند و ان
 كوشقا نوشا نند اليوم مصلح لازم است و مبين

باید مریضی در مقام از بیان ابان سخن در نظرش
 باشد و دیده فاش القام نماید کذات بعلک الحق وانا
 العظیم انتم ہی و اینکه در طبقه معود جناب فتح الله
 مرفوع طشید بیان آن از سماء عنایت نازل و ظاهر
 و چون لغوی ایشان ملاحظه می نماید بود و با بر عین
 ظن جنین مکتوب ارسال داشته و فرست ارسال جو
 نشد لذا در این کرم و زنده با ایشان نوشته و ذکرها
 مرفوع هم در مکتوب او شده طوری که در بیان طاز
 بیکر از صفای نامه دیگر آنکه در بیان ایام مکتوبی از طرف
 حدیث رسیده و ما بین آن عریضه مانگی صاحب که
 بساحت قدس عرض نموده بودند دیده شد و این
 مکتوب مشاهده عرض نامه و جمله با منته بود بعلت
 عرض بساحت قدس فرمودند جناب جمال بوندی
 که ایشان ذکر نماید نامه دوست رسیده از ایشان
 همان مکتوبی است که در ایام دوست خرم و ناز و لذت

و از بخشهای خود بخت ایچر با سزاوار است با شرح
 ایچر در بیان بود و بسیاری دوست بکنای خواهد بود از
 جانب پاریش غائبه و حدود برسانند آنها می با محبوب
 نوادی بی عیله در اکثر اوقات همین قلب خود را صفا
 می نماید چه که مشاهده میکند از آثار کتاب حنیف عالم
 احاطه نموده و مع ذلك مردم غافل و منحصر با امانت خرد
 در دست چه دارند و امانت بیان چه و سایر امور میسکنند
 و بجز بر همان مشیت جمیع ایچر در عالم واقع شده از کلمه
 و خرد در دستین معدوده واحد بعد واحد کمال
 در کتب الهی نازل چنانچه حضرت و هم منصفی شاهد
 و کلام است و سوره رئیس بنفشها و لوح همکل و سایر
 الواح موجود و در دست است طوری که بصیرت غیر عا
 سمع و لای بعد از ذکر ملک پاریش در رئیس مدینه
 کبره جمیع مشی بودند حتی بعضی از احباب با بر خادم
 ذکر میفرمودند چگونه میشود امیر طور عالم دلیل شود

و چون بگذرد و بر مکتوب مشاهد نماید و حال آنکه هیچ ملو
 با هر طایفه او عجز نشود و مشغول از اینها گشتند بیست
 دیگر که عالی را از کفرینه مشاهده ذمرا شد مع ذلک اهل
 بیان بحال حلی از بحر باطن طایفان محروم شده اند ^{هم}
 انهم فی خسران عظیم البتة ففصل ارض ^{الک} مشرب است
 که سبب محض نظر بلکه مطهر بود که حال قدم با مثل
 بصیری فی مقابلی بنظر ما بدیم ^{هم} نام که یکی از اصحاب سنا
 بود و هم چنین سببی از اعجاز آن ارض گفته که خردا فلان
 بیرونه میباشد ایشان هم اگر راست میفرمایند بیرون
 شریف بیرونه و در جامع سلطان سلیم گفتگو تمام
 ناحق از دوستش معلوم شود مبرمج علیها و الله
 بوم دیگر آمد و حرابت را بساحت قدس پیغام داد
 در این محال قدم فیا هم فرموده از باب حریم بیرون
 بردند و در عرض راه ابارت الهی یا علی الله و نازل
 آنکه اول در جامع شدند و بعضی از اعجاز هم حاضر

کمال

کمال سخن را منما می نمودند و بعضی عبارتاً جاری بود
 فرمودند بهر محال بود و یکو حاضر شوند بعد از مدتی
 آمد عرض نمود که در پیش گذارین امروز معدن است ^{سین}
 تا دور زد دیگر هم حال قدم مهلت عنایت فرمودند و
 این فتره ما بین هفتاد نفر احباب و سایرین واقع
 شده مع ذلک بعد از ورود در سین اعظم روزی
 شخص محرومی خدمت حضرت غصنی الاعظم رفت
 و ذائقه کیونتی لذت فدا و ملاعز فدا آمده معروض
 داشت که سبب محمل را با جان میگویند که در دادند
 بر لعل اس شد که حال قدم با او در باب مجلس حاضر
 شوند و گفتگو نمایند مبرزا سببی آمد و حال قدم با آمد
 بر جمع علیا و اکابر و ولی مطلب واضح معلوم
 شد حضرت غصنی الله تلقا عرض هر ض نمود که ارجا
 جبروت اخذ کرد که خاد بر جواب شدیم حال ملک خط
 نه باشد که چنانچه واضح مبرهنی را چگونه ذکر نموده

مخرب کمره اند هیچ صفات جمال ظم را ظهور نسبت داده و
 لیس را در کتاب خود مطلق نطق بر زبان نوبه و با معنای خود
 نطق و طبع و سوزن و بالی و ایام این کار مشغول بودند
 چنانچه اینها حضرت فصح الله الاکبر در طوقیت ظاهر
 شد سبب محققا صفتها را با حمل این سخن نسبت داد و با اسم آن
 ذکر می نمود الا هن الله علی الکذیبین دلالت امر که جمال ظم از
 او نیز می جست فخر نصرت آن بی عفا در هر نقطه اولی و
 مساویه خدا بود بعد از چندی چون مشغول طبع عاقلش
 بنفاد صحبت دیگر بنحیه طالله الذی لاله الالهون
 عبد شرم می نماید از افعال طالع الشریع خود انحصرت پیدا
 که غیر این عبد کسی مطلق نیست چه کمینده با او بوده ام کنی
 بالله فما القول شهیدا اعمالی از کتاب نموده که زبان بگوید
 ذکر او غلم بالی و بحر بر آن نشانند و تدارد البته بعضی را
 شنیده اند بجان خود شریعت نقطه اولی عمل می نماید
 سوال نمائید این رجوات منعده که در شهرها موجودند

بکلام

بکلام فوی کوفه بنی ان ندرع ذکر هو لاه و ندر کر ما بنی
 لا آم الله رب العالمین خلای واحد شاهد که با این عبد که
 اراده مثال این ذکر نشانند و تدارک و چند سینه میشود
 که بالمره ذکر او بچیه شد و در این ایام چون بعضی مشربان
 مشغول شده اند آیه این چند فخر که در الحقیقه نظره از
 اعمال اوست عرض شد تا در سنان الهی مطلق شوند انحصرت
 که بر سنان مطلق بود و هسند انشاء الله با بد جمع
 دو سنان مطلق شوند که مبادی تعلق نوس کله را از انوار
 انساب ظهور محروم بمانند اگر چه نفوس نوبه که از بحر
 اعظم نوبه اند عالم را معدوم مشاهده می نمایند
 رسد با این خا و خاشاک بجز کلیارهای بر فرمودند
 خراس مدینه الهی باید میدان باشند و آگاه کذات نطق
 لسان العظیمین قبل از طوالمین الخیر انهای و اینک در
 کتاب ملام علی جاده علیه و و عرفانم داشتند مکتوبیکه
 عبد نوشته بودند در رسالت الله عرض شد و الله الهی

نور و چون عهد در مکتوب خود نوشته ارسال داشت آنحضرت
 بفرمانند و اینکه در طایفه جناب افاضت همی و جناب انا
 سید الطایرینک و افاضت انا جاه و هم چنین در باره اهل
 به خیر اینچنین ذکر اسامی دره سفیها ای آنحضرت بود خیار
 بینا مخصوص هر یک لوح الکی نازل آن لکن طراز العباد
 و جوی هم و غیر الغفران بعد ما لهم و حسب الامر الی غیره
 این عهد نوشته ارسال داشت چه که حضرت غصرت الله
 حضور نداشتند اگر یک صورتی مختل نشو نوشته شود
 ومع الوالی ارسال کرد اعتبار است چه که شاید بعضی وقت
 از عهد ناکام بر نیاید هر ص و بگو آنکه در مختل آنوقت
 حضرت که بنا بر تاریخ ۱۸ رمضان بود و سید مرتضی بود هم را
 کتبت غیر معقول و بود آنچه آورد معلوم و واضح است
 احوال عرض نیست و بعد از اطلاع در صحنه فخر کرانه
 عرض شد هر روز با جمال عهد نمودی که من بعد جز
 کلمه رسالت آثار محبت و سرودان نویی است اقدس برسد

انشاء الله

انشاء الله باین عهد جناب محبوب عالم و عالمی اگر چه
 نام اعلی در باره نوشته است داده بر اینکه به عیال الله و فاعلی
 و بخند من از پیام کرده و لکن فخر اول در چند مکتوبیها
 که بعد حاضر ارسال داشته اند نوشته شد باید و فاش
 ان اشرب ابی من بحر سرور و فری و قول الحق لله رب
 العالمین با جمال قد سمعنا نانا ناک و کتابت الامر الی
 ارسله الی عبدی و اجیناک و الصبح و المساء و من
 الزوال للشکر ربک المشفق الکریم انهمی و اینکه در میان
 پارسی عرض کرده بودید ایچنا خود شاهدی که هر وقت
 نال در صحیح نزل در الواح اصحاب ما هم که از آنکه عبا
 خود نوحه و فیه به سبزه ما فی از فرط انفعال نزدیک بان
 مهر رسد که دست بر سر زبان بگو سار خراب ما هم و از غنا
 بخت صورت پوشش و دیگر رخ نکشایم تا اینکه ضعیفی
 میشود تا اینکه که عرض خود اهد که از ابان لوی که یکی
 از اجداد ایشانند هم چه در ادراک نموده ام که در ساحت اقلان

الوجه عند شكيب مؤدبه انك ابن عبد من مهابد ابنا اد
 الواح منزله حين فخره ذكر نشده خو خورشاهه وكواه كه
 طرقت شما ملحق بوجه وطرف غنايت بشما ناظر و بيلاد
 عرض بنفتم در صاحت ادس فرمودند غنايت ديوار شما
 بسار بود ان اعرف فلدي غنايت ريك وكن من الشاكرين
 كراحيان ظهور ميشر بود بسار دهر بر شما راجع ميشد
 اينكه ديوان فتيحه غنايت من فخر ششم و اول باسم
 ناميه يعني خطا يا امي فخر مؤدبه اليه اكر في سبيل
 وجبت الاقامة والعلوه لعل الله نزياد في نفسى مما صنع
 وعاشع شوي باور اجمع تكويد بلكه سب غرت في
 رعت انك زيد كذلك بنك ريك انما لعلوا الضمير
 در فضاي ربيع رجاء داخل شور در صه انقطاع فقه
 كذلك ان لا يضح اجرك و ما علت في سبيل الله فدا
 فضلا من عنده وهو المنفذ والعلو الحكيم انتهى وانك يدك
 مشرف الازكار ومحل البركه من قوم داشته بوديد عرض

فرمودند

فرمودند فخره مشارفا الازكار در كتاب خلاص نازل وكن
 جميع امور اليوم معلق بحكمتك است و در بلكي كما افنصنا تا بد
 ويخالف حكمتنا بشد باسئ نيس هذا ما حكم الله به من قول
 وفي هذا اليوم بره نسي مالا خطه حكمتك لازم ^{سبيل} ذوق
 وانك در باره منسبين طلب غفران خود بد هذا ما انظر به
 لسان العظمة باجمال انا غفرناهم وكفرناهم سبناهم
 نون تام بنور الوجه من الرقيق الاغلى لشكر ريك مولا ^{الوك}
 الذي اجابت بما دعوتك وسفالك من بحر الوصال ان طوي
 الاتصال الكبريم نفوس منكوبه كل رحمت الحي فان و
 بطران غفران حزين طوي لكل عبد وكل اميه فان وعاد
 بذكر الله بعد صعوده وصعودها اليه انتهى انك ذكر
 جانب حامي صادق ان اهل عار امر قوم داشهد در صاحت
 ادس عرض شد فرمودند انا تكلمت عليه وقامم بما توفى في
 كتاب الله رب العالمين طوي له بما امل وقان هذا الا
 الذي يبارك في الجمال وانصوب من في الارض والسماء الا

من شأنه النور الغدير فل باصاوق انا سنتم على امره
 ان الامة عظم عظيم واذا اناكم نافع بكتاب فاعلموا ان الكتاب
 فابوح مبین باملا الامار نتمسكو بحبال الله ونصوا عن
 وركم كل نافع مهرب بالحق في الخفاء ان اسموا انما
 الظلم انتم بانكم في هذا المقام المنج ويوصيكم بكتاب الله
 الذي نزل من السماء مشيئة بكم العلم الخبير خذوا كتاب
 البين ودعوا عن اولئك ارماع الذين كذبوا بقرعة الله
 باجمل انا ذكرنا الذين كان ذمهم في كتابك من اهل الخفاء
 هذا الفصل العظيم انشا الله باني كل استغاثتكم بقرعة
 مالك اسماء بام نافع وبتأني بقرع اهل ما نتمد كجميع اهل
 عالوا فادرب منع نباشك فل اناكم ان بمعكم طين للذباب
 عز الله مالك الرقاب شياطين ارض باسم حتى در صدق
 كراهي عبادته انا حفظوا انفسكم باسم بكم القوي الغدير
 در كل احوال الخبير ومن ناظر باشيد وان كوش معاني وبتأني
 كرازمعبر كمان جاريت با شامد طوي كل عبد ناز

هذا اليوم وشرب ربيع الاستغاث من يد عطاء ورتبة لكم
 باني نفوس مفيدة كاه باشيد ويرسرا استغاثت منسوي
 ان انظر واما انزلة الرحمن في الغمان من جبل يوم بطوح الناس
 العالمين كذا ان كتاب الخبير الخبير وما ادرك ما
 كتاب نفوس ويل يومئذ لا يحسبن ملا حظرة غائبه ونفكر
 كند شايلا في حجر معاني كدر ان اية مباركة منسوي است
 بيان شامد وبغاي فائر شوبد كشمارة كذبح عالوا زارة
 الكتاب منع بتايد ورسول خناس او مالك بالاسم
 نثار وجه بار شياطين كما يظهر زهد ونفوس عباد
 كراهي نفوسه انه وان مالك مبدع ومعا وجرم سلخنة
 كذلك زينا بجرا لقران بفسنة البيان طوي كل سامع
 مستقيم انهي عرض ميشود ان لوح ابداع اضع اظراس
 مضمون اهل زيب وخرنغ واطراف ان كذا ذكر شان
 در كتاب الخبير نفوس بودم حين مخصوص اهل خا
 الذي بر اسموا بالله الماهل اليوم نازل انشا الله كرايم فائر

تخند و بیان عامل و اینکه دیار خوفی الله نوشته بودید
 فرمودند برکلا دایان لازم و اینکه مرفوع داشتند
 که جناب حاجی صادق علیه السلام خوف الله از نفس است
 تسلیم نمود دیار و فایده نوشته بودید که تکلیف چیست
 بفرستد و با محمول او را هر سال در خانه تمام این افضل
 عشرتند و ما تزل فی الجواب حاجی مذکور را از این ملامت
 که هر یک را بخواهند عمل شوند منصوص آنکه عمل بروج و
 رجحان واقع شود آنرا بفعل ما پیش از و حکم ما برید و لا
 پیش از ما بفعل و هو المقتدر و الله بهر آنکه در ذکر جناب
 انفسه محمول و جناب افاضه علی مرفوع داشتند در بعضی
 اندیشه هر چند فرمودند انشاء الله جناب استیذان
 باشند با حق منصوص و با طر منصوص شان معلوم و طر
 و آنکه الاعیان و رجال و البنا و بین الامتداد اگر چه صبر و فعل
 محیی بسیار دلخاست و کن چون نامر است بسیار دعوت
 نغظت اولی در هر دو جمیع عالم را بر او راست که بکار رضا

از نزد او فرمود خلاصم اعلی جبر ما بد با محمول است
 الی اخری ان صبرم فزان مولاک و علی ای رب فاکتب لی ما
 کتبت لی من قبل المک و فزان بلغاتک انک انت المحمل الکبریم
 محمول قبل علی ان اسمع نداء من ذکر من الشاکرین فل ای رب
 اورد که کثر لغاتک و محمول است که ما ان لا تخین
 بفضلت و فی ذلک ما یفغنی فی کل عالم من عوالمک انک انت
 المشد العلم الحکیم انهمی اینکه دیار جناب افاضه
 این شهید علیه السلام مرفوع داشتند طرف عنایت
 با ایشان و اهل ایشان بوده و از قبل مکتوبی بر علیه در جواب
 دستخط ایشان ارسال داشتند و آن مکتوبی با این الی
 مرتبه و مطرز بوده عنایت حق نسبت با ایشان بمشابه
 شرف و شرف و لا تخ فرمودند انشاء الله در ذکر احوال
 ذکر و شای محیی افان مشغول باشند آنرا ذکر راه من
 قبل قبل و ند که در فی هذا العین بالروح و الرجحان لشکر
 رب الرحمن الذی فی سلطان منین ذکر ایشان مرتبه بعد

از علم علی باذل و جادی بشو و لهذا افضل شمر آذکره همدان
 التکر الیوم انقلا لله لآلال باب عنایت فآزید انهای
 مهن و بکر آنکه اگر با جناب اسم الله جود علی من کل بها و
 ابهاه ملاقات نمودند از جانب بن فانی ذکر فتاوی و نبی
 غایت و معذرت دارین با محبوفی فلانی بوم عظیم و اعظم
 ابا چشمی در عالم مشاهده میشود منظما عن الحقیقین
 السیاحین القلوب و الأرواح و عن کل ما صح بدلائل الله
 بنفسها ملاحظه نماید و با کوشش یافت میشود که خالصا
 لوحده نفس ندان اصحا که عباد صغیر و اکبر الی الله
 فیه المفضل و القدرین چه شده این مردم غافل از که محض
 مانده اند و بیطن بهای ذباب از مالک ماب محروم گشته
 بر هر نفسی لازم که در راهی علی ما هو هو ناظر باشد
 ما عجز من عند هاق الخیفة فزیم اکبر بشرنا جاهله نوده
 از هر که شده در عالم با ملاحظه نماید که بجز او فلان
 نیست نوده اند بعد ما نظیر بدلتقطه الأولى فی هذا الظهور

الأعظم

الأعظم الأهل أبابك أبابك بوم ظهوره ان ضعیف بالوحد
 البایته فان ذلك الواحد خلق عنده و أبابك أبابك ان
 خبیج یکلمات ما نزلت فی البیان فانها کلان نفسی کل
 ظهوره من قبل مع ذلك چه کشته و چه میگویند دعوی
 انار مینماید ان هی الا کاغیان بعینه مدظنون اهله
 فزجان عرف شده اند بعضی مائید ای مساکین هزار و دویست
 سال اراغ فزجان باین ظنون و او هام تربیت شدند و
 اشرف ملا و افضل اهل عالم بشهرتند مع ذلك چه
 فضل را مالک شده اند و چه مقام را دارا قل کثیر و العسا
 الاکتفاء و باسم ربکم الاهی هذا جبر کلم لو انتم تعلمون کذا
 حرف عجاب نماید و غایغ و انزاد در این هوای قدس
 روز حاف طبران کنند و نفس الحق بصد هزاره صریحا
 بودند و بسکی شاعر نیز و حال بقوم اخر بر اثر ان اقدام
 حرکت صغیر میند و بسلاح کذب و افترا با موی لوری
 بخار میبغایند چه فایده که ناس از خفشت امر مطلع

هر چند که در جمیع امور مطلع بوده و لایق و نایب و معاشرا و
 تکلیف نموده اند و چه مغلط و افترا بر او نبوده اند که عباد
 علیا عبادش و در جمیع اطمینان عباد کرده بار خدایا
 و بگویند که شاید انوار آفتاب حقیقت عالم را طاعت نماید
 و عالم را حال ذوقه بفعل بلند از حق مطلبیم که جمیع عباد
 از اهل شرف و غریب از این نعمت عظمی و عطیه بزرگ محروم
 نفرمایند آنکه هوای سماع الحجب چندی قبل از ساخت امتح
 اندس مخصوص ایشان لوح بدیع منبع نازل و ارمایش
 انشاء الله فائز شده اند و هم چنین مخصوص جناب زین
 علیه السلام و اهل بیت رسیده تعالی بان محبتنا فی معرف
 و اعلی و لا ذکر حضرت یکم ما کان من اول خلقت الحجاب اندوختنا
 فی المده و المکاب لا الاله الا هو العزیز الوهاب عرض دیگر
 آنکه جمیع دعوتان الهی از جانب بن فانی عرض تکبیر است
 و بیها بانه فلان فی الیوم و قام الناس ارتب العالمین ایتفا
 استقامت مطلب طویلی است که اسما و شریب صحابا

رب العالمین انشاء الله بشارت ما بهم تمام فائز شوند که طینت دنیا
 و غیب غریب ایشان از مالک ماب محروم نشاند باید و کمال
 حکمت شری نمایند و فاطمی شوند و در بعضی احباب کمال کمال
 مجمع کردند و آیات الهی را از فانی در پی بخوانند و در یاد
 تفکر کنند لعل الحجب بخلیفهم بخوانند آیات علی شایسته
 انفسهم کالجبال علی الارض رب العرش العظیم الهی و علی
 حضرت علی و علی الدین شهد و ایما شهد الله قبل خلق
 السموات و الارضین و الحمد لله رب العالمین : ع ام
 فی ۲۹ ذی قعدة ۹۶۰ هجری در عرض میشود که
 مرموع فرموده بود که این ایام اختلاف بفضل الهی رفع
 شده و اجتماع محقق اینکلی و ایام سرور دنیا نازده شد
 تا یاد چنین یاد در حال فخرم از این بفرماتنا فرج ظالم
 و مشهور فی الضمیر این ذکر از حضرت دشتوی بر زبان
 از برای عباد انشاء الله کل مقام بلند اتحاد و اتفاق فائز
 شوند اینها شرح فرموده ام و زینت داده ام که حال حق

تجل في فعل مشاهير منها ايم بن ذيب غفور بوزك
 انه هو العقور الغفور ولد بكر مرفوع وهو بوزك
 كدهاوت مبدل جميع اركان بابكر تمام عزت وحيث
 وراحت وصوره در ظل او وجد تحت اوست والله
 العجل كدهاوت مرفوع بعضا عرض انغمره فرمود على
 نطق بالحق واقتداء الله سبحانه اذ لم يلسان
 ايشان يتكلم في شؤنا تبارك الطهاره وكذا وحيث وحيث
 بناهد بالجمال ان فرج بكاهي اياك وعتابني للآيات
 ان يجزك شوق في الله رب العالمين بهي
 نسيم ربه المفضل العلى الأسمى
 فيك ملك با من خزيت بالياء في سبيل الله ناطق السماء
 نعمت لك با من شريف كان اليا ساو في حيث الله ملك
 الأسماء طوي لك با من حلت التلائد والضراء
 في امر الله خالق الأشياء حمد فمتن ان كل اذ كان حشر
 مفضو دبر الابن وسزاست كذلت اهلها راعلت
 اهل

اهل عالمه فر فرمود وصي اصفا لاسباب اذ اى ام
 نمود وارواك دوسنان خوددا منشأ ومبدل اجتماع و
 توجه عشاق در وطن هفتي كر ايمد اليها ثم اليها
 عليك با من خرجت عن مفرق في سبيل الله مالك القديم
 الكبير والشاء عليك با من كنت مشغلا في حيث الله
 سلطان الأهم ابا فم نواندا زهده ايم شكر بر ايد و
 بالسان فادراست كذا كر ايم رابن رابعه تمامه جميع
 اشياء اليوم بيا ليل حلت التلائد في حيث الله بالبر
 وباليت حلت كل البلا في سبيلك با من هم مفصلا
 ناطق في ذكره مسبح زمان اذ مشرفي امر من ظاهر
 وحمل اعراض واعتراس جميع عباد كرهنا الام معدود
 فليل وبعلا نخواستى مفضي حمرتك معدود اذ خاند
 دبا اذ لده وهر يك بشطري توجه نمودل بفسمك
 يوم بالتيان بنود حال مشاهير تمامه كبر با من هر يك ان
 ان فوم اكثر ملوك ناج بر صبا دنك وخصوع مبدل

این است عزیز که در سراسر آنجا مکتوب است و الووم از
 اصدار و چون مسنون است بطریق از مشرف مشیت
 مولی توری ظاهر و جدول امر پشانی اعلام نمودند
 که هر منصفی از ذکر تفصیل آن شرح می نماید تا آنکه مشرف
 مشرفی بر این فراد گوید که صاحب الحضرت را چه جا
 شهبه نماید و حضرت اخبار فرمودند که ما به در اشرف
 جمیع از این ارض هجرت نمایند و یکی از آن نفوس مفلسه
 جمع برینا و علی هر بود که مع جمیع بجهت شریف
 بودند و همه آنها در آن ارض ساکن بودند و خوشی و شرف تمام
 بلکه هالت نام ناطق و مشغول و تفصیل از آن ظم اعلی جاری
 شده طویق لقا توفیق و لقا نظیرین ومع آنکه در آن ایام بکلی
 فخر منلا بودند و بیکال و آن ظاهر مشاهده می شد که
 ملاحظه شد که از یک آن نفوس مفلسه کفر و غنا بر وجه
 اهل اسلام کشوده شد و باوایعرتن مفرح کشت و عتاد
 سرور بر اخصان سیدان انسانیت بنیان بدیده ملیح متر

سبحان

سبحان اللّٰه یعنی ما بستانه بقدیر نه و سلطان و حکم ما برید
 بازمه و از آنکه علامه حبه اب بوره و من الماء کل شیء حتی قند
 انفقال و در حق این فضیلت بنابر عطا فرموده چنانچه نادر
 طوفا سبب جوف فاهم فراد خود من بقدیر که منبر عن
 سلطان اشهد انه لا اله الا هو لم یزل کان مفتسا عن
 عذات المشرکین و مترها حق نفوة بیا السن الخالصین قد
 اظهر ما اراد و بظهور ما برید لانضعفه شتوات هذه الخلق
 انه هو الحاکم الاخر العلم الحکیم باجلیب نوادی چیز بکری
 می کند و جسد را می کاهد حسرها ثابت که در قلب بر جا
 فانیست در نفوس مفلسه ارض صناد مشاهده فرمائید
 که عینان حق نا بودند بیکال عزت و رفعت ظاهره
 در آخر ایام عظامی ظاهر شده که فی الحقیقه شأن بده
 و شنیده نشده و این خادم در هر چه من بیا لبتی کت معرم
 ناطق است و لکن شرافت از دست رفت و این حسرت در لب
 ملنگ از علم اعلی در لقا ایشان نازل شده آنچه که جمیع ذرات

كأنات نوح محمد به مشغولته بامر فاشه نذ كبره وام
 ملكه وملكوت باق خواسته بود وحال ابن حنون هم در اول
 مائة كبريا بالانجاب بيوم كمدوسيل الهى از وطن وديار
 خارج شده و در با ودها من غير تا صرد معين حركت ميمتا
 باليت كنت هلك وقرت بما فرقت في سبيل محبوبنا و
 مفصودنا و مفصود من في السموات والارضين ذلكم الطرد
 بتسليم بضم الله وفضل ورحمة التي سبقت كل الوجود
 من العبيد لشيء طه فان الطرد كالتايم كانه شاهد من كل
 كلمة من في السموات والارضين في عرفه والملكه بما فيه
 فصدت فطر المفصود الى ان حضرت للماء العرش وقرت
 ما عينه واذ نطق لسان العظمة والكبرياء بما عاينت به الارض
 وقرت به الجبال التي اجد على اعجازها نطق به ملكوتها
 بل اقام من على الارض كلها الا ان نطق لسان اليدم هذه
 الكلام العالمات قال و قوله الأحملي وحبوب من في
 الارض طلسماء فاحسب ان العزم الأهد بك كرك في هذا

المقام

نظام الذي انقطعت طيور الأوصاف عن البلوغ اليه ان
 افرح وكن من الفكارين اناسفناك كوثري باق وحبوب
 وفسيفك هذه الابان ما يجد بك الهمام لأخزبتك :
 غوصاء العالوالأفلام الذين كوزا بالله رب العالمين انه
 بطه الارض من دنن الذين فاموا على الأعراس بيلتق الى
 الذروة العليا ان ريت هو العلم الخبير العري فذخرت بعنا
 المفصود الذي نرين به كسا الله الملك العلم الحكيم انقاسا
 باخضار انقطاع درهواي محبت مالك الباع طيران نملق ودر
 هرجين بنار مودت مشعل اشى طوي لك ولايك الله
 بذكه الماء الأمل وشهله له العلم الأجي في لوحه المحفظ با
 نعي ان اسفح نل في من سطوع عرشى انه يجد بك الراكف
 ومقام خرفي وفسيفك كوثري باقى البديع فاحضر لدى
 الظلوم كاليب انا وجهه ناه مشعل بجواز محبتي وقرت
 بكدي وثنائي طوي ملك وعلماك والمسانك والفتيك
 تاخرج بكه ربك وكن فاشا على خلدني وناطفا بثنائي

العجل لا تنظر الى الخلق وضوضائهم ان انظر ما فعلت لك
 من على النبي ابن عسرا انشاء الله بسبب ان غضب اسب
 ولو زيد ان نضدي مولانا ان كان لا يظلمها ووجهه
 في سبب الله ويكون مثل ما فعلت في جهنم بذلك كل الاشياء
 وكل عارف بصير ابن الفاضل والاكاسره والفرعند
 الجبابرة الذين يخذلوا لانفسهم بوقاي ظل الجمال و
 استكفوا عن امر الله وركب من في السموات والارض
 كذلك يقص لك من عنده كتاب حفظ حبه مفدا رانق
 بكل عزه ظاهر ظاهر هو نذ وكان فان اولى خود مني
 لكن امره بنسبوتان وينسب ان شان ونه زخا رشتان ونه
 بولستان وبنه مشهور وازي ان نفوس غافل محضه
 دلا وض مشهور نه مكراتك ظلم واعتسافان نفوس كدد
 الطران موجود است وبذلك بلهم هم كل الذرات وكل ذي
 عقل ودليله وذي لسان ناطق خلق بالشي ان ريك يقصر
 لك لتكون من المحدثين خاسر الله بان بوقفاك طالع ابرو

وعلم امره وذكره وثباته انه هو العبد والمعبود ان ذكره
 حيا في الدنيا نبيه وامساوي ونسكوا يعرفون وانشوا
 بل في المنبر ان اشكلا الله بما وجد مفصود العالمين كتابك
 الرضا و هذا كلفك وما لك الا انها ولكن الناس اكثرهم
 من الغافلين فلو وجدت من رجع منا جانت رجع رجا
 طوي ارضع شرب من تدي هنا في وكره في ظل وعنى
 وكان يقوى في الامم كذلك بذكرك في الامم بل ذكر لو
 يجد من على الارض عزه ناله الحق ليدعون ما عندم
 يدعون اليه العرش المطام الذي استقر فيه جمال الخدم
 سلطان مبهين انشاء الله بران مقام امر اعلى تالين و
 مستقيم باشي حبه بعض اذ و سنان حق عن اهل البيت
 لدى العرش حاضر مرتين بود بطران رضا وبعد عن ذلك
 زويد وعرف اوله من نور كذالك بجزء من المصو
 لتكون من القابضين الاسخين لا يخرج عن العدل والفرق
 فليبدل الحجر اللقاة والعدل بالوصال تحميرك

العتق النعال انه هو الفضال الهدى من الله رب العالمين
 انهم في الضمير ابان بجانبي ظاهر شد كه ذكر ان
 بظلم طمان منبهي فتود در هر كجه صراحي منبر طوفان
 وحيد و عرفت ديكرا انجذاب بعد از دياريك ابان منزه
 شهادت ميد هند بايضا بر عبد عرض نموده و انكرد
 باره نوسيكه بعبادت رحمن ذكرش همان اشاميله اند
 و باق ايفان ناظر نك ذلك نموند اما مي كل در ساخن افاض
 عرض شد و مخصوص هريك ابان بد بعد منجه تا ان
 لكن ابان عبد مجال نشاف كه مفصلا بخر بر غا بل جميعه
 بعبادت حق مسود داريد و از جانب بن خلد فاني كبير
 برسانيد چيكه ابان عبد ان ذكر تمام انجمن ملكوت علم
 لحي نازل و بويده عاجز مشاهده نمود و در كراهما ابان الله
 دنيا في نازل كه اعلا فلم عالمه از صخر بران عاجز و فاسك
 و لكن انشده و دنيا بر ميد در دوستان الهوي كه جميع ان
 ابان بعبادت تمام نازل و بغير است اثار ان بد و صراط

مشهور

مشهور انورنا العليم علي كحلته فلهمة اسندنا انكرا ذليل
 بن خادم فاني محيذ انكسر برسانيد اشعار جناب الامير
 زبيلمايد بن عليه ٩ عهده كه مطر و حزين بكلمه نورين
 بترين بود و ساخت افكس سر من شد هذا ما نطق بيمن
 عنه فصل الخطاب في الجواب طوي لك نام نطق بك
 عن انا ريد اقول و اقول في ملكوت الانشاء و طوي لكل ما لحي
 نطق بلكرا الحما و الحما و انين العابد بن ان اسمع ما بك
 رب العالمين في هذا الفصل الهين لعري لويجلكه نبي
 لباخذك الفرج على ثمان لا نكلك و ان الاخران و بغير
 فؤادك على ثمان نرى نورين في الاقن الاعلى و الفا م
 لا الهي و الله و اله العلبا و العابد المصوف و نطق لك
 الحيا الهوي و اله العالم و لك انشاء ما يحوي و يحوي الام
 اشهد انك خلفها و غيرتها و نصرها و نصرها الى ان قد
 في سبيلك و ما ردت لها الامم الحزين عن ذكر افلام الاك
 و لا نحو و اول الثمان انك انت المفضل للمصالح العليكم

۱۷۷
اکثر و سناه نزد خلق نبلند نزد حق بسیار عزیز و
ند داشت که آناب عزیز از حق عالم و شرف و لایح
مشاهده شود و در قوت قیل و لیل و خدای حادث شده
تفکر نمایند به جلوه ک ماظهر من لسان الیقین جمع
عالم و آنچه در دل و دست بکلمه از کلمات حق معامله نماید
چه که معرفت انکار لا ازال در هر جود و وضوح است
مکافات هر چه عمل خالص شود نشده و آن نظر ترغیب و تحوی
رفت عنده علم کل شیء فی کتابه و انه لهُ المعطى الکرام
بغضا و عناد و غیر خلق قابل ذکر و لایق اعتنا بوده
در دنیا که محل این حوادث است مشاهده نماید که در هر
بکلمه نظر و خلق تا طوف دنیا را بمتابره کتاب ملاک
کن در هر چه کلمات و لایحواخذ نماید چنانچه در هر
مشاهده نماید و اما کلمات الهی را مفاہست و ای
محو اخذ نماید و فنا نزدیکی بخوبی طوفان لک و لک
بنظریه الاشیاء یعنی افاضه را امور هم علی تبلیغ

امری

امری بالحکمة التي انزلها الرحمن في الكتاب انه هي انبيك ان
قبل سؤال شده بود که در کدام ارض ساکن شونید و چه
علما بنده این امور را با مشورت و رایج فرموده اند چنانچه
دلیل و لوح الهی ثبت است باینکه مشاوریه با نفوس مؤمنه تا
نمود و بیان عامل شده و ما بظهور من الشوری انچه برین
نمستک بالحکمة فیکون الانشاء مکتوب اولان
جناب که در سبده در ساحات قدس عمره شده فرمود
در هر مقام ساکن شونید در ظل سدرة رحمت و فیاب
عظمت و قسطا طعنات ساکنند انهمی فیسلم لخلق
بهر علم الهی چنانکه ابن عبید بکلمه مبارکه را از سائس
در باره اخبار استماع نمود کادان بطهر من الشوق
جمع احوال با بدین جمع ابن عبید بالسبکه بعد و قدان
عالمی لوفوان بیکه و ثنای شفقت و عنای محبوب
عالم و شعول که در دهنش لک و لانا جمع طافان
عرش دعای قلبی هم رسانند البهائم علیک و علی الله

فوجه وجهه نوراً الى الانوار الاعلى والحمد لله مالك
 العرش والعرش امر به اليوم وفي الحنفية ان جميع اعلى
 اعلمت ان صاحب است جنازة درواضع عباد
 فرموده الله بالانوار وظهر امر الله مالك العباد حال
 مخرج وخرج مشاهله ميشود نه كوجك لعلوم بزود
 ملائكة من هليل ونه فيست بلنه را وخرج هليل ارد
 امر و كل يابله بما يظهر من العلم الاعلى ناظر باشند ان
 جناب بلبله دعابن امره سيار جهه نمايند شايه سيب
 اتحاد و افتقار دوستان الهى كردند الله بافضل
 امرها بين عبادى خلد ميشود او حق به طلبم نوبت
 نمايند وكل با بطول مايجب و بعضى مرتين نمايند خادم
 لبيم و بنا الاخذ من الاعظم العلى الالهى
 حمد بصوبه لافق و سزاى است كه حين استواى بر عرش
 ددينا نيكه برضوان نامه ميشود ليه آيه ما و كلكم
 فهوود ملكا به نزاع و جلال و فضل و غارت و ان حال

شده

بر داشت و بديان و اخبر ميهن فرمود نصرت اميركرد و بديان
 عفتد شله طوبى ان بى نفوسيكه باسقامت كبرى النجيه
 مامور شله الله عاملند قد شهك مالك القدس في مقام
 آخر ان جنت للالفة و الاخذ بين العباد و امثال ان
 كه ان قال اعلى و دزين حالوا ح نا ل شله مع ذلك دبله :-
 ميشود بعضى ان امر مهم محكم الهى بخيرند و اطلاق نكاه
 في الحنفية كرك نفسى اليوم اوله اذ تبت نفسى غايبان ان
 بنصر حق و درواست و اين كراست كه اين خادمها و كرا
 از لسان خديم استماع نموده امرند يوم فرج اكراست و يوم :-
 نظريه و بااست و لكن الحكمة التي انزلها الرحمن في كتابه العظيم
 بايد طوبى اهلها ان انوار تر ظهور منبر و روشن باشد با
 جميع اهل عالم بحال محبت حركت نمايند دداين كلمه مباركه كه
 في الحنفية بلكا كره بحر صفاست نكرا نمايند قولم كرا
 ليل الخضرين تحت الوطن بل ان تحت العالم صه مر و جان تحت
 انكرا ليه كه كره حرف ان بحر جنان و مواج و فرات نكرا

جاءى جندي ظل لوجهي حضرت اسم الله جمال علي من كل
 جهات الجاه ان شاء مشيت نازل ولا يتغير مبارك بلسان
 يار سوان ظلم على جلدي فويل جلت عظمت ونفس الخ
 اكون في ظلمة كذا فلعنني من حق ماني بلا شنة وندارد
 بتمامها كذا فخر في وستان في غليل فطالده سوء فسد ان
 مشامه كره البتة منتهار في شوم وويلوا يارب كل انتم هي
 جعلت من ظلمتي عترة ابني عار علي في قوله ان الظلمت خوضار
 ما نكسهم هم كرهوا اكر ارض من عتده يوت شد باليد كذا
 دوع ورجاه بلذ حكت من بل جليلي عتده كذا شت و
 الاكثري من الظالمين عتارهم من الظلمت الاضربون
 ربه عتده كذا والملك حقا حقا باليد انسان ما ينجو
 له دليلا لمي فاعل شوم لمر الله فاعلم الله تعار الظلمت
 اباري آتده بلذ عتري من ينجو من عتده كذا حاكم ما ربي
 ان يزل عتده من ينجو من عتده كذا حاكم حاكم
 ودل من الظلمت كذا عتده ان حكم من ينجو من الاكثري الظلم

انه هو الامر السائل العلم الحكيم نفس اشقته الفناء ووقع
 العادل لا لظلمة الفناء ما يبارك في كل عيان الله في الكتاب
 ناظر اشنته واليس صادقة واحال مفتحة واخلاقه
 بصوتها من يبارك عتده لان نجات اعمال طيبة ما هو اهل ان
 بنو الخيال فان شوقه وافق اعل توجه عتده الخلة التي
 ظهورها ظهورها السنتيم وعدى الناس المظلمة المبرح
 اسم الاكظم العظيم اليوم وكل لازم است كره وديسان الفا
 غابته انحر وكه عتدا الله محقق ومقبول كما مضى
 ان غفلت سب وعتت من جمع شوق انه يقول الحق ويهتد
 السيل لاله الا هو العزيز العجل ويعد فدا في الظلم
 بكناكم الذي كان يحكي عن افعالكم وخصوكم وخصوكم
 نسو حكم واستظلمكم على امره لانا وموليكم الذي يريكم
 بنان علوم العلماء واصول ابيته معارف العتده الامن
 شاء الله فدا وديكم وديت من السموات والارضين فدا
 فريت والظلمت من عتده بعد الاذن للقاء اليوم قوله عز كبرياءه

انشاء الله لا ازال ارجو بيان ومن يباشرني وايضا اليوم
لا ازل وسرنا استعملنا بنده خصوصا بعضي ان نفوس مملوكه
ابان بدعيه منعه ذلك وارسال شد كما شاهدت ان في
الخصمه فاش شوندي وبما يجي ويغني موقوف كنهذ امره
وذن فضل اعلم است ارجو عالا الله لا يحسن بما يندك
انضمت هادي وحرجه باشد ان ساحت اقدس اللهها وعنا
شده وميشودك شلهك فحان ابان دستبري بما يد ولد
عالم طون بلكوت بعين كشاند وان يجاز بحضرت فاقونا
عند ربك علم كل شئ وكتاب مبين واكوا زبلي بعضي بر
ظاهر روح امع اقدس نازل نشد ابن نظر حكمت بوره وما
اطلع بها الا الله وحده واز بزي نفوس مستقيمه تانبه
ان سماء مشيت وانه نازل مشودا بجهه كه سيب على وسعنا
وكرر ظاهر انظر حكمت جدا رسالي الوهم توفقت رعد الله
سحاب رحمتي ورواطن ويا طن بالطن ملد فرما الله
يسمع ويرى وهو السميع البصير يعطي ويمنع وهو الخفي

الغدير

الغدير طوي القين ما معهم الغصن الاولي على الله ما
الورى فلا تلبس مع السموات والارض وانه هو الذي لا
يعرف بكونه قد شهد بذلك مشرى ولكن الغوم الكرم من
الغافلين فلا تزلنا لك هذه الايات وعن ذلكها انزلوا
منع لونه بلسان الحفنه بجذرك الى مقام الانخذك
الاهران في الامكان شهيد بملك مالك الايمان مرهنا
الاقن المنبر بسم الله العلم الحكيم باحمد جل نفى انا
نكامل الذي ذكره في كتابك وحسن اسم حمله من عندنا
ربك هو العلم الحكيم نسئله تعالى بان يؤيده على ما يفي
بذكره بدوام امعانه الحسن ان ربك هو الفضال الكريم
لما ان بذكر الله بما خلق به العلم الاكمل سبحانك يا الهي الله
الاسماء والاهلي وفاطه السماء استلك بالاسم الذي
سرت سفينة امارك على البر والبحر بارادتك وبها اضلقت
كل عالم وارزغلك فاعل وترجع كل بيان منين بان توفيقك
على هذا الامر العظيم ورتن اذلام العلماء والعرفاء والادباء

الآمن انفسه بحورك والطفانك اى ربنا سلك بان لا يخيبني
 عما عندك ولا يخلف بحرم ما عن جرحك ويشم فضلك ثم
 انزعي بالحقيرة الاستغناء ما بادي عطائك انك انت المنقذ
 على المنقاة لا تنكح ولا تبون ولا تحرك الشئ من الآف
 نمن ما نشاء بل ما نكح وحكم ما زيد انك انت المشدد
 المشالى العلم الحكيم هو المعلم الحكيم : انا نذكر بحمد
 قبل نفي بفتح هذا الذكر الذى به نطق الاشياء الملك
 لتاثير من العنوم انا المعلوم بكره ما دالله في الارض يدعون
 الله ما لك الوجود طويل بصبره في مولاة ولم يسمع اذا
 سمع الشفاء عن بقاء فلم الكبرياء فال لبيت لبيت يا
 اله العجيب الشهود فل ان المعلوم ما نطق عن الهوى يشهد
 بتلك ما لك العرش والترى ولكن العنوم اكثرهم لا يفقهون
 هذا يوم ازل الرحمن والفرقان الملك يومئذ لله وكان النور
 اكثرهم لا يشعرون فندبنا واكتادنا بسمع وراهم
 كل ما وجد في هذا يوم الظهور وانهم يعلمون وهذا

يوم سليمان وانه صامون فوموعن رعد الهوى ثم انبلوا
 الى الاقن الاهل الذى انا بهذا الاسم الذى به فتح باب
 التمام ورتك فباقل الروح الهاء على اهل الهاء الذين
 سمعوا واجابوا الذين الهى علام الغيوب بسمة من الاسماء
 ان باظم الاهل ان اذكر من سمى برين العابدين بجده بذكر
 المعلوم الى مقام يشهد بما شهد الله في خلق السموات
 الاضواء انا نبشر الذين نبينا والاوهام عن وراهم
 عظيم الى الله الواحد العزيز الخبير بافوم ان اخبروا بهذا
 المظهر الذى كان موجودا في كسافة وبه ظهر ما كان
 في حيا الغيب ان ربيكم الرحمن ينطق بالحق انه هو العزيز
 العظيم كذلك نطق اللسان وظهر اليرمان تطوي انسر
 سمعت طجارت ودبل اللطائف هو العلم الخبير
 باعد انا نلقى عليك ما ينصك في كل عالم من عا لوريات
 ان اجدك من شاكرون اياك ان تمنحك نغارف الله
 عن ملك الاسماء سبغنى الملك وبينى ما قدر من الله

ندبر منک بجمل عبادتتک و نشئت باغبان رحنه و نقل
بامالت الیدیم و سلطان الأمم استلک بلممک اللدی
سلطان الامماء و ملکوت الانشاء بان یؤید فی علی الانبیا
الیک والنوحه الی اخر امرک ای رب انت الکریم وانا
السائل بیاک و انت الغفور وانا العاصی الراجی و شفقتک
محر غفرانک فانزل علی من یصلک جودک ما یطهر من عن
دوتک و یهدی من سوائک و یبطل من جلاک و یثابک
بیس خلقک انک انت اللطیف الخیر و انت الغفور الکریم انهم یحیی
ابن حیند لوح مبارک ان سماه مشیت نازل و در این مکتوب
ثبت شد و بعد از مرز و بند محمد با صورت آن در الوفا
دیگری شده ارسال شود تا هر یک از ان نفوس بلوح
علیه فائز گردند و اسم بکنفرازان نفوس در لقل لوح
نظر بکنفرازان که نشد باید اجتناب ملاحظه نمایند که در موافق
حکایت است الواح را بد هندی چنانکه بعضی از عباد اهل بیت
داخل میشوند تا ملک با بند لکن لکن ملاحظه

شود

شود و این کلمه در دفترها اختار و فیهام بر خدمت امر بنوع
داشتند انشاء الله هیت را بر این امور مؤید باشد این رب
هم تلقاه و جمع عرض شد هذا ما نطق به لسان الله و ملکوت
البیان انشاء الله بیاک یصلحت امر بشانی فیهام مانی کما
راغبه اخلافی دکان ارض نمائد انک یکن بنا لؤلؤ عجمی و انا
المی است طویلین فام علی هذا الامر العظیم هر نفسی الیوم
سبب انشاء و اصلاح شود اولد علیه انا و انا و انا و انا و انا
عنا کور انهم ای انکمدیاره بعضی از اصحاب حضرت روح
روح العالمین فلاه نوشه بودید بعد از عمر
القدس فرمودند الیوم حضرت مسیح در ویلدا و انشاء
را کفر و ناطق است و لکن اصحابش محروم مشاهده
الامر شأ الله هیبار و شکل است ان نفوس باقی اعلى
توجه نمایند و از اعنندهم جماعت الله ناظر کردند اکثر
ان نفوس مشابه اهل قرآن مشاهده میشوند از اوها م
ظاهرو با اوها م ناظر و الی الاوهام و ارجح است بعضی

از نفوس که نکات نالایب آن نفوس موعومه نوبه بود
و میفایند لعنة البیت علیهم ما یكون لایها للصفاء
الاشعاع حرکه لایق شنیدن باشد نردان نفوس نوبه
و نیست انهمی و اینکه در باره جناب و رسم علی نوشته
بوده و نقد لوح منبع از برای او فرمودند در مقام
اصح اظن ان علی عرض شد لوح بدیع منبع مخصوص
از عتبات مشیت نازل و مخصوص در اخلاص الجناب هم
اقران از عتبات فضل نازل ذکر در عتبات محمدیه ام
ظواهر اخصیه در حد سبیل الی وارد شد نرد عتبات
مشهور ذکر شد که بعد از آن عتبات مشیت الی نازل
ان ربنا الرحمن الرحیم و هوذا طیف البصر
مخصوص جمیع اسامی که در سخط الجناب بود و هم
چنین بنویسید که در عتبات منقذ لوح بدیع منبع
از عتبات عتبات نازل انشاء الله کل بان فائز شوند و

بیش

بیش امر با کمال المحض مشغول کردند عتبات خود
بغیر عتباتی رسیده که نچه از نفوس ذکر شده و بایش
جاء و یقیناً مخصوص کل الواح منبع از عتبات مشیت
از بنویسید ان نفوس از هر یک ناز و شعله در رسیده
مشغول شوند و بحمد الله ظاهر و بخدمت امر حاصل
مشاهده کردند اید و نشان الی امر و در عتبات
کرد هر یک و صحن در بر الواح من کور و مستوی
امیر الله انما اعز من کل شیء عند الله رب العالمین بنویس
حال بنویسید با و عارف شدند و عتبات بنویسید امر
انشاء الله کل با بفهمان بلکه اعلی فائز شوند و از نفع
ایام فتمت برین ان ربنا الرحمن الرحیم و هو الغفور الکریم و
ان هو المؤمن المذکر الناصح العظیم و لوح مخصوص جناب
الف و جاعلک من ذلک اگر ممکن باشد با ایشان بر نشانی
و الا نرد ام ایشان امانت بلکه نازند در این کوه بعضی از
این الواح منبع را این عتبات را از اصل نازل نفع نوازند

کتاب
۱۹۱
طهران

بسم الله الرحمن الرحيم
 وذا في وكنون في كثراب ذك ومة الاظهر فداه لشريف
 نفا شنه عريضة ان جناب اسم هاعليه ۹ و عريمان
 اخيه شاه روحى نوقف ان جناب لعدان ارض طلب
 نموده اند عرضشان ملك الهى مقبول افتاد فرمودند:
 اگر بروج و بجان واقع شود بکوست نوشتا الله لمع
 نشتن رجای این فانی آنکه تکبیر این عبد فانی بر او است
 حضرت اسم هعجال عليه من کل ۹ و جناب معنی
 لدی مظل الاکبر بحلی قبل اکرم عليه ۹ و عمو مالک الفدا
 برسانند این فانی خدمت جمع دوستان عرض خلوص من
 نسبتی اظهار مینماید جناب دبیج عليه ۹ و و جناب
 اقامه زیانو طالع عليه ۹ و و جناب حیدر قبل علی
 عليه ۹ و و جناب اسم هاعليه ۹ و و الخیر الله بعناها
 الهیه فانی شهنده و مخصوص هر یک لوح امع اندکس
 نازل و ارسال شد خدمت ایشان و سایر دوستان که

بلوغ

بلوغ الهی فانی شهنده عرض فنا و نبی بنی ابن عبد البر سنا
 و همچنین نفوس سبکه ذکرشان در ساحت اقدس بوده و
 انشاء الله از کار بخاد بنوشند و بما بینگی لهذا البوم
 عامل باشند امر بند و ذکر و بیان است امر و در خدمت
 خدمت است انشاء الله کل مان فانی شوند باید جمع ما
 اليوم با بصر سبب علو امر است ناظر باشیم از ما عند
 الناس معرضا و معاندا الله اقبال کبیر اهد و سنان
 همیشه باب سما مفتوح ندر بار رحمت فرج ندر انشاء الله
 همدانیم و با بصر از ما در اقام این ظهور اعظم است که
 در کار کتب الهی میندکورد و مسطور است فوئد شده
 ندا رکتان تمام غایم جمع باید با باری دعا با ذیال کبر
 منشت شوم ۹ و و الخیر العفورا اکرم الالهو المعطی
 البازل العلوون الرحیم عرض دیگر آنکه خدمت حضرت
 اسم هعجال عليه ۹ و و الاچی عرض فنا و نبی بنی
 و همچنین خدمت جناب زین عليه ۹ و و از اهل بیت

دواب ايام عريضة انجان ليحاشا قدس رسبه اميد
 جواب ان سما و عتاب نازل وارسل شوق انشاء الله انو
 كل يوم في مرام ظاهر منه و يشود اكر لخال باخجه انظم
 اعلى جاد يشد معول يشد كل يوم و يداد صمد من طمان
 راحت كرمي مشاهده صمودند اليها و ملك و جعلهم من
 لدعالة العليم الحكيم خادم ١١ ح ١٤ عر من مشود
 الراج منه مدون كرمي جرج ارسل فشد جهه كركن و مفضو
 نملنا عدد واحد ١١ الراج من شدة منجه دواب بوسنة
 ارسل شد و عابني لوشاء الله و ذكره بعد ارسل يشود
هو الأظمن الأظمن العلي الأبي :-
 اليه لله الذي يلهمه بحرك خط الفضا از اسرع العاشق
 اليمقر العنق و المحضون الى شطر الفضا و قال الموحدين :-
 يبغي انان شرع الهم لباينا ثناء و اعنتا تعالى من اجنله
 با ان جهرهم عوالم و سفاهم ما غرت به العظم الريم اتملا
 اللامو المتشد و الغلب ردى لذكر كرم العنق با محبو تولد

فانشرف

فانشرف الخادم بما لذت من شحات ملاكم الذي جري
 راج ظم الذي ارفع صريره و ذكر الله محبونا و محبوكم و
 محب من العالمين و لو ان في مثل تلك الايام التي فيها
 انلى من كل العدل تحت محالب الظلم بما اكتسب ابدى الله
 كرمها بالله اخذت في الاحزان و شتمت عن الذكر و البيان و
 انك يا سنوارة الرحمن على العرش و اشرف من انق الوجب
 بحر الفرح و يدلع ديك السرور و جهد و حماننا الانهاج
 بين الارض و السماء اسئله تعالى بان يرين اصفياته بطر
 الصبر و الاضطراب و يعجزهم ما هو المستور خلفت الاشار
 ان هو العزيز الختار بعد ان اطلع برانجه و سد سخطه
 الخزيه بود فصد فصد على نموده بساحت اقدس ابي
 عرض شد ههنا ما نطق لسان العظيمة في الجوى
 بانقاني انخر و ارد شد بر نفس حق و ارد شد مشاهده
 كن مع ان ظم كرم عال را احاطه نموده خودنا امر او بشتم
 قسم يد باي رحمت الحى كما كر يقضى بيمر جففي بداعال :-

مشرکین ملاحظه نماید و فالحقیقه باید بضای دنیا و دین
اعتبار او مطلق شود و عینای رساله که خود را از کدورت
عالی و حیثیات او مفلس و منتره بپندارند الله اکبر نفکر نمی باشد
که چهار سبقت از انبیا و اولیا از قبل شده مع آنکه رسول
جان نفعه العالمین لله و الطالحون لی بر آورده انباشت
میر غیر مرشد نمودند و معلوم نیست که اموال کافر
بوده یا صاحبان اگر بر هم این نفوس مشرک صاحب کافر
بود اموال را بجز عین هب نمودند بشهد کل الاشیاء
بکفرهم و تقاضای حکم و شرکیم اذ لم و الامام هم اللقی
الجن و لا انفسهم و لیس من دین الله عجز در این است که
اصل ظلم و شیعه ظلم که سب و عتق این ظلم کبیر بود
بعد از آنکه هم منتهی شده این نفوس آگاه نیستند مگر
خود را در اسفل بر این مشاهده کنند سوخت بر و انفسهم
فی عذاب عظیم کمال روح و جان بلکه هیچ عالمی
مشغول باشند افتان خود را فراموش نخواهند نمود زنا

بک

بکل رحمت و فضل خود را مبذول داشت اگر ظهور آن
در بعضی ظاهر نشده سوخت بظهور الله بفضل من عند
اناطین و کن من الاممین با امری از امور مشغول
شود سوکتا علی الله الحکیم چه که کل ما مودید باشغاف
امر ای زامودا تظهور الامر العلم انهمی عزیز دیگر آنکه غرض
ورفته علیا حضرت مره علیها من کل جهات اجهاد و من کل
شاه آناه بساحت اقدس فائز و جواب ارسال شد
با نشان برسانند سبحان الله غفلت اهل عالم عینای
رسیده که از صبی و بیک بای کبری که غوی آن منصوص
منتهی در دین و ما ورد علیه تفکر مانید فریبان بعد
هر از نفسان زمانه رفته وزیر هر شیعی حوالی از منتر
عوبل و ضعیف از امری و ما درهما مرتفع شد بشان سفک
دماء شد که اکثر از حق و یحیون و نکین مشاهده نمودند
واقع شد آنچه در لوح رئیس از قلم اعلی نازل شده مع ذلك
احکام منتهی شد که این آنکجا واقع شد و چرا واقع شد مع

انکه جعلی بنفرتی لوح مبارک بعضی از مالک آن ممالک آن فقرا
اصفا نمودند مع ذلك در غفلت و غرور مشاهده میشوند
فد بخیر کوشی من سرگرم و غفلت بهم و نوعی که امر الله اتم فی
نوم عجاب این خادم فانی انجی سائل و امر است که آن
حضرت عطا پدید فرماید بر عهد منبکه ذکر آن از اقی بماء
لوح الهی شبه نیم دنی بوقین و لایح باشد بشانیکه اول
از اخذ نماید الیه آء علیکم و علی من یتکم و فضل شکر
و شرب و همی لکم و الحمد لله محو بنا و محو بکم و

محبوب العالمین : خادم

بنام یکنا خداوند بینی دانا

سازج ذکر و ثنا ساطع قدم و داری عالی و اسزاست که
بیت بجلی از غلیبات انوار جلالش خلیل را در دلتی خنقا
و ذبیح را بجلی فنا فرستاد عقل مخیر عیان چه شرفا
اگر بر ملک افتاد از ملک گذشت و اگر بر فقر چسبید
نمودن در فنا بزار و محبت و اگر بر غنا یافت خیره

نمود

نور از مقام خود گذشت و در صف خادمان بجهت
ایشاد قسم بدی ای علم الهی که اگر آنچه ستر بوده
ظاهر فرماید جمیع عالم را خلیل مشاهده نماید
ذبح عصر بنیید و لکن این معشر خلیل بنیید بل ناره
راضی شوند و این معشر ذبیح از فقر فنا باز نکرند و
این خادم فانی مخیر که چه گوید و چه عرض نماید هم
و هم ممنوع در این صورت بجلی ز دنی هکت مخیر :
مشک بت نلام سکر آورد و هم هوش عطا نماید
فراموشی آورد و هم علم کل شیء کرم فرماید بالبت کت
ماندنا بکرماریت و عرفنا الامر بیده و حده بوسخ
لاحد مقام ولا مجال ولا قدره ولا قوه الا باذن و عنا
رضی لکرم الفنا و لغنا هم الفنا حدایا بیکه فضر
اگر دفع بوی از باهم چمن غروب جناب اسم عدم
منکل هماغه جاه و ارت و بساحت اقدس فاشر پاکتی
با بن عبد دادند و در آن دستخط و مکتوب جناب :

آمد زنا سمعبل بود در همان شب همچو افضا نمود که این
 عبد بحال یافت و هیچ لاله‌آه و جهمی خود و چون
 بانها رسید جمال فلام از سفر پرخواستند مشی خود
 و بهر خود با افتانی طوی کلم نمازیم بعبانیه و یکم عرفا
 و الاقبال اله و طوی للذین یحییونکم لوجه الله و الاقبال
 آثار صفا ما انکم سوف نروها بشهد بذلك من حق
 الذی و یحیی و عرفنا امری الا عظم و ایل الی صراطی المستقیم بالانبا
 ذکر عظمت امر و ذکر الواح نازل لعراة الله ان عظم من کل علم
 اگر شخصی در معاملات فتنه که البوم موفی است با امر الله
 نفاذ نماید و بیاید از عظمت امر فی الحول آگاه شود ان ذک
 بفض باب العرفان علی وجه من بشاء ان یتطو المذکر للکرم
 باضافی عنایت حق طاهر بود و خواهد بود بان
 بیان که از شرف و حی و یکی از مؤمنین اشراف
 نمود تا نظر باشد ای حسبن بان کلمه مبارکه که متنازه
 سفین است و در پای عرفان سلطان امکان است

باش

باش که چنان کلمه فلام است یعنی مظاهر او را و ذلیل بان
 تکلم نموده اند و لکن البوم بطراز بیع جلد ظاهر چه که
 حقیقی روح طوره معنوی در هر کمال الفاظ صمد و ان بان
 میکان و نه کا ما لله له اگر در این جو سه غای خود را بر ج
 ناز و وطنیانی فی ناز مشاهده نمائی و در هوای محبت
 نیرانان برهای شوی و اشتیاقی بر دل کنی و بکمال فرج
 انساط و سرمد و نشاط بر این صراط عدل مستقیم مشی
 نمائی ای افتنان شملی احوال نمودید یعنی بعنایت حق
 بان مقام شد بد و حقیم بکمال عنایت لیتما فوجیهو
 کان نرود که ثمرات ابن عنایت مسنور ماند لا یفتقر
 سوف یظهر ایهه فی الارض انه و لکم و معکم انه یتطو لغفور
 الرحیم ایام ظهور است و فضل لا یحیی انه یتطو الفضل انه
 یتطو القسطی انه یتطو الکرم در جمیع احوال بحکم ناظر باشد
 و یحیی و یوکلی بید حفظ کل شیء انه یتطو المفسد و القدر
 الیه آء و یهکم و علی من حکم و علی من توجه الیکم و یصح نداء

و ذکر کم آنه من فان بحسابه ربه العلم الحكيم انهمي وابنه
 در باره جناب اميرزا اسمعيل مرحوم داشتند مکتوب ايشان
 بنامه عرض شد نو نمودند و بعضي آنچه ذکر نموده است
 صادق است و بايد با اولاد طفت و عدل انمود لوج اضع
 اقدس هم مخصوص ايشان نازل و در سال شد ملاحظه نمايد
 بغير شبهه آن رتبه الامر هو العلم الخبير لكن بساير مرتبه
 مذکور پريشان شده اند اگر چه حق با ايشان است امر بزرگ
 بود چه که نسبتش الى الله بوده و لكن اگر فدي در بحر
 آگاهي متعجب شوند مشاهده ميکنند که احسن و اعظم انوار
 و اکمل و اعلاي امور عالم چه بوده و خواهد بود و حق
 که ابرو خادم فاني در دعائي بود نور پي برترين شهيد پي
 بهر نيز باورش کعبه الهی بشطن زود نوچه نمودند و
 در رجعت از ارض طقت بساحت اقدس فائز گشتند
 و بعد از اصفاي نلای الهی في الحقيقه زخير نمودند اهل
 عاين در باره ايشان مع آنکه ما بين نام و معرفت نبودند:

بشاق

بشاق مشاهده شده که بعضي با حضرت دست دادند و
 بودند و بعد نام الهی نوحه بارض خود نمودند و بعد ايشان
 ايشان را بلند نمود و بطور عزت مرتبه فرمودند و
 کرم برکت بر ايشان باريد تا آنکه در اطاق عالم با سبها لک
 ندم معرفت و مذکور و في الحقيقه معرفتشان را در طول
 معرفت داشتند چنانچه مشاهده فرموده و ميترائيد و
 بعد از ورود ارض صادر عرض ايشان بساحت
 اقدس رسيد و هم چنين عرض ديگر بکمال عجز و
 سائل و آمل شدند مفا مبر که بان فائز گشتند کلام
 فصل اعظم از ابراست که الحمد لله در دار دنيا با اسم حق
 ظاهر بودند و مشرکين هم در حضورشان مخصوصه
 مشاهده ميشدند و در آخر آيام هم بمقامي فائز گشتند
 که ذکر آن بلام ابر عید محدود نشود و بيان اين فائز
 در دنيا اهل اولوي که در اين مصيبت کبريا ز سماء و
 مالک در حق نازل شده معلوم و تحقیق ميشود با حق

فقدى صدقات طويلا وصدقات حسرتنا از برای این
عبد کویا در همین عالم با الیبتنی کنت معتمدا
در این ملاحظه نمایند که سبب عالم شهید شد بان
که بجهت عبادت رسیده و ایشان از عباد ایشان هستند
یعنی آنکه شما ایشان را بشناسید و نفوذش کامل بر
و در نفس دنیا در مشاهده میشود تعالی من رفیع هم
تعالی من عزیز هم و تعالی من جبار هم فارغین هذا المقام
الذی انقوا الألباء ارواحهم للبلوغ اليه فمستحبون
که حدیث ابن خفره از علی بن خلدیم زایل نمیشود و اسئله
تعالی بان بود وفق علی علیه السلام و برضی الله عنهما
و این که ما مورد اطلاع حق فرمودید و با و نفویع
در این فخر فرمودند نعم ما عملوا ان نعم الرحمن
العلم الغیبی بظهورها بآیات سلطان من عنده ان الله
لا یخفی شیئاً الا بینه جود و لا یضعفه سطوة کل شیء
و علی کل ما داد الله حکم علی ما ابتداء و القائل بما یربطه

انتهی

انتهی در این ظهور و اعظم مشاهده شده این که از برای
نفسی بحال شکت و برب نبوده و نیست مگر نفوس سبک
با عیاشات قیام نمایند و بظلمت بخت نکام کنند و آنچه
در امور این بعد که از قبل بدو احوال الهی نازل شده بنصیح
تمام بوده من غیر بلوغ اگر نفسی در لوج نواد لوج در
لوج ناریس و سایر احوال که در دنیا بدیج و فتح باران
ناتک شده ملاحظه نمایند منجرب و مبهوت میشوند
بجهت ظاهر شده بعد از تزیین هر یک از احوال بعضی
از غلوب مطبوعه تجرید بنمودند که این غفرت چگونه
خواهد شد این عبد معرفت مند است سوف نورین
از آیام این عبد عرض نمود که اگر رئیس ثابت شود آبی
شود بقیع عفو خائز کرد اذ ان توحه الی وجه القدم
قال والله الذی لا اله الا هو یظهر کل ما انزل الرحمن
فی اللوح بعد لسان پاریسی فرمودند اگر همه آنها
در زمین جمع شوند و بخواهند که یک حرف از لوج در

تعبیر هند فادرنیوده و نخواهند بود اگر کسی آن لوح
 مبارک را دیده باشد و برضایا بکلمه بر رئیس و اتباع آورد
 مالک آن وارد شده اطلاق بافتن باشد بصبح بین
 الاض و لسماء باسم الله ربنا العلی الاکبری الناس بنام
 فی الحقیقه در خوابند و در این حالت هستند تا وقتیکه ^{درد}
 درد نکند یعنی در مقامان خود ملاحظه کنند و هم
 چنین فرمودند بنویس ایشان با افغانی محزون ^{شد} مباد
 از حوادث عالیه از حفظ وجود سماء گرم مبد و ^{باید} که
 لیس و فضی است اگر بر بعضی ضری و با ضرری در این
 مصیبت که می وارد با می بوده و نیست انظرو المعنی الکلم
 عطا صفر باید چلیز فرموده و اگر در بعضی آخر رفتند نظر
 بکلی به البته بوده آنه بجم ما بظهره فی فضا زما
 الامور انظرو المعنی الخفور انهمی دانکه هر نوع ^{شود}
 بودند که بجا از ایشان افای آمد احمد علیه من کل جهاء
 اجهه هر نوع داشته اند که مصروف باین مانتان شهبند

مطلوب

مطلوب علیه نور الله و عجز و باید هند این خزه فوق کل آنها
 بفرود خو جل جلاله در مقام اول و کنگ باید بعد از اطلاق
 را مودفان و کاه می کاه می استغفره علی شود چه که در بعضی
 تابع شود و جناب آمیزا اسمعیل مطلع شوند البته
 بسبب ایشاید که در وقت ما بین او و این مانتان واضح شود
 عن الله نوحه شما با ایشان بسیار محبوست لست اعظم
 باین کلمه مبارکه که تا طوی طوی از برای نفسی است که جو با
 امور آن ایشان باشد و آنچه با فصل است با صلاح آورد
 فی الحقیقه الیوم استغفره بسیار بر دل است انشاء الله آن
 حضرت و افغان مرافق بوده و خواهند بود آنچه در باره
 مطالبات و بچاسب استی چون شهید مطلوب هر نوع ^{شوند}
 بود بد نظار و جبر عرض شد فرمودند متوکلا علی الله
 موافق قانون تجارتی عمل شود بعد از ادای حقوق افغان
 سلسله و همام بر بر حفظ و عیان مال و در نه لازم است
 تا بختیکه از حکم خارج نشود و بیسخرن و کند و در نکند

صاحب مالان ونا وهايتها كذا كنت وبعثني واجمع كبري
 عالم ان ذكر اولادني وصفت ان علم يدا ولام با زمانه كان هم
 بلون ضالي شامناست اذ نعم الوكيل ونعم الكفيل وكان في
 ظاهره نسيك باسب من عند الله بوجه وكل بان ما مورث
 انشاء الله دد جميع احوال بخدمته امر الله موثوق وموثوق باشبه
 في الضميمة لضممت زحلن كلبه دد سبل الموح حل من وندل وم
 جنين حضرتها انان جناب استبا احد عبد من كل هاء اهل
 الشهد لله باهتفام كه شبه وفتال الذي لوى ارضي ورضي وفتش خاثر
 شله بد مقام حمد وشكر است حد كل احوال بسئل الخادم
 الفائق وقهر لنزل عليكم من سماه فضل ورحمة من عند
 عنانه من لانه انه هو المصطفى الكرم والجليل لله رب العالمين
 عرض وكبر انك لا تيب مرسوله نجر بسيد وارد اسكنه بده
 شدة ووجوهكم جناب ملا رح عليه اءه ووجناب عن
 وم حين انضختها ارسال باشهد بورد بوسط جناب
 اسعد م علكم كل اجماعه باب خادم طاف بسيد واكر

فيض

فيض عظمه هم باسمه ربك لازم باشدا رسال شود
 هو الامم لاس الاعظم العلي الابهى
 سبحان من اثار فوق العالم يتبر اسمه الاعظم الذي به
 اخذت الال لال كل الباقل واضطرب منه الهمم الا
 مرا نعدت به الاذنتا وانه هو الفز الخناز وانه
 هو الذي به نظون العالم الاعلى من ملأ الاذنتا وشهدت
 شهيد مالك الاسم باء انه هو السلطان الذي لا يهوب
 عنان اهل الامكان ولا يطير اليه طيور افنده اهل
 الايمان فدا استضعف كل قومي عند ظهوره فذاد
 واستحجر كل فاد عند برونه سلطونه وكبر بانه قد تن
 كنيا لسماء وبنكره وثقائه ولوح المخطوط باسمه و
 تولاه ما انزل الرحمن اسرار ما يكون وما فدا كان شهيد
 الاسم المكنون وسجل الاسم المخزون وبه فتح بالكنز
 وطلع الجيل المسنون الذي كان مسطورا في القمير والقر
 والكتب باءي يقول باعلا الامكان فدا في الرحمن بالحق

والله ان طوبى لنفس فبك وفازت بالجزء الاعظم الذي حرم
 من معين بيانه بين خلقه اسئل الله ان يوفق عباده
 على الاقبال الى الاقنى الاعلى وعرفان ماهو المستور من
 اعين اهل الانشاء انه طوبى الفرد المهيمن على الاسماء لا اله
 الا هو المتفرد بالمعالي العلم الحكيم وبفضل فد فاز
 الخادم بكلماتك ووجد من عرف خلوصك لله رب العالمين
 فلما عرفت وعلمك واطلعت بما فيه توجهت الى الاقنى :
 الاعلى وانسرفت الى العاقبة الفصوى الى ان حضرت
 عرفت ملنا ديت به مولينا وعمولى العارفين اذ اقم
 باب الفضل واشرف بتعطاء مالك العليله فخال
 جل كبريائه باعلى قبل نيل طوبى لعنتك بما
 تشرفت بمشاهدته حال الفهم ولا ذنك بما سمعت
 نداء ما الاحلى فى ارض التوبة وهدى كلك بما حضر
 المعلوم كذلك بذكرات النبوة فى هذا السبعين المئين تم
 طوبى لآمت بما توجهت و حضرت وفازت بها

المفرد

المفرد من كتاب الله العلم الخبير طوبى تم طوبى :
 لأبيك الذى به تربيت العبودية لله الحق العرى انه
 قد فاز اذ قام لدى العرش بما لا فاز به اكثر العباد انه
 هو الذى في مصيدته نطق العلم الاعلى بما يفي به نكرو
 في ملكوت الله المتفرد والعزيم الكبريم شهادة خرج
 من بيته بامر ربه منقطعاً عن دونه وقطع الصغارى
 البرارى والحيال والالال الى ان وردت ساطع البحر
 وعرفته باسمه المان دخل البقعة النورية والارض
 البيضاء المقام الله طارة الطور السناء وسمع به
 نداء الله مالك الامم وقاطر السماء بعماله وامن
 داره بامر المبرر الحكيم فذترك له ما فاحت به
 فحة الجوى بعين العالم ان ريت طوبى المحر الامين ان
 اشكر الله بما عرتمكم وابتدكم وفتح اسمائكم بين الخلق انه
 وفي الخالصين انشاء الله بايد بفضل نامتاه
 الهى در جميع احباب مسرور باشى وبكال وضع و...

بنا كرمحوب عالمنا مشغول الخلق لله شاطي بحر اعظم
 طرد شدي طاكوث وصال الشاهدي وبشاهدة وجه
 محوي دن باهكم جميع اشبا بقنا واجمع فان كشتي فد ران
 نعمت كبري بل بنا بند وچون جان حفظش عايشه ابي علي
 قبل قبيل حق بصبر جميع است اجبر برشما دعه سبلاش
 رانده جميع شاهاده نموده ودر لوج محسوسه انقام اعلى تيب
 فرموده جميع فصل با بن فضل بر ابري نغوده وخواهد نوح
 لا ينظر الى النفس والطواغيم الا نظر الى الاقن الاكلى وقل
 باها لك الامانة وفاضل انعام فلما قلت بكل الميت ابدى على
 العلى بما يقضى لا اياك وفسبق الى اسمك العزير اليه
 مرشئ نام في بوده وخواهد بود البتة قرب عليك خلاصنا
 لله ظهر رشود عالرا اطلمه ما يد و مرشئ نتمى انما ابدان
 اطهر من فضل مولايك ونسبت بعبده المنبر وجميع امورات
 اعمال حسنة واخلاق ندها تبه وفعال مرشئ باسمي الحمد
 الحمد من اشدنا انما انما نعو سبست كه والخليفة بطرا و...

بته مرتب شده ببعي ككل نفس ان يدكره ما ذكره لسنا عظمي
 في ملكوت باق اليه اذ ان باعلى قيل قيل ان اسمع
 ما يناديك به الرب الجليل من هذا المقام الجليل ان لا ال الا
 انا المتعبد القدير ان اسمع ما يقولون المشركون يقولون
 ما قاله اهل النورية والقران والنجيل منهم قال ان اذ ربي
 الربوبية قل ابي ورب البرية انما نطق بما اخبر به الرسول
 في البيان يشهد بذلك من وجه عرف فبعضي ونوحى الى انى
 فضل وطار في هوائى وانقطع عما سواى كذلك بلكم انى
 الاعلى وانا الخبير اهل باين بعضي نفوسكم انما لك امكان
 اعراض نموده انه بكلمات واشارات اهل انما منشئت و
 بان ناطق حال ملاحظه كتبنا امر حق ددجه مقام وعرفنا
 نفوس عاقله ددجه مقام نيا لم و صحفا لهم بما عرضوا عن
 الحق ونكلموا بما لا ينطق به صبيان هذا الظهور يشهد الله
 كبرى بصردى حدابنه وعرفنا انما قل الله العزيز الحميد
 ابي علي قبل قبيل بايد بننا بناتى وفضلنا مناهى و...

باستقامت تمام بر امر الله ثابت و راسخ باشی و رجوع استقامت
باسم حق منسوب داری تا در وسوسان الهی از افاق ایقان و
اطمینان مشرفی شوی و بعضی از نفوس موهوم مشغول
که از طلوع احدی بر اعراض نموده اند و همگی که در نسبت حسنه
در جمیع احوال بوسوس شیطانیته و دسائس خناسینه
بگراهی نام بخواره مشغول شده اند و با وهامات اهل فتنه
تمسک نموده اند بگوای صاحبان بصیر اهل نظر که
نوفه عالم حرکت می نمایند با بدید جمیع اوقات با فوایض
تا نظر باشی و ما سوی الله را یعنی نفوس که از غم
گذشته اند و موهوم تمسک حسنه اند معلوم فرزند
و مفروضت شمرند آنچه در خدمت امر از اجتناب ظاهر
شده اند و اگرش منکر بوی و غیره می بود اما کما معت
از کتب منکر فی الرضوان بین احباء الله و بمعنا ما کنت
ناطفاقی تاتوه مولک التذم فاسئله الله بان یوفقت و
یؤتیک علی خدمه فی کل الأحوال انه هو المصلح القدر

بارتباتک فی ارض القاه و المیم و فی دار اخری و بمعنا ما
ذکرت بمفی هذا الذکر الحکم انھی انشاء الله بایضا تحب
و در کل جن بصیرت امر الله بحکمت و بیان مشغول باشد
که شاید قلوب بر مرده ان رجوع ذکر احدی به نازده شود
و باقی امر توجیه نماید ان حق جل جلاله مطلبیم جمیع
حفظ فرماید اکثری ناس هنوز غیبا نند که این بوم چه
و این امر صیاد مرثیه کمال الاغنام اذا سبوا حدی فی طریق
بکک کلها عرویده ملاحظه دداس اساس دینیه
اندر غلظت از اهل فتنه نماید که خود را علی الخلق مبشر
و اعظم از کل مبلات کنند و در عهد ها و فرما ما بعث
کلمات موهوم نموده جا بلقانی فریب دادند و سر
بیکر و هم ساختند و محل موهوم با اساس ظنون ناس
نمودند و بنا به مقلد سراسر آمدند هله من ذی بصیر بصیر
هله من ذی سمع بصیر ما یکتم به الصادق الامین ای
بر اند جیبی و محبوب و اخی صدق و تمیز کنست چنانچه

در اکثر احادیث از علم رحمان جاری میفرماید آنچه از حقیقت غیظ و
 شیطنت خضیه که با صبح افتاد از غری خودیم باز مشاهده شد
 که ناس مجبای اعظم از آن و سبحانی اکبر از آن از برای خود
 درست نموده اند انهمی هزار سال قبل ازین خلق موهوم که
 خود را حوا هر چه بود مبداء شنیدند بشهر موهوم و بر روی زمین
 معلوم و بلاجه طنون ناظر و متوجه بودند و گاه کا هم
 ذکر توابع میشود که از آن ناصبه بر روی مشاهده با الله هین
 فوقی لا نضعف او هام الناس و ملین مطهنت لا یخوت
 ضوءاً و العباد ملاحظه میشود بعضی از اهل ایمان که از
 طلعه رحمان احزان حسنه اند همان خبالان مشغولند و
 نیارک و تعالی خلوات کم با ملأ البیان بما علم ما الای
 علم اهل المیزان انهم اتبعوا الارحام و انتم اتبعتم ظنونهم
 بعد الذی یترقم عنها انهمی از حق مطلم که نفوس
 مطبسته فوتی و عیوش فرماید تا بجهت و بیان ناس غافل را
 بشریع رحمن دعوت نمایند مع آنکه اهل ایمان مشاهده

نمودند که آنچه از فعل در دست داشتند اس اساس آن موهوم
 بوده مع ذلك نمیتوان همین یک نفر را درست با جتان النما
 نمود چه که فی الجمله منزل اول و مضطرب مشاهده میشود
 مثلاً چراغ علم را مشاهده می نمایند که خواص او مثل سنجع
 ذلك اگر همین یک چیز بلکه مشهور ایشان است بلسان
 شود منظره بشوند و هم علی اعقابهم منقلبون و بنفهم
 الی ان رجوا الی غیرهم فی النار لو کنتم ما ذوقنا الذکر ما
 نفع به الا کما صارت ناری طنون و او هام را بمقامی رسانند
 که سبب و علت شهادت محیوب عالمیان نقطه بیان روح
 عی الامکان خلاه شد چه که نوافیع کاذبه میجو که دیگر
 شهرین موهومین و ما بتعلق بها عما کان الکتب شحونه
 به نبود طلعه رحمن را انکار نمیشودند و بر سفک دم
 اطهر شریعاً میگردند اگر بیشتر از این شرح و بسط داده
 شود از هیچ جهات ضوضا و اولاً بلند کردد العی کل
 العی شکر و ما بشهدون نشنل الله بان بعثت رسلاً

رجالاً اولى استقامه عظيمه واولى قوة شديد ليعرفوا
اهل الارض ما ينفعهم في الدنيا والاخره انه ولي الخلق
ابنك دياره متعلقان نوشته بوديد بساحت اقدس عرض
شده فرمودند انشاء الله حرمي تيد مفرهايد نفوسه را که
حقوق الله را بقدر وسع ادانگه وبقدر احتياج بايتنا
برسانند باعلى قبل بلبل شکی نوده ونيست که انچه از
ظلم اعلی صادر شده از اولم روانی نفع ان خود عباد
را جمع است مثلاً ان جمله حقوق الله نازل واکرانس بلای ان
موفق شوند البتة ورجل وعر برکن عنایت فرمايد هم
ان مال نصيب خود انقض ونديه اوتود چنانچه مشاهده
بينما في اكثرى از اموال ناس نصيب پشان نشده وغيثو
واخبار را حوربان مسلط مفرهايد وبارون که انچه از
ايشان فرجه دارد حکم بالغة المي خوف ذکر بيان است
ان الناس يشهدون تم يکروزن وبعرفون تم مجهولون اگر
باولم عمل مبنودند خبر دينداران را اخصيل مچون ذلك

ما سئل الله

سئل الله ان تويد عباده على ما ينفعهم انه يظن المؤمنون الكبر
نعمي عرض ابن عبد الله هر حکام خدمت متعلقان حضرت
الاسد في المئتين عليه من كل بها واهاه ومن كل شاء
اناه ومن كل نور نور ومن كل شياؤه اجله جزي نروي
مفرهايد ان ذليل بن فاني نكبير لخصي برسانند البهاء
عليه عليك وعليهم عرض دكر حسب الامر ابن ايام
توحيد بارض مفسود حباريه بايد انشاء الله بکال روح و
رحمان دد بار المي خدمت امرش مشغول باشيد که شيا
از اشعه آفتاب مضي ملان طوب ريشن وضو وکرده
هذامل عظم الاعمال ونفس الهمنة على العالمين انهي جمع
طاشين وعافس خدمت الخراب والذلي معكم نكبير
مهرسانند وديگر ابن عبد خدمت حبيب معنوي حيت
فاصل على عليه ۹۹ و نكبير برسانند انکه دياره على
ام از اهل فلان ذکر نموده بوديد تلقاء وجهه عرض شده
محل جليل کبر آيد اي على مظهر الطهارة موج و آفتاب ايقان

الذي سماه ارادة محبوب عالمه شرف و ظاهره بذكر خوفه
 براد و باسحق بر معاني كذا كجميع ناس و اوله علمه
 ظونا نشان سخت او واضح شود اي على ان شرايط موت
 الهوا ابراست كچون نسيم صحرى ز روانه از امكن مرده
 نمائند و بباركاسم اعظم بلا مكان در ايد اگر ناصح انصاف
 حورا انكار نمي نودند و عظمت كبري در فندان حق
 حاصله بصحريون غيبك القطار هم بود اي در كده
 عالم غرق و مستغنى شوند انك كل اشيا بايى ابن انا ناسيه
 خفيصه متورا صلحان نقل و بغضا اراده عوده اند
 بسجاطون و لو هام مسنون غايبه الهه الله بغير العلم
 عن كوما الكسوا في الحق الباطل سون برون انفسهم
 خسران مبن لو بكر احد هذا العلم الى حق مقام بترجم
 بشهد لك كل الوجود من الصبر الشهود و لكن النوح
 جاد عظيم و الحمد لله رب العالمين انهي عرض بذكر الله
 خلعت جنات طاهر على عبدك كل ١٩ از قول ابن قاي

كبير

نسيم يدع بر سائلك فمثل الله بان بوقعه و يؤيد على امره
 لا عظم و بر فضيلته الدنيا و الآخرة و بعد له ما قر به
 القلوب لوح البع اصنع اقدس مخصوص من ايشان از سما و نازل
 نازل و ارسال شدة انشا الله بان حاضر شوند تتم البهاء
 عليك و علبت على كل من بالله و هكند

عاشق في ٢٥ رمضان ٩٠

بسم ربنا الاعظم الاكبر الامين العلي الاني
 الحمد لله الذي خلقنا من فلكوت الدنيا
 و اخلق كل جليل و بر كل جليل و استعلم كل جاهل و استغنى
 كل فقير نظام كل مفيد و صرح كل متوقف و برنوح
 الروح و اخلد النفوس و هدوت حامد البيان على انصاف
 سده و البرهمن ان لا الاله الا هو العزيز المتان المبها
 من انقوشة الرحمن على مطالع العزبان و مشارف الايمان
 الذين ناموا بارجام و طففوا بالسهم و اومأوا بالاعظام
 و اشاروا بعروهم و واجههم الالهة بانهم و خالفهم و

رزقهم ومحببتهم ومحببتهم اولئك عباد شهد لهم العلم
 بفعالهم وظهورهم وخصومتهم وخصومتهم وقامهم على
 هذا الامر الذي به انكنا الجمال واسويت وجوه اهل
 الضلال الذين عرضوا على المثل وافيا الى كل محال
 سبحانك اللهم يا الله الاسماء وما لك العرش والعرش
 اسئلك باسمك الذي به تحرك العلم على اللوح وظهر
 منه عبادك ويوتيك بان تؤيد اصفيائك على خدمه
 امرت على شان لا تمنعهم اعراض العلماء ولا ظلم الاشرار
 ثم قس بالحق عيونهم باقوالهم وبقولهم في
 بصائر معرفتك ثم اظهرهم في الملك ما يفي بربك
 ملكوك وجبريتك انك انت المقدر المنعالي العلم
 الحكيم ويجعل باهي ظلي ويحيي فؤادي فلا يصح
 عرفي الخلو من الله الحق اذ فحيت كفاك لعم الحسنى قد
 جعلت مني ما يوجب مني ما جعلت الاشارة من الاطلاع
 فلا فزيت وعرفت اذ في الغيب المكنون ولكن الحزيب

فلا

فلما خضت ولتفتت اشرف شمسا الاذن وعرضت ما فيه
 لقاء الوجه اذا نظرت لسان العظمه بما كان الرقوع للادان
 بالقر للابصار وكوز العجوان للعلشان ورجع العرق
 لاهل الامكان قال جميل كبرياؤه وعظم سلطانه بالها
 الشاريب من كاس حتى ان اسفغ نداق من حول ضريحه ان لا اله
 الا انا اللهم القيوم قد سمعنا نداءك واجتالك فضلا من
 عنده وهذا اول كتاب منك احضره العبد الخاضع لله العبد
 وفقره المرام عنده نانا ان ربك هو القادر الحكيم لله ذلك
 اذلت الى الوجه وحضرت هذا المقام الذي سمي بالاسماء
 بصفتي في كتاب الاسماء وسمعت نداء الظلوم اذ كان ناطقا
 باسمه اله من على ما كان وما يكون فلا فزيت بما يفي به ذلك
 بدوام الملك والملكوم هو كمن مشغلا بنا بالامر ومضت اهدنا
 النور الذي به انار عيني ملكوت الغيب والشهود طوبى
 لك بما اردت خدمه مولاه وظفت بين العباد بما
 سمعت ورايت في هذا المقام المحمود ذكر الناس بالاشفاق

الکبری و بشرم بعباده فی فضلی و روحی الوی سبغ الوی
 انا نویسهم بالاسفامه الکبری علی شان لا یمنعهم کتاب
 السجین ولولوا فی الزقوم ظلوا بانکم احد بکناب الفجر
 عن وداکم تم اذی ما انزل الرحمن فی لوح محفوظ
 وحصان را نزل مظلوم بکبر برصان ویکو در اکثر
 الواح ذکر کرده عظمت آن و ذکر استقامت و مقام آن شد
 تا جمیع بعبادت الهی شایق فائز شوند که عالم و شوقیاد
 آن و ظهور و یکتا آن و سلطنت آن ایشان را از اونی و حق
 منع نتواند ذکر تعلق و ظهور لیل در اجهان توفیق در
 عیان و در عرض ستر و بصر اعظم در الواح نازل در اهل
 ارسال شد تا کل مطلع شوند و با الهام الهی عام که
 بعضی از نفوس مشاهده شد جمیع مستور از نعمات
 هند تاب ظهور و محرم ماندند مع آنکه مدتی درین بلیند
 استقامت بودند انشاء الله باید فطانت در حق دین و بار
 دستان مضبوط شود که از برای احدی مجال توفیق نماند

کنا ما علی خلد من هولاء و اطفا بذكر و شامة بین العبا
 کذاک با مرک من عنده ام الکتاب انهمی با حبیب خوادى
 عجب در این است که بعضی از نفوس ما بین و بعضی در آراء
 و غیره میارز فرقی نکرده اند ملاحظه در اهل بیان که ایوم
 معرضند تا مابعد بعین در سبیل اهل فرزان ما مشهند و
 خود را از اهرابیان مینامند و یکمال خدمه و مکر در احوال
 نفوس مفلسه مشغولند از جمله منرا الحمد که مان که
 از اول کمال احوال و خلوص را اظهار می نمود و بعد نظر
 بخون و اعمال شیعیه در برده و آنگاه شنیدند در بعضی
 از معدن ارض خا رفته و با امره النفس و الحوی ناطق و
 چون اسرار را منتشر ظاهر شد و خاشاکش در جمع نمود
 و چینه عریفه کمال انهمال و انا بهر واسغفار و بساحت
 ارسال داشتند بعد با ارضها رفته و الخا سبکی از نفوس
 مفلسه غریبه و ایشانی عریفه بساحت افسوس ارسال خا
 و توسط نمودند بعد در مکتب کبریه رفته و بعضی عهد

نود و بعضی کلمات و ایه شیطان را باطلان فرستاده
لعل الله انزل من نفوس شجره میشود حال چند غریبه
این بیاضان موجود است و بعضی اظهار عجز نموده که
هر نفسی مشاهده نماید چنین میکند بر صدق و ابطال و
ایمان او و هر چه از خود احوال و احوالش مترجم باطنی
شده و حال از ملایمگی که از احوالش نموده اند اعجازاً
و عشر الوعد بن من مکره و مکر امتاله نزد موافق موفقت
تمام ظاهر میشود و دعای ایمان و ایمان مینماید و زود موفقت
بکمال اتفاق ظاهر این آیات کتابی از سببین بدست آورده
با اباده شکر از فرستاده و از آنجا صورت کتب سببین آید
یکی از دوستان این امر فرستاده اند تفصیل بسیار است
عرض شد این بیان از لسان دهن ظاهر قوله عز کریم
نفسه که از شجره شجره علم اعلی هر روزند کتب عالم آری
از مالک قدم نهادند تا جسدک باین حد بانگ انھی
و همچنین مد لوح یکی از آیات و خلیل که حد آن از ارض هستند

ابنکله

بکله حکم مبارک که نازل قوله جل اجل له در دست اولیاد
صریف علم اعلی ابنکله مبارک که استماع شد طوبی از برای تقوی
امرید بع و اعرف شدند و بصیر طایر بود بع فوجیه نمودند
تفهام نسبتاً علی حاصل نمیشود مگر عموماً از قبل بوده و
آنان اصفا نموده نعمتاً لمن فاز بهذا المقام الآخر الاکبر
انتهی از حق مطلبیم جمع را تأیید فرماید بر اصغای کلمه
المبه غولکة نعمت بالیبان و فوجیه با کلام اگر همین بود
نفره که ذکر شد نفوس عالم اصغای آن فاش شوند البینه
حلاوت بیان دهنی با بابتک و از حرارت محبت مالک
امکان ایشان مشغول شوند که ماسوی الله معدود
وظایف مشاهده کنند حتماً ذلک العرفان انضویع بین
الأمم بشل الخادم و به بیان بوقایع العباد علی عرفان هذا
الامر الذي به نزع نيلان الوجود الامن شاء الله الملت
الغیب و الشهود در بابی به منزله دیک کتب اخلاص که در
اول و در سبب اعظم نازل شده فمکر ما شد که در پی فرماید

خوله عز وجل ان كان بالارض الكاف والارض انما انزل على
 محمد بن الله وزي منك ما لا اطلع به احد الا الله العالم الخبير
 ويحل ما به منك في سر السر عند ناعلم كل شيء في اوج مدين
 انهم صلوا لله وبنوا رقيب ابائنا و رقب من في السموات و
 الارض انما انما به جعله الله في سوا الكائنات ورجحه التي
 احاطت العالمين خود افضاب مبلانند و فبلكه كتاب
 اندس از زمانه مشيت التي نازل ذكر احمد م مدظله منور
 ان نوحجات بيانان منزلت ايات بايد و فوفهم در ايت
 ارض داشت و اشك و لكن بعد ايسان فدم فشارك مبله
 ان ارض را بقوله تعالى لا تخزي بذلك سوف يظهر
 فيك لولي الامر شهادك بذا كرفق باستغافه لا اعظمهم
 اشادك العالم و لا تخبرهم بشهادت المرهين اولئك
 ينظرون الله باعنه هم وينصرونه بانفسهم الا اثم من
 ان ارضين انهم طوبى لعين دان و كان سمعك و انطق
 به بيان العتله في التباين و الايام در چند سنه قبل ايش

از ايام

از ايام جناب امين عليه اهد در ساحت اذ من حاضر
 بودند و حركت م با وضو و غيره و در نك ان او جده ناه
 را خنده فرام من راض الكاف و الراء و ابن عبد قاضي ابن
 فخره را چند سنه قبل در جواب بكي از دوستان تو^{شته}
 سيمان الله چه مقلد را بن نفوس هر به از صراط مستقيم
 بعبد بديك ملبشود مع ايات ختمه و براهين سا طعه
 و بينات مشرعه و علا مان مشهوره در نيه او^{ها}
 سائر و سا لكند معني يوم الله را ادراك ننوده اند
 چه اگر ادراك نموده بودند اقل من آن محيي نهي اند
 و بچشم سر و سر بچرا اعظم نوحه منم بودند و
 ميشنا فنند كوايا از نقره كبري غاظند و از صو اعظم
 بچير بكي از هر طرف بحان نقطه لولي روح ما سوا مقلد
 سؤال از ان بتر اعظم دعوى الامم كه بمن يظهر در بيان
 عند كواست نمود بعضي جواب از صفت احمد صادر
 كه هر مصفى ادراك مبنابك كه ان مقام بلكر و وصف

وغيره في شيا يحتاج من تلكه فقد استس ان لي كفته
شده و مشور حير كه علم احتم با و احاطه بنود هو
نحو اهد نود و ادراك نفس با و في نبرد مو نحو اهد
بودا بر عبل خبر است كه نفوس فافله حيا و ادراك ^{الله} نود
و حير من مستكند باره نطفه اولي روح ماسواه فدا
در جواب سائل با بنكايان عالمان تكلم فرموده قوله
عز ذكره فقد سمعت كتابك وان ما في جوهر لولا
ما في ما الهيك على ذلك الفلاس ولا حينئذ
با على ما قدر في الابداع فما اعظم ذكر من قد سئل
عنه و ان ذلك اعلى و اعز و اجل و ارفع و اقدس و ارفع
بفعل الامنه بحر فافها و الابداع بالسجود له و الا^{شهر}
بشانه و الاجساد بكره هائمه فما عظمت مسئلتك
و صغوت كبريتك هل الشمس التي هي في مراتب
ظهوره في نطفه البيان بسئل عن الشمس التي تلك
الشمس في روح ظهوره سيجار و تلعنوها ان كان في مو

حقيقه

حقيقه و الا لا ينبغي لعلو سدسها و سمو ذكرها و لولا
كنت من الواحد الاول لجلت لك من العدم حيث قد سئل
عن الله الذي قد خلقت و رفقت و اما لك و ايتك
يحكيات هذا بالنطفه البيان في ذلك الظهور المتفر
بالكبان فضل اولاً اذا اردت تخطر بعلمك ذكره سيجار
ذو الملك و الملكوت تسعة عشره الى آخر قوله عز
رجل الكرام اياه و يا اهل عالم في نور انصاف منور
شونك و با بنكايان در باب كذا مشرق سماه علم الهى
اشراق موده نظر نما بند و فكل كنه اليمه جميع بجا
بيج حيوان نوجه نما بنكايان جميع بيان جوهر اخذ
نوده انه و ان و با ابداع بيان ذكر فرموده الله في الحقيقه
ابنك مباركه جوهر كمال له بود هو اذ كمال لا نظير
لها في الكلاب محسوسه بكما لاول و ديداي عرفان
و يكنا كماله ملكوت بيان قوله عز بيانه و فكل كنه
جوهر في فكره و هو انه لا ينشأ باشا في الا بما

ذكر في البيان بل وعزته تلك الكمال عند الله أكبر عن
عباده من على الأرض فهو كل العباد بنه في ذلك
فعل ما فعله عرفنا الله فاعرف من ظهره الله فانه لعل
واعلى من ان يكون معروفاً بدينه واستشيراً باشارته
خلفه وانتي انا اول عبد فلا منت هو بايانته واحداً
من كل احد الا في حجة عرفانه حلال في كلمته بل وعزته هو
التي لا اله الا هو وكل باعته فاثموني انتمى باين بياناً
واضحاً وكلمات صكراً وان منعه ويا من ثابته اهل
بياناً في ذكر الوهيت جناب غوده وبل عراض واعترا
بشاً في قيام كرهه انك كذكر ان يمكن من ملاحظه دعوى
امر مستقوان وقرا وصفام او غائبك ودينسي ابن
خلق جاهل تا كان بعينه مثل اهل فرغان اراوه غوده
بك دوزخا وسلكه وصي بازيه عيان ارنه بك چند
امام وهم جبين غنيا ونجاني نعين غنا بند فلما على
دليل ظهور واعلمهم بمههاك هذا يوم الله ان تم نصر

وهذا

وهذا يوم الظهور ان تم تشهدون لا بد كرهه الا الله
وحله ان تم لشعرون انه ملا في الحق مفلسا عن كل شأ
وشهود وغترها عن كل ماجرى من العلم وظهور من اللسان
ان انتم تعلمون انتم هي هر جزى از احزاب بكلمة نشيت
نوده وازها لك آت وغتر لآن وخالي ان اعراض كرهه
بعضي كفته انك كم مقام الوهيت مفا حبست بزك غنو
ابن مقام ان احد في قول غود اولك انك لو ما نظوف به
نظف البيان وما يشرب ككتبه الله المولى الفروع نظف به
روح ما سواه فداه ميم ما يد انه يطوف في كل شئ انتم
انا الله وهم جبين ميم ما يد لو يستمر على التراب انك
ذلك التراب على ان ذلك عرش فلا سوى الرحمن
عليه انتم في خطه ظهور واليوم بلسان اهل بها
بايكل ذكر مشود انه ظلكان مفك ساعه ذكر الاله
وفوقها وحدثها واخنها انه لا يعرف بغيره ولا
يوصف به ونه في شهاكل شئ باه هو المقتدى به

المتزه عن الأشارات واللبانات والدلالات والأهتد
والأيديات ويرى على عرض غيبه انه بانك ما يد
در مستغاث ظاهر شود و حال وقت ظهور نبوت
سلطان ظهیر که نقطه بیان در ذکرش مبهم ما بد
او مفهست سست از بیان و اشاره من این نوع مجابا
ان برای او معین مبهم ما بدنه این ذکر مستغاث که
حضرت زهوده از برای آن است که خارج واضح نما
و این کل و حلهها را سبب امتحان خلق فر فر فر
نفسیکه بشهادت خود نقطه بیان معرفت عشق
چگونه بکلمه مستغاث معرفت مبکر ذکر و مستغاث
از بیان محسوس است و الله لا یعرف بالبیان بانکه
مبهم ما بد اگر این چنین ظاهر شود بر کل لازم است
افراد بر آن شجره مبارکه در کتاب هیا کل سن
مشهود است طوی للعاریین و همین نفس سائل
که حرف حق است و حال هم موجود است بشاره

فرموده

فرموده اند که بشرف نفاذ من میشود قوله عز و جه
فی ثمانین سنه يوم ظهوره لله و لك لقا والله ان لو لدرك لو لا
ندرك لآخره و لكن ابش بانا لكر اعظم خوف كل عظيم وات
الذوا كبر خوف كل كبر انهمى با بد نفوسك معضك بنكر
مستغاثت در این سخات عالمان تفكر نمایند شاید بالفاظ
از حیر معانی مجموع نمایند و دیگر مستغاث از سلطان او
منوع نکرند ای قی ان الأرا عظم خوف كل عظیم وان
الذوا كبر خوف كل كبر طوی العاریین و نعم ما للقریبین
المفكرین این خلد خلاف این اذکار و امکر و در ظاهر او
ذکر نبوت و لکن چون این با هم نجوی نلعون که در علم مداره شد
بود رفیع کشم و کتاب صحیح عباد آمده محمل را ذکر شده تا
ان صحیح همسان را نگاه نماید و اهل بها خود را با این نوع
شاهده نمایند و با استفادت کبری ظاهر کردند انشاء الله
باید که بهایان حق را ملاحظه نمایند بلکه حفظ نمایند تا از
حلاوت کون ترعده در کل احسان محسوس باشند بانکه مرفوم

داشته بودند که بعد از آن فرشته را بقاء دیدم مقام دیگران
استفراغ طلعت بخار عتاب در بوده که جمیع اشکات و تسوئات
استقامت قبل نسبت ببعد نفس نزل و حیضت اعطراب
بوده و هم چنین از حق منع جل که با به و عظم اجلا له مسائل
شد بد که کجتاب در عفاوی خاثر فرما بد که در سبیل جنت انجا
و دقت و اسم و رسم و عسفی و بنی و نام و نعت از کل یک آن
ایضا بد که با ماها در ساحت اقدس منع اعترافی حلیت عظیمه
عرض شد هذا منطلق به کسان الرحمن فمملکت البیان انشاء
بکمال نعلی و غیره و ما بدی لوجم الله مشاهده شود
بمقام شهادت که چنانکه کرد بوجم خدمت امر از اعظم عمال
باید نفوس مطهره بکمال حکم بتسلیم امر از مشغول شود
تا فضاوت جبهه صفای و جمیع جهات منقوع کرد این شهادت
محل و بدلیج و انقلا دم بنوده چه که میشود انسان با نون
حیلت از شهلا در کتاب مالک است اثبت شود طوی لک بما
اروت انفاق مالک و عنک و عنک فی سبیلی انھی در انهمما

بن خادم فانی بیان و حق را که در مقام شهادت سلطات
التهلا ظاهر شده خدمت انتخاب ذکر مبتدیان با جمیع دست
نالی بد بعد از معجزان در بای بیان الهی اخذ نمایند قول حق
که با به مخاطباً لعلی لکیر علیه و عو مالک العذر انشاء
باید جمیع اصحاباً بما بر نفع به امر الله عیام نمایند و عامل شوند
تفکر نمایند بوجم کلام بک از اعمال سبیل رفای عباد در انعام
امر است نزل و جعل و تضاد در اکثر از الواج منع شده و این
کلمه مبارک که از نعمه آرد از فضل نازل نصرت امر الله بسبب
حکمت و بیان است نه بسبب حله بد و چون آن امثال این
بمانان در دایان الهی بسیار است انشاء الله صاحبان اجسام
دبلا و دانشمندان در این صورت بلیدا هر چه تفکر نمایند که
الوجم حرکتیست عجلها و خلق نمایند و بسبب علو و سمو امر الهی
کرد با علی در انچه از ظلم جلدیشله تفکر نماید با نزل که خود را قضا
سبیل حق کن این شهادت نیست که بظلم و لیسان و بیان الواج
عظمی نشود لیسیم حاکم علیه من کل جهات اجهاد باین شهادت

کبری فائز شد قبل از شهادت ظاهر چه که از خود هیچ و
اراده و مشیت و خبالی نداشت جمیع این مراتب را فدای دست
خود و بعد از شهادت ظاهر فائز شد و جان را در دست
محبوب حقیقی نشان خود انسر حیات از سر برداشت و بر
دوست تبار خود طویلی آن عرف هذا المقام و طویلی این
رجل عرف بیان الرحمن هر نفسی فی الخلقه خود را بجای پیش
و در سبیل حق از خون فانی شده او ملاحظه شأن و مقام
و نیک و نام خود را نمایان و ظاهر یا بر الله و ما بایش به
حکمه شود اسمش بشهرت باقی من فانی عما خلق به فلی ابرئیم
فی کل عالمه و عوالمی تا کم ان بمعکم شیء عن سبیل المستقیم
کتابا بل بحال محمد و محصل کلمه رضا نمازید تا س جاهلند
خافل متین لازم است و اگر آن متین در حق عامل شود
البتة و یبذل علی الله و متور نماید و امم را بشرط قدم کتاب
با علی چون نصرته امر را خویش جلایه و عظیم کبریا بپوشید
نموده از نزاع و جدال و مسائل سب و امثال آن لایا با بدیلیل

قال طیب و اخلاق روحانیه نشئت نمود اگر نفسی بقیه بلقیه
رکرتد عمل نماید البته در عالم از کند و خردی عبادت خلیفه
نماید چه که آنچه را حق سبب و علت نصرت و ارتفاع امر
فانروزه بود ناخن و صورت است بشهد بلایک کل عالم بصیر
انتمی این عبد فانی از هنگام مفدا مراض صفا بهالتنی
کنت معهم ذاکراست فی الخلقه بمقامی فائز شده اند که تا
ان از برای مرتبه و مخلصین و امثال این عبد فانی باقی
خواهد بود حال از حق منبع استعدا آنکه انحراف است
عبد را این شهادت که از عالم اعلی جاری شد فائز و فانی
نادردنند که خود را نشان زلفت دوست نمایم و ما را الله
فانز کردیم و اینک هر قوم داشته بودند که مشرف الی الذکا
در ارض طامعین شده و هم چنین در بلاد آخری دنیا
خو جا ریشده و میشود این مراتب در مساحت ارض افلاک
عرض شد : ههنا ما نطق به لسان القدم فی الجواب طوی
نحل و لیست و لظاهر و لمد بنش و لقلب و لجل و لکف و لفتا

و لا دونه و تیر و لجر و لجر و تیر و لک سکره ارفع فيها ذکا
و تانا در این حکم حکم در کتاب خداست بازل و لکن این امور
معلق و چکن است در هر حال باید باقی حکم ناظر شده
چه که مفصلت برین در بیان برین بوده و هستند نا
مستسک و باینند و وضوح تمام تا بیننا از اصول احکام
الهی و شریعتی الله ما بین اهل قرآن بر اسمی مانده کلید
بادهای یکتا و دو هام سالک و مجاز از ارض منسک
ذک و کمال حد و جمل در طغای خود که در شرف
آسمان طاق طلوع نموده بوده و هستند او هم و الله
مستک و اهم قسم با او وجه باقی بعد فناء اشیاء که اهل
بیان میخواهند و خاصیت و رویت بر مشاهده میشوند
چه که بعد از ذوق جهات و عرفان اشارات و سیما با او
ذکر است نموده اند غلغلان و الا انفسهم صتما افزع الله
الا اقم من الاخرین فی کتاب من ارفع مشارق الاذکار
دردم و در بار ارض خامی است چه که مطابق کتاب الله

رسن

رسن است دسترات از اعظم امور الا انفس مطبقة
سنن طوری نفس فاعت علی حدتها لکم و طوی لعید
دار البلاد لا انتشار آثار مالک الامجاد و لکن مدارین طا
و باوش و غیرها باید توقف نمود و بحمل صبر و شکر
جست الا ان بطلع نثر الامر من انقلا الذن چه که در این
انما کن ظهور این امور از غنضیات حکم خارج است ای
کاش باس غافل منافع ظاهر خود را در اندک میبویند
فی جماع عظیم هر نفسی جز خود را اندک نماید بداند هر جز
او امر الی را جمیع عالم مبادله نماید بهیهات بهیهات
ند جعلهم اعالمهم عرو من عن وجه الله و عرفانه را و انما
انما ای اما فخره عمل الیکر بسیار محبوب است و حکم صحیح
هم از قبل از تقابل بازل و لکن باید امرش در دستر باشد چه
که بعضی از دویسان ضعیفند با نذک و همی و در هر ذکر
میتابند و نفوس عالم هم منظر اکثر معترض نشوند بنا
مطالیه وجه موجود را بنا اذخ و وجه قابل بوده

و نیست و لکن امثال این امور مشاهده بسیار از آن نفوس عقیده
کردند و باید که آنرا در علم و عمل ملاحظه شود از حق تعالی
انجرا در جلا بر غایت امر موقوت فرماید آنکه اولی آنست که در عالم
دشوار و فانی و فانی و ملکوت السموات و الارضین ملاحظه نماید
این محال است که طوفان را در آن بر آید از آن جهت که علی الارض مع
ذلك اگر مطلع شوند بنوعی محتسب و عاقل شریعتا تمام نماید
و اینکله مزبور داشته بودید که نامهای مختلفه در او است
در وجه الله و جواب عرض شد که منتهای آنست بلکه هر چه
در آنها و غیره از انجذاب ترسید تا اینکه این ایام متوالی
متواتر حضرت زین العابدین علیه السلام و الملائکة المبین
در سطحها و انجذاب نماید که باسم این طاق بود فرستادند
در روح داشته بودند که مکاتب در عرض راه مانند کتب
چنین جهت کفایت و فایده این روحها و شش بودند
هر سبب مفسود بلکه بر حسب ظاهر ترسید و اولی
جواب امثال فی دین است و الله از هر طرف عجب الهی

مشعل

مشعل شود بلکه سبب اشغال انفس نرسیده که در این بقا
جواب است نامهای انجذاب بود که عرض شد و بعد
نامه دیگر مسترین بخش خاطر همگین کردید از انجذاب
بجای تمام حاصل خبر که مصدر بود بلکه محسوس و
محمول و محسوس من فالسموات و الارضین و بعد
ساحت اندک عرض شد فو لم یفر کما یفر انشا و الله
انجذاب از حق منبع مستلک نموده اند بیان فاش شوند
طوبی له بما اخیل الالافی الاصلی و شرب کون القاء و
شتم اللقا و من به عطا و مالک الالکما و فلتنا و الله
مفلسا عریکل شیء بیکر حقنا طون و ذکر باشند لعل
نفوس در به ان نفعان ذکر ناله مشوند و مقام ان الالکما
فان کزنده بوم ظاهر و این بود است که جمیع بان حق
و انوار آفتاب حقیقت مشهود و لکن محال از آن معنی
چهار که لطیف است خفا شود در آن نفوس غلبه نمودند
که از اشعه شمس عیان هر چند در فسان از حق محال

از قبل مالک اسماء کبریا سان انا نشرهم بکبریه و ذکی
 و عابثی و نذکرهم فضلا من عندی ان ریک طو الغفور
 العظون نفوسکم بمعارج امان ارتفاع نوره اندو
 سلسبیل قبولین در با هم درین شامه اند جمع لایف
 المظلوم مذکورند بکواوی اشجار حدیثه شریف علی املا
 رحمت در کل جن جادف و نازل است انشاء الله شوق
 عالم و ظلم امه شکار از آن محروم نماند لعمراه دنیا
 خلق و مانیها فان حمد عاقلی نا از فرات رحمت
 بیانشامه قسم بذات حق هر نفسی شامه اید و صحبات
 ایدی به و طراز باقی مرتب است و بیفوم علی خد مذکور
 علی شان لا نأخذک لوم و ملائم و لا شمانه الذین کفرا
 بالله رب العالمین ابد و سنه بروج و سبحان و سبحان
 حکم و بیان جمع شویله و از رحمت طهارت و نور با اسم اللطیف
 فک بیان شامه و اتم لحنی العزیز البدیع و بیان العزیز
 المنیع و ذکر علی لغت من المعالی العزیز الرقیع از حواد

دنیا محزون میباشد نطقه جرح لغای نشان امل چیکه هر
 خبری مخصوص شما اعلی شده و با انقضای اوقات غایب
 خواهد شد کفک بکشم و علی الأعلی من هذا السخی الأعظم
 فضلا من عنده و هو القفال الکبریم انما ی ذکر شد
 بود نوحیه با رضی عما نودید و وارد ارض باشد بد
 و یوقف الخجاب نه بوم کامل بر آن ارض و ظهور نوار
 حجت ما بین نفوس منضویه لیل و له المنة که انجما
 مؤید فرمود بیکه و نشا و خد مت احرا نشا و الله و رایح
 اخلاف انصیح همان مقطوع شود و نجات العباد انشا
 ما بین احباب منضوی عکر دلخیز سبب و علت اعلی اهل الله
 ما بین عباد است اول الخاد و اقل است و هم چنین
 صفات و اخلاف انشاء الله جمیع بان فائز شوند از کبر
 در باره سادات شهرت علیهم بها و الله و غیر انشا
 بر ذکر و نشا و خد مت امر زود داشتن در ساحه امنع
 اذن من عن شد فرمود نذ انشاء الله لا زال باقی

انما اجند اعلی فائز باشد اناندا که هر کجا که از نام من قبل و
نوبه هم بما بر نفع بدارم الله فی المدد والذی بار انهم و هم
چنین مدد که مالک و بلایک انچه عودا داشته باشد ما بشه
مخرج و مستر شد انشاء الله در هر چه بنام من است
بشعله موفی شعله اولی ظاهر شود و در صد دان باشد
در هر چه خود را صاحب معافی که موفی مقام بود است
در هر نامه مشاهده کنند و آنکه در یاد آید خلیل و
دوستان یا از من نوشته بودید جمع در صاحب اولی
اعلی عن شد فوله عز کبیرة بالحق ان فی الخلاء ان
اسمعوا ندا الله و انکم الاهی ان ذلک کریم ما بنویس
ان کاکم و اولکم فی ملکوت الله رب العالمین ان
اسئفوا فی خدمه الله طمعه هلما بضعکم فی الدنیا و
الآخرة ان ربکم الیقین هو الخیر العلم الاخر و اقران
الیوم سبکی یوم فیما تدعی السرا الیوم الملك و المخلد
الذی الواحد الخیر کذا انک توفی انی سماه الیابن همدان

الیه

بیت الشرف المذکور من المنیر نوبه کم بالحق انی بالامان و الصل
والعمل بما امرهم به فی کتابی الکریم الیه اء علیکم و علی من
یحکم منکم ای الله العز و الواحد العظیم انهی و انک کون
داشتند بارض صا و شریف بر دند و همدان الهی و
انرا می بقیر ال اسم الله ما علیه من کل جهه اجهه
ذکر خودند ابن معلوم و در صاحب من یعنی الیوم بقیة
الاطهار و محبت غایب لدی الله محو و با ست الحی لله ان
جناب موفی بود و همدان و در صاحب اولی سل عظیم
علم بود مضمول اناد نعم انک و همدان انک از جناب افا
میرزا اسم و جناب ابن شهید علیه و عو عرابین و
و هم چنین با بر عیالهم مکتوبی مخرج داشته بودند حو
ارسل شد اللی بطران محبت الحی بن بند و ابن تو
موافق کل نفوس بوده و همدان کراهه الیابن حریز کون
و انکه مخرج داشته بودند از جناب بنفای نبات
نوبه بن منعی اما ال بنفای بوده و شکر الله بذاک فی

الضعيف ابغضوا ان يكون اعظم استاذ من جليل السائلين
 املم كما جرح عظم غنايت فرمايد اشهد ان لا اله الا هو
 الذي لا اله الا هو ملك الغلام على العرش الاعظم وابن
 كرامه اركبوا ابن عبد المان عظم اصفا نمود وبقا
 بهتال در هس احوال بساحت اقدس فاق و بانوار شمس
 منير فرمودند هذا من افضل الهدى ابا فاضل القادسي
 مالك الامم طوي لول الله من حضرة اسماء الهادي
 العرش كذلك يذكر الله هارده المنجيين انتهى اكر حيا بن
 خادم فاق سبب نعمت الخراب شده بقول اعجاز بسبار
 دوازده نغسي نوده و لكن چون مفصود اوليه وامل حفيظ
 ذكر مفصود عالمان و دوستان او نوده باس نوده و نما
 جواب دوستان و افا بان ان ارض بعض عرض شده و
 ميشود و انشاء الله بلك ريج ارسال بكم در چه كرا
 ياك خضيم موافق حكمت نوده مرينست و هم چنين بعض
 الواح منجه اركب ممد سار سماء مشيت در جواب

عريضة

عريضة او و مع عليه جهاء الله و اسماء ملكوته دضر
 نشان نازل و انشاء الله ان بعد ارسال ميشود عرض
 بكم انكم ان طرف حد با خبر رسيد كه جناب حبيب روي
 جناب افا ميرزا اسد الله عليه جهاء الله عرضت منما
 لك ان كره چهره خدمت ايشان عرض نشد اسئله
 بان بويده في كل الاحوال و بقدر اخصر الاخره و الاذن
 عرض ايشان در بساحت اقدس عرض شد و جواب هم
 نازل انشاء الله ارسال ميشود خدمت حبيب مكرم
 جناب ملك على عليه السلام و هيچ نوبت خدمت جناب
 ابن شهيد علمها و و جناب اناخلداد و افا عريضة
 و ساير افا بان علمهم و و عرض تكبير دفنا و نيسنجي
 معروض مبداءم اين نوزاد ابن عبد ارسال داشته اند
 ساحت افضل عرض شد و هم چنين ابن عبد
 هم خدمت بعض جواب معروض داشت از حق اوفيق
 مبطلم موافق شوم بر ارسال آن از بعد انكه ملك

داشتند که جناب ملا غلام رضا از شاه بلخ نایب نشین
 طلب و محی از مال الله نرد این دده هست و چند نفر دیگر
 و پستان هم در این شهر هستند و علاوه بر این بعضی
 و آثارم لازم است که نوشته شد و با طراف این بلد
 ارسال کرد آجا بر است که این وجه باین مصارف برسد
 انهمی امثال اینقره از قبل سلطنت اقدس عرض شد
 حکم محکم اینکه در هر بلد ایچرا از صفوی الله موجود است
 و یاد شود باب در صاحت اقدس عرض شود ایچرا حکم خدا
 معمول گردنا هر می منظم باشد و لکن در این مقوله
 مخصوص اذن فرمودند که ایچرا جناب ملا غلام رضا
 اراده نموده عمل نماید و این عمل محبوب انکه ایچرا در کتاب
 اقدس نافذ بلیت حاصل شوند تا جمیع بلدان اراده محبوب
 عالیان مرتین باشند ذکر خلد و الله علیه اجهاد الله
 و سائرین در صاحت منع اقدس علی عرض شد : هذا اما
 نطق بهلسان القدره و القوه جمیع سخن نگاهت نماید

دلالة

و علی سده رحمت ساکن و مستحج باشند انانکتر من هذا
 النام علی وجوه همت و ذکا که من باب ان الله المهمین التویم
 خونی حقن بما قرین باب ان الله و ذکره و عرفانه فی آیات
 هذا الامقام عظیم البهاء علیهن و علی الاقوامین با
 نغمه الخیر انانکتر فی هذا المقام اخلاک الاری حضرت کاتبه
 الله العرش بشره بلکه ای باب که لکون من الشاکرین انان
 ذرینا کاتبه واجبنا ه سوف نرسل الیه لو شاء الله تع
 کرم لچیل منه عرف ذکری و بیانی ان ربک هو الاکر
 العلم البهاء علیه من الله رب العالمین انهمی
 عرض میشود حضرت عرض الله الاعظم رومی و ذاق
 کبونی لثرب فله و مر العزیز فدا چند بست بجای کبر
 و یوم مسافت با این ارض است نشین برده انانکتر
 بعلا انرا جند ایچرا از ارب خلوص و نیستی و فناء است
 ایشان معروض داشته بودند عرض میشود و اظهار
 عنایتشان نرد ایچرا اب ارسال میکرد البهاء و التشاء

عليكم وعلى من معكم وعلى الذين فازوا بهذا الأمر العظيم
عادم ٢٦ محرم سنة
بسم ربنا الأكرم الأعظم الأكرم العلي الأدهي
عند محبوبي الأئمة وسراست كما يصح من دون عبادك
مجلى وعظيم طحرفه فرود واهل بهار باق اعلى هلك
نمود است ميبك بيلوا كل اش منصف ولو است بلك
مرايه ان عداش مضطرب بنقطة ان ظهورك اراش
كبري الظاهر مشهود ويفطر ان دنياي مشبلس
خلق هارود جوش وخروش سبحان الله ابن چه ناد
كه نازكك ويا بنده نمايل ويا بن چه ما بئست كرحما
انزابل انخره فاش هر صاحب هوشى بهوشى واز
كوتربا تش هر بهوشى باهوشى كوشى بختى ونداء
ذمها به چشم عطا نمايل ويا بنظر نزانى ناطق كهد
سبحان الله يوم يا بن مباركي ويا بن هفتى بنى قدره
ولمالي بحر حافى دد دست و بصرايه انزاده بئست نين

حزنى

زي ان از باب ارض خود اعلى الخلق جدا شد و نفوس
مومنين خود را اهل بهمن مشهرد هر منصفى فخر
وهر بنى ضلعي ميبك سكرهوى كل بن اعرافان و احداك
يوم الله وضع عبوديه ابن معدوم فاني ان حق جل جلاله
مستك منها بل كه كل لعمرك في هذا بل براين سر اعل
اصلى واسلم وكره على الذين ما منعهم الحجك عن
مطلع الابان فاصول على الامر و نطقوا بما امر به عرف
كبار الله رب العالمين هم الذين شهدوا بما شهد الله
واعترفوا بما اعترف به الله اولئك عباد شهدوا لهم العلم
الاهل بافيا لهم وخصنوعهم وخصنوعهم وقيامهم على حد
امر الله مالك الامماء و فاطر السماء اى بن استلك
بانوار جهك و اياك عظمك بان فؤادهم و كل
الحوال على ذكرك و نمائك و فوفهم على ابلنجي
نطوعك و ظهورك و اقتدارك اى بن تراهم بين
ابدى عبادك استلك باهوى العالمين الامم الاعظم

بأن تفضيهم عن كل ما لا ينفع إلا بآيات ثم اظهرهم ما
يرفع به امرك في مملكتك انما المفضل الذي لا ينجز
شؤونك الخلق ولا تضعفك ظهورك للأرض بفعلها
نشأه وتحكم ما تريد انك انت المفضل المشعل العز
الجهد يا محبوب فلي مع انك ابن عبد ان حو جل
سائل وآمل است كه مؤيد شود بر عرض جواب است
خطهای آنجا بجمع ذلك كما في الأخير شده ولكن
تأخر با سبب هجوم اشغال است خود آنجا بجمع هم شاهد
داده و صد هه الله الجليل ان تأخر بفره ان نظري
نشده و در هر صورت جواب عرض شده ابن عرضه
و فاي بجهت است كه در هم ربيع الثاني عرض شده
بود كه بفره جواب دستخط آنجا بجمع كه غره صفر ناخ
ان بود عرض خالصه سال مبهود انكر نوم فرموده
بوديك كه كلى از ماء الله موسوم بفا طم بطراة
مجتبى الحى ترين است و ابن ربيع خود را هلاك نموده

ابن

بن تفصيل در ساحتها قدس عرض شد هذا ما نقل
في الحو بعل قول كبير انا ما وجدنا من راحة
الايهان ولكن غمنا به فضلا لك و لامة ان ريك هو
العزير الفضال و بكها في هذا الحين ان شها بابا
رها العزير العالم بافا طم ان سمي نلا و ريك انه
يدكرت من شطر السجى و يد عوك الى الله ريك الأرباب
مخزون مياش ان ليخبر و ارد شده اولاد از برى بعا
اسم و ذكر است انهم در صورت كه حو تا بيد فرمايد
اولاد بطراة عدل ترين شود حال نوظا تر نشدى
بامر يكه صد هزار بار افضل از است از حو بخواه نا
بجديت ثابت و مستقيم مافى و ان فاعلى كلمة مناد
بارها نازل شود ابن فضلى است كه ذكر ان و س
ان ببحام ملك و ملكوت باقى و باينده مانده بتمسكه
بدن بل رعد ريك الكرم باعلى بشرها بعنا بنى و حى
و ما نزل لها من سماه مشبى و ما حى ببحر بينا العزير

114

التي انتشاء الله كل انوار عتاب الهى وما عرفت
 زنده شونده بشأنتك انسر دك عالم اهلها و افش
 نغابك و زلفك اعلى از نازل انماى چند يوم قبل
 ثمرة و زلفك الحرام عليها من كل باء و اجاه و مظهر
 بعضى از اماء الله تفصيل انوار خدمت حرم عرض
 نموده بودند و جواب از مملو عتاب نازل و در با
 كذبحه باسم جناب ثمرة عليها اعراسك ارسال
 شد انتشاء الله بان فائز شونى و امكلمه حرم شونى
 بودند عرضة از قبل اخذ حضرت سلطان الشاه
 روحى فله فوشنه و ارسال طمشه بان بساحت
 انبع اخذ من عرض شد هذا منظره برسالى العظمى
 باعلى قبل اكبر انا ذكره كل اسم كان و كتابك هذه
 من عجبى و انما انتهدك لعنايتى و طلاقى و معنى الحق
 سبغت طوبى لآدمى الحيا و الذى نام فى مصيبة ذلى
 الأمل و لا خذ الذى اقبلت و سمعت و فائز بشأ

صلى

من قبل تم الذى عليها انزل لها من سما و مشبى ابان
 نظمى الذى بها ظهرت الساعة و قامت خلافتها من قبل
 لو خا و ارسناته البها امر بانك تا اذ لك هدرت الحما و
 نعتك التماى بك لوح امع اندس هم بصحاب جناب ابن
 ع ط عليهم اها الله ارسال ميشود از قبل هم ارسال
 شد انتشاء الله بان فائز شده و ميشونى چند يوم
 كجناب من كور و اخوى ابشانت بساحت القدس فائز
 يوم بعد بالشمك فوجير مبقا بند و انك در باره بنك
 جناب اسم الله الاصل عليه اعراسك فوم داشنه
 عرض شد المحل لله بصحاب فائز بان لوح ابع امع
 ابن حبيب مخصوص او نازل انتشاء الله بان فائز شونى
 بنام خدا و نزل بكشا با معنى انتشاء الله بعنايت حق فائز
 باشى امرى روز بخت كه بايد جواهر وجود انسانى باسم
 الحى ظاهر شود امرى حراط منصوب و ميزان مشهور بان
 حق منيع بخواهد باجمع عباد و اماء و با بلى بامه

مؤيدهم اليه امره وذنوا حال طيبه وخلق في روحا تهبك
محمد غانا جالده الله فاشوى ذكرى لدى الوحي
لنشأ والله حواهد بود ان اهرى بفضل ربك ثم اشكره
بذكره الجمل طويلا بكت قد شهد له لسان عظمى بما
بني به ذكره بلعلم اسماء الحسنى ان ربك هو الفضل
السلام انه كان يلما الله سره في الزواجر والخرى وهذا
السبح العظيم اقبل بوجهه يادن ربه الى ان دخل و
حضر لدى الباب ومع بابان الله رب العالمين فاكثر
الاباء حضر اللقاء الوحي ومع ماسعه الحبيب في المراج
والكلمه في طهر العرفان لك ذلك نطق على الاغلى والقوم
اكثرهم من الغلبن اى امر الله فضل من يساب عليهم
وعنا يش برزك جميع عالم الارض اى معادار وعلم
مشاهده مشونك انه غفرت فضلا من عنده و
بارك بما يبنى لك الله هو الكرم وفضل المبهمة على
العالمين انشاء الله امارة الرجب بالبين لفامه وامل

باشند

باشند ابن اسن وصبت دوست بكنا البهاء عليك و
على من اتبع الحق الفهمى اسنك ذكر يدستان ان ارض ط
نوده بود به واثقه مبارك سوال شده بود لقا و
عرض شده: هذا ما انزل الوهاب في الخليل: هو
الناطق العلم باعلى قبل الكبريك كرك المعلوم من شطر
بين المعورد معام المحود للفرج ويكون من الشاكرين
له سمعا فلانك اجيناك واثنا خضوعك ذكرناك
بما نضوع به عرف عنا بنى بن عبادى الله ربك هو
الغفور الكرم وند كراحتان الدين ذكرهم ليجذبهم
النساء الى الاقن الاغلى ويقرهم الى مقام الاخرى هم
جنود الارض ولا تخفهم شما نزل الذين كثر باقده رب
العالمين انه يحفظهم كيف يشاء بسلطان القوة و
العظمة ولا اذكار ولا يمتعه شوق حاله ان ربك هو
المستد والقدبر فلجانظروا الدنيا كنسبهم بهر فاعل
من ان كذلك بلكرهم من عنده كتاب عين تفكر واجها

و فی قتلها لعزایب الله اذا جحدت انفسکم علی فرح عظیم انتم الکن
 بکفر الرحمن فی الامکان و بعد بکم صراط المستقیم فد فرح عظیم
 فانه الکلم من قبل شهید عدالت لسانی و علی و لامل ملکونی
 العزیز المنیع بالجمالی الناظر الی الوجه بشرهم من قبل و کبر علیهم
 من لسانی تم ذکریم بما یجملهم انوار فی هذا الامر لیزیل علیهم
 روح الاستغناء من معاصی عنایه ربک العزیز الکلم بسیار
 عجیب است از اینک مشاهده میشود نفوسیکه مدعی مقام
 دینیتند باجهت از دلچویها کل او هائمه مضطرب و مضرب
 میشوند فصریحک ناسرا از استقامت منع نموده و عمل
 ادوات از این عطیه کبری محرم ساختن خافل از اینکه آنچه از اول
 شنبه اند که در حرف و افکاحض بوده و هست از قبل
 اینها را باطلع بیان ذکر شد باطلع انتخاب نفوس با آگاه نمایند
 بشانیکه افسر فاعله طرد بر منع نباشند بلکه خود را عاجز و
 فاصحاهله کنند از بعضی برادر عسکری سؤال نمودند
 که آیا از یزید قولی آدی مانده فرمودند طریقی بود و حق

شد بعد که هر یک از اصول اینکار را شنیدند که کتاب خود
 یاد کتاب نامیدند ملاحظه کنید که ظلم بی مقام بود
 از آنچه در شهر سید بعد ذکر نامه معذرت سه در ظهور
 نوافع عیان آمد همان تفصیلات که از قبل شنیدیم
 نصاب عتاب کند امثال آن نفوس را که ناس بچاره دل
 در بنه ظنون و او هام سرگردان نمودند و انت از این
 که شنید حال مدتها هم این لقب کتاب از یزید ناطق
 صادق ما بین آل فرعون خواهد بود این نفوس بصورت
 کن نه همان نشانی منشیت اصل شیشان بهران
 طریق و سبیل است باین نفوس مقبله و آگاه نمودنا
 مطلع شوند و یوساوس حزب شیطان از ما اراده الله
 محرم نمائند قسم بر شقی آفتاب عدل معصود این
 مظلوم آنکه نفوس تو چه برابر ضام نماید و ناس را از
 شایطین حفظ کند تا بمغای وارد شوند که خود را از
 این گذشته مستغنی مشاهده نمایند و غیر حق لعنوا

و معلوم شد که بگو ای پسران با حق را اطرد یا بشوید و
ظهور منه این است و صفت حق در بیان خود را جمع در
تکلیف برسان و عیان بگو که کتاب مثل آن بود و نفسی که
دلیل بر صحت دعوت ناس را بگویم دعوت مینماید خود
الجناب میلانند که از امری مطلع نبوده و نبینند چیزی
تکلم میکنند مبدئشان کذب و تکذیب را جسد اتم
للكذب و اتم الیه را جویان باری بطلدوت و قوت
حق را تمام امر را خلد تمام شد و مصلحت را با حق ایشان
دعوت کنند شاید آن کوثر الطهیران بها شامند و باسفا
تمام ظاهر شوند انهم فی الحقیقه انبغی محرابی
نفسی که از این امر اعظم غرض کنند بجهت دلیل فادع
ایشان امر دیگرند بظهور از این دعوت جمع بقیه و در سلب
ناس را بگویم عیان خودند حال دنیا ظاهر و ناس محسوس
و غافل مشاهده میشوند باید بین جمیع اصنام اوها
ناس بلکه از قبل بود بعضی بدین بشکند و بعضی

حکمت

تبت بطلع ابانت کشفانه الاثر سبیل الله و اینک در یاد
جناب انا خلا داد علیه و هو نو شمر بودند عین شلانا
عنايت از حق فضل مشرق فرمودند ابناء و خلیل و
کلم حدایب ظهور بعنايت کبری فائز شلند ذکرشان و
ایمانشان و خلد مشان از علم اعلی بدفعیر و الموانع نازل و
تبت شک از قبل حق باو تکبیر برسان و بگو از عنايت دع
بنا با حق اهل فائز شده و عرفان مشرف ابانت و مطلع
بیتان حریف کشتی از جویان نا ابرین مقام بلند استی باسفا
کبری مشرف شود انهم هو المنك والفدر عنفرب ترات
اعمال ظاهر شود انهم لا یضیع امر العالمین و الحسنین علی
شرف العالمین انهم ای اهل دیار جناب اخوان و اهل
علمهم و عروم و داشتند خصوص هر باب از جماعت
نوح امین از من نازل و ارسال شد انشاء الله چشم از
ان روشن و طلب دفع اعظم فائز شود و هم چنین خصوص
جناب انا خلد جعفر نوح از من نازل و ارسال شد انهم

عنه وخرج عليه ثابن مقام جواب دستخط الخضر است
 كذا في بعض نسخه بود كه بعضى عرض وارسال شد
 بعضى از جعل ارسال ميشود حال الخضر الله كه ابن خدام
 ذات مؤيد شد وبعده خود و تا خود لله الخضر و كل
 الأحوال دستخط ديكر انجاب كه بجواب اسم عمه
 عليه 9 عهد ارسال داشته بودند لغناه و بعد عرض شد
 هذا ما نطق به ملكوت البيان انشاء الله در اين يوم
 لغز امح اقدس موفق شونك و امر به لاف و سزا و لاف
 ذكر شان لله الوجه بوده و كما طاعت بايشان مشوق
 بايك بكمال حكمت و بيان نفوس ضعيفه را بكمالات
 فويه الخضر و قوت بختند و بطراز بين مرتين كند تا از
 شبهات مظاهر ظهور و ادغام محفوظه ما نك بلكه
 هر يك از اهل بايشان مستقيم مشاهده نمايند كه
 خود را قادر بر تكلم بدينند با على قول كبر جميع اهل با
 شهادت جمله من و ديگر يك كل از سطون مظاهر علم

خلف

خلف من و حجاب بودند خون بنفشه بر امر قيام بودند
 اعلى التاء اهل ملكوت انشاء با خوا اعلى عوت فرود
 و در و شد بر او بايجه كه احدى غير حق احصا نشود
 و چون بفلوت اسم فيوم ذكر امر نفع و علم بيان
 منصوب مطالع او هام از خلع حجاب ظاهر و عتابه
 دياب بطنين مشغول با ايجال المفضل الى الله تفكر
 نفوس غافل كن كه از چه كند نشنا الله و صيها افعال غوا
 غلامه لا يباح في اثبات امر بلكه دفعه انرا في جمالات
 بما احد من قبل شهيد بلكه من بطق الانصاف و العدل
 ان ريك لهما العادل المنصف الناطق البصير ظن الله
 ان لا يشار بكتاب ولا بيان ولا يعرب بلكه عباد
 خلفه بدين امر بنفسه انه هو الحق بما كان وما يكون
 ان البيان بطون حيا و الابان خاصات لظهوره
 و التيات خاصات لظهوره ان هو العبد و العبد بر فل
 موقعا بغير ظنك انه لا يشار بما عندك و لا بما في البيان كمن

انتم نشدند که بر علی تقدیرت العالمین کلا بیان کنانم
 اصی و در فرض و بیان حد فیه بیان هذا ما شهد به
 پیشه عاقلی انی بالحق با خبر انما من هذا النبی العظیم در حق
 کتب الی ذکر ابن ظهور بحال تصریح مذکور و مسطور
 لکن ابن ظهور بنفسه مستحق از شهادت قبل و بعد بود
 دعوا هر دو انشاء الله مؤید شوی و کسر استغنون
 و او هام و کل بابش بعد باین هلاکت کنی ان در کتاب
 المؤید العلم الجبر انھی مناجات الختایب مره بعد مره
 عرض شد و جناب مسلم علیه السلام حسب الوکلاء
 الختایب زیادت مخصوص فاش هتکال حکم بلی انکه
 سؤال نموده بودید که شخصی اشخصه مدعی شد کفو
 علفه منی و با برضا طمن و فوفراش نمودیم و بجهت
 هم موافق حکم کتب مقرر دیگران طرفین کسور انکه
 که باذن و اجازة ایشان طایع شود و شهود دیگرم در عا
 نبود حال شخصه منکر است میگوید انما هم امری طایع

اعلم

نشأ

نشأ و کذب تکلف چیست و حکم چه این است لبقاء
 به عرض شد فرض بود این عمل موافق حکم کتب طایع
 نشد و چکه باید خطبه شود و جمعی حاضر باشند تا بعد
 حد شوق انکه کلام باید خطبه فرض نیست و لکن شهود
 لازم است و بعد از تحقق بیک عدل در حال ان البته
 مع بعضی از برای این امر مخصوص معین میباشد نامود
 موافق قانون الی اجرا شود اگر مابین دو نفر اختلاف
 امری واقع شود چون با حکم بملک طایع نشأ مقبول
 بوده و نیست چه اگر غیر این عمل شود سب هر چه
 و فساد و جلال خواهد شد انظر ظاهر و ظاهر صراط
 استقیم نام امری در مقام خود حکم مشاهده شود لها
 ان یوایر و یجما الی الله العفو للکریم الله یغفر عباده و
 هو الشفیق العزیز الرحیم انھی و سؤال دیگر الختایب ایا
 نشی بختار است در مال خود یا بودت در تبه و سایر
 ترکه و ما بملک خود را بیکری و یا بیک نفر از ورثه

مکالم

مکالم

مصالحه و یا به غنایک و سایر دین را بی عجز کند و یا بتو
 خدا ما از لاله کواب فی الجواب هر نفسی در حال خود بخواند
 بفعل چه گفت چنانکه تا حکم عقل بر او صادق اختیار از او
 سلب نه. خدا ما حکم براه و جلال از خلال و احوی که نزد
 حاذقین اطمینان و واضح شود اختیار از او ساقط است
 حکم که کذب است بفعل ما بشاء و حکم ما بر دل لا اله الا هو
 المشرق العزیز المحجد انھی و اینکه هر نوع فرموده بود بیکه
 جناب مشهوری عهد را از اهل ساد علیه و عوار چنین
 و غیر چنین سوال نموده این را بزم لدی العرش معروف است
 کشت؟ هلا ما نطق بر لسان العظمی با جلد طوی و یلک
 بما فیلت و امنت بالله و هاجرت فی سبیلہ بما و عدلت
 من جنود الطالبتی نفوسیکه الیوم بمرزبان الله فامر نشاء الله
 حکم چنین دانند اما البالغ من یبلغ و یبلغ امری ملاحظه
 در نفوسی نما که خود را از اهل ایمان و طاعتان میبشمارند
 با نور انوار ظهور و ظهور نور و ثابت و واضح مشاهده مینمایند

گویند

لیکن چون اطمینان بکلمات نفوس و هوومه که دلائل گشتان
 و هر آن بودت عنک بگوش در غر غاب شبهه و ریب
 مشاهده میشوند بسیار عجل است زهی انوس و حسرت
 مع آنکه کل آگاهند که احدی از این امر اطلاع ندانند و
 نفوس غلبه میکنند با هوایهم و ما صحو امن افعالهم
 مع ذلك منزله و مضطرب ملاحظه میکنند اهل عجا
 باید با استغنا من وفه و فی ظاهر شوند که احدی با عجا کفایت
 را نکل نمایند لعل الله ان العوم و خسرات مبین با حیل
 نشاء الله از سهام اشارت میکنند و معرضین محظوظ
 مانق و بطران یغیر مرتب باشی مشاعره در قول نطقه
 بیان نما و آنچه الیوم نفوس غلبه بان ناخوش و متشنج
 میزبانک نظمه های بکمال انظهور احوی هستند از
 کل بیان بعضی از نفوسیکه بیان نمیشوند این بیان بسیار
 بیان دیگر بیانات اهل انرا شما و سایر دوستان شش
 که چه گفته و بگویند لعل الله انهم من الظالمین و امثال

ما سئلت فالجین بلات ایضی خارج شده و میشود
 عالم غیضیات حکمت الهی بوده و جمیع با اثرش در خلق
 تمام و کامل خلق شده اگر نفسی بدامی از امور باشی
 اشیا که تمام عین اوست ملاحظه نماید و تفکر کند بغير
 مبین بتلق و بشهد با حکمت بالغه و صنعه کامل درین
 که همیشه بالانسان است تفکر تا که بصره را در آنست و غیضا
 حکمت است اگر بت درک از گهای او که حتی نزدیکتر
 از هر اوست علی بر او عارض شود ثبوت و حرکت بلات
 کرد فلش حکم با حکمت صنعه و کماله را که بینه
 خلفه و آنچه هم خلق شده باید برین کمال خود برسد و
 بمقام بلوغ فائز شود و اگر بسوی ذماید امری منفع
 اینهم غیضیات حکمت الهی بوده و حکمت در بعضی
 و مشهور است در بعضی باطن و مستور مثلا دست را
 حق عتابت کرده و از برای انسان هم لازم است چنانچه
 اعظم است مشاهده میشود و لکن وفقی بحسب سرفیت

نسخ

نسخ میگرد خلاصه این نفس هم بنظر کاملین کامل است بل
 اکل چه که علت حفظ و سبب منع عباد از اعمال شنیعه
 میدهد در جمیع اشیا با بر لحاظ ملاحظه نامعلوم است
 ملو جینی از برای تو و بلوغ است و هر نفسی از ادکات
 که حکمت الهی عالمز بوده و هست عقل فی الحقیقه را
 اعظم است بدانسان طویان برای نفس که بان فائز
 و لکن مع علوم مقام و سمور نبی و مشاهده میشود از ادکات
 اکثر اشیا عالمز است چنانکه آگاهی عقل از گهای بصیرت
 اگر چشم نظر با مشاهده نماید عقل عالمز آثار و ادکات
 و اشیا را با عصا و لغزان را در نوازه ادکات نکند کجا
 قبل از رؤیت عقل ادکات نماید که شئی در عالم یافت
 میشود که نیت آن جمیع عالم را بسوزاند و بعد نماید
 به عدل و مفسود کند البته بد قدرتی حق اینست بل
 بعالم کمال رساند ز جوالم الهی منحصرا این عالم است
 ز فک و نشانی شئی ممنوع و نیز ثبوتش محصور یا بسبب این

عالم چون ثابت و محقق شد که وضع او تمام و کامل است و
اینچه مشاهده شده و میشود بمنقضا حکم است در
صورت نزد هر نفسی ثابت و محقق میشود که از برای آنچه
ناقص مشاهده میکرد تمامیت و کاملت مفقود شده و
ظاهر خواهد شد آنکه هوای فاعل الصانع المدبر الحکیم کر
علم علی اسرار این مقام را بفیاض ذکر نماید اسرار ضمیمه را
در ظهور ایشان مشاهده نماید انشاء الله بفضام کشف
شود و درودهای خج و آگاهی بایشان مید بلهیت دشو
ندای مظلوم را و بجز الهیته باجست بسناد نیکه جلوس
نمود او را نیاید و باور مسد امر نهایی لازم است
نصحه امر الله ممکن و بیان است بشتنبند و در این امر
مشورت نمائید و بکمال سکون و وقار آنچه بسبب عجز
و اضعاف امر الله است عمل کنید انچه در جنبتهای بیان
باید ملاحظه نمود که صد هزار سال بعد هم معلوم
نست برینه بلوغ فائز شوند تفکر در قول ربی انی

باید تا سر طبعی درجه حق میدانند که منویبید در حریف
از بیان میکردند و ترکیب میکنند و با بر میگویند حال
کتابان فضرغ افلند تفکر نمایند که در چه مقام و رتبه
اگر نفسی در لول اول و تفکر نماید بر حقیقت احوال الملائع
کامل هم میرساند مع آنکه در این ظهور ظاهر شده اینچه که بد
مییچ عجزی نشده اگر یک مرتبه این ناظرند خداوند
منها الشرق والغرب در لوج برهان این آیه مبارکه از
سما و مشیت نازل خولید عز کبریا انهم عز علی الله
انا انک بما عنک اهل العالم من حج الله و انابه الی آخر
خولید عز وجل و فی مقام آخر انکرا بان ربک الی
ان از آن من سما و الارض صحت لها کتب لعال کتبها
که انک خلق الانسان فی ملکوت البیان و القوم اکثرهم
من الغافلین و اگر کجلاوت و عظمت ابان ناظرند
جمع نوزاد شهادت میدهند که بلوغی از الواجب بد
منجته الهیه معادله تنها با آنچه در بیان و قبل آن

نازل شده نظره بیان روح ماسواه غناه مبره ما بد لا
 بعادل بحرف من مائزل فی البیان این من بی مع و بری
 و این من بی صفت و بی خلقی این خادم فانی از حق
 مستلک مبتدا بد که غافلین و معر ضعیفین را بطرف انجیر
 انصاف فانی فرما بد که آنه هو المفضل العبد بر و این که بد
 باد رؤیای جناب انا عبد الکرم از اهل صا در کرم بود
 عرض شده هذا ماتکم بر لسان العظیمة انا اسمعناه کلید
 الحق و اینها ما هو السور انه هو العالم الخیر فله حق
 ما شهد و یلی و یوسف بری الله لبا المنظر الایمخ الا حق
 الاعلی و بیشر الکل هذا التبا الذي به نزل کتاب الوجود
 و ظهر کل امر حکیم: البتة خیر دینه و فی ازاد فان ظاهر
 خواهد شد: هذا ما حکم به الحکم فی کتاب الیکسین النبی
 این سند بعضی نقلات حد آن اراضی هر که واقع شد
 از جمله و بخت طاعتین بکمال شدت ظاهر بشا بکند
 عبادتین را بصف اولیج نمودند و در محل بکند منزل را

دیگر

بگو معلوم است در آمد بدید شده و چه وضع کشته
 تغییرات کلمه ظاهر شده ان الخادم لا یحب ان یلک کراما
 ورد فیها انفسه عرض می نماید که جمیع اینها مورد است
 نازک رؤیای صادقه بوده و هست البها و علی من
 جمیع مائزل من ملکوت الله فی العالمین و این که در کتب
 جناب علی خاوند و اسناد عباس مرخوم داشته بودید عرض
 شد و در کتب امیر اقدس مخصوص ایشان نازل و ارسال
 شد در مورد امطار رحمت از سما و عنایت در کتب جن
 در نزول اکرمیج مسعود باشد و قابل ظهور عنایت الحق
 برسانند بان فانی شوند انخی نالین مقام جواب مر اسله
 انجناب است کمد ۱۳ صفر مرفوم و بجا با اسم الله
 ارسال داشته بودید و اما دستخط آخر انجناب که عا
 نیج الثانی نادرخ ان بود فی الحقیقه طبری بود که این
 طبرانی را صفر امومت یعنی از ذکر انجناب محبوب عالم
 ذکر امومت هتبالا اهل العزیزان الذين اسکرهم بعضی:

البيان ويجوز الخلق وقد آتت بساحتها من ارض فانور
 منا حادنا تجريب لبقاء وجهه مضمود من شد مره بعد مره
 فزيت بكبر رينا و ريقكم و ريق من في السموات والارضين
 قال عز كبرياءه بسم العزيز المنيع قد حضر العهد الخاص بك
 و در من ماسطر فيه من كل تلك التي وجدنا منها عرف
 خلوصك وذكرك و تقاتك ان ريك طوال سماع الحبيب
 تعري قد نطق بالحق و شهد بذلك ام الكتاب ادا سوي
 على عرش البيان في هذا المقام الرقيب فلما نال الله طائى مالك
 الرسل و نزل سلطان الكتب و بحر الجوان بطون حول اراء
 رينا الرحمن الذي ظهر و ظهر ما ارد باسمه العظيم من وقف
 في هذا الامر اقل من ان لعنه كل حرف من كتابه و ريقه
 فانما نواجا عندكم و نطقى عليكم ما عندنا ان رينا الرحمن هو
 الفصل الثماني المبعين العلم الخبير ناقد الله الميزان يطق و
 القراط ينادى بالصورة يقول ان اخيرا البصائر هذا هو
 المذكور في كتابه قصده هو الذي تكلم في الطور ان الله با

بدا الاضواء كالنور من الحاسنين قد ظهر اكثر المحزون و
 رجع امام الوجه باوى ويقول هذا هو الذي بشر به رسول
 من قبل لوانتم من العادين باعلى قبل الكبر فكفر في الله و بها
 و حذر و سلطانه و ما نكثت به السوا لعافين الذين امرتوا
 عنهم الى المنع قد هذا يوم لا يذكركم فيه الا الله ان انتم من
 المنصفين فلما يوم فيه ظهر الوجه بعد هلاك الاشياء
 و فناء الانما لوانتم من الساعين باعلى قبل الكبر فقام بها
 كقطعة اولي و من و انك لا تسعبدك بك بالحق من ان يكون
 في ذلك اليوم موفى موضع الاشرار ملاحظا ان كعبك لثمة
 وجهه يكون وجه كرهه و يمكنك انجي و رسد و قطع
 شجرة برآمدند و جيون مكرشان طاهر شد بافتر البكسود
 شما و اهل باب جميع مبدل بند كحق و در صبح وقت مسودتو
 و خلف حجاب رفته ظاهرا باهر ما بين خلق بوجه مره بعد مره
 باسيري رفته كرهه بعد كرهه جميع مبتلا شده مع السلاسل
 لا غلال و بنام قدر و نفوس من على الارض و ليجي دعوى

نموده و آن امام احدی ظاهره مع ذلک نفس ظلمه خود را
 مظلوم و ضعیف دون عدل حق جل و علاه داده نفسی این
 او سؤال نمود که چه ظلم بر شما وارد شد چه مشقت
 دیدید و بجزیر بالمشاک شد به کل مبتلا شد که در هر
 ملبسته که بود مستور و یا جمعی استخوان بکمال خرافت
 بسپرد و طایفه الذی لا اله الا هو که بجز اصفا که
 نفسی را در ارض طایفه ها اخذ کرده اند از غیر
 بیرون معرفت و بدیع و سماوات و اطراف بجلا
 که درش مضمود و بجلا از اسماع امینت رایج میشد و
 در هر ملبسته که مجال فتم خشریف میزدند بعد از وقت
 چه زکری بر او وارد شد بس این بود که بغیرش بر چند کلمه
 هم بالفتح واقع شد چه که مضمود و جس جمال قدم بود
 و کثرت ما قبل من غیل و ذکر جزیره و الخصاب و جمیع
 مبتلا شد احدی بعد از این عبد مطلع بر احوال او نبود
 و نیست و الخصبه این چند کلمه که عرض شد از کتب

که انسان در غفلت از حق با بتکاث مشغول میشود
 لیکن حق صیغ اکامست مقصود آنکه شاید بعضی از
 نفوس ملاحظه کنند و منتبش شوند مگر این مورد ذکر
 شد آن بیهوشی من ابتداء الامر الصالحه المسقیم باری الهی
 کل اهل باطن در تار مشاهده میشوند جز نفوس موفقه
 مطهره این نغمه که از ناخوابی ظاهر شد باید استماع
 نمود چون سخن ذکره حل من بظهور الله ان بر من اکت
 نوبه الاذن اعلی منه اذ ذلک خلوق فی فضله و کل له
 فانون این بیانات از برای ضعفای خلق است و الا
 این ظهور و لعظم و دانات امرش محتاج بدانش نبوده
 و نیست بوجهی از امام این کلمات مشرق اراده اش را نمود
 فرمودند احدی از قبیل این ظهور لعظم علی ما هو علیه
 عارف نشده این کتب لا زال از ادالت مفعول ماسخ
 مستور بوده و این مخصوص باطن ظهوری است و این کلمه
 که کتب و ذبیر و صحت الحی از قبل بعد از ان کوا می داده

تبار الله هذا المرعظيم وبنو عظيم انهي وابنه در باره
 انما بان جناب انا سيد محمد و جناب انا ميرزا احمد عليهما
 ۹ و در مرقوم داشتند في الحقيقت الامر كما ذكر حضرتك الخير
 لله بجانة فصوصي و اخو اعلی فاقون شده اند در ايام كه
 وجود از ظلم معتدل بن و ظالمين بر ضدك مشاهده ميشود
 انشاء الله انما انما استغنا مشانك كل باسغنا من كبري فاقون
 شونيد وان جناب بايد فقوم با باسغنا من كبري تمام
 نامفاهي فاقون شونيد كه من على الارض انما كل انما كل
 معلوم صرف مشاهده نمائيد عرض ايشان بياحت
 اقدس فاقون و ما اجازت انما و جبر عرض شك شعير
 عنایت از انفو فضل مشرف و در لوج اضع انما انما
 مشتبه نازل و بار سال شد انشاء الله و در كل اجنا از انما
 و من رجون جوان بياشامند و بيلبع امر الجمل شعور
 باشند اين عيب هم در صددان بوده كه خلد من جناب
 انا سيد محمد عليهما ۹ و در چيزي عرض تمام و لكن چون

از ظلم

رفتم اعلی ايات كبري نازل ديكر بر عبيد زحك نلاد و لكن
 بكرشان انشاء الله از قلب مجو نميشود و مطالب هم كه مرقوم
 داشته بودند در وساحت اقدس عرض شد از جمله سوال
 از استعمال بعضي شريفات و جوهريان بود هذا ما نطق
 بلسان العظمة في هذا المقام اهل له استعمالها اراد
 للمرضي انهي ان فيل در اين مواضع از لسان فلام ابن كلب
 شد فو ايجر كه با بانه طيب حلاوق ايجر را امر نمائيد
 در امر اي آن باسي مي بوده و بنسب طوي كه بياستك
 بعلم شرف الله و فضل الله على سائر العلو و انشاء الله
 موقف شونيد از در بيان اسم اعظم امراض زمينه امم و انما
 نمائيد تا كل بطران صحه مزين شونيد و عظام انما سر
 نيزه اقبال نمائيد و ابنيك در باره شخصي كه مرقوم
 داشته بودند كه عرضي كه کرده و نظر بعضي را انما
 و ارسال نشد هم ملول به حضرتك امثال اين نفوس را
 امر انما فاقون مشاهده ميشوند در سبب فيل شخصي عيب

عزم نموده بود مشعر بر بعضی از تذکرات فرمودند امر کردند
 امیجان و بخره نموده و بنیست از برای خلفی بنیست خویش
 جلالت را امیجان نمایند بلکه او امیجان میفرماید عباد
 خود داخل آن فریاد کتاب الله من قبل انظلموا بما بیلون لهذا
 اليوم الذی یذکره نزلت صحیفه صریح العالمین انهمی و
 مدلولی کلی از دوستان که در حوالی ارض سخن ساکن است
 ابرو مبارک که از تمام مشیت نخل لبس بوج سوال یعنی
 لکل نفس اذا سمع التلاوة یوجه الی الآفاق الاعلی و ینقول لیس
 لیسک بالار العالمین لیسک لیسک ما مفصود الفاصله بین لیسک
 درایت نفوسیکم الی الله صعود نموند هر چه داشتید
 مخصوص ایشان ایا لیسک بکلمه عقران مرتین بود از تمام
 رحمت رحمن نازل و از قبل ارسال شد لعلم الحوی قد
 اخذتم نضات الاذان علی شأن عجز عن حسانها الحوی
 لیسک در باره جناب فاسیه علی علیه السلام در آن مجازین
 از عرضها و این ایشان جناب فاسیه محفل هر چه داشتید

صل

بلی از شایان کوش معانی علیه السلام مکون با بر عبد
 رزوم داشت و ذکر نموده بود که بعضی از مرتضین بیان
 یعنی از ضرب شیطان با جناب فاسیه محفل در ارض صاد
 ملاقات نموده بعضی شهادت القا نموده اند این خبر بسیار
 سبب جهت این عبد شد چنانکه اهل الله باید بشناسی ثابت
 در این سخن باشند که در این عالم و هر از این امم قادر بر حرکت ایشان
 نباشند از استغاثت ایشان با اهل الله و طوبی نور استغاثت
 می شود و بی ثبوت و در سوخ ایشان باید علم نوحید بر اهل
 الاعلام مرتفع و مضوی گردان نفوس ملقبه اصلاه
 اطلاع از این امر نباشند و نه در چه که حدیث کسوا از
 اصله مطلع نموده هر نفسی دعا و اطلاع نماید آنرا است
 سخن بکلام نیست صریح باره بر نظام کافی از حق ما ناز
 آمل است که لاجرم دوستان کفایت این دان ضایع نشود
 و کل طهر از استغاثت مرتین که در جناب فاسیه علی
 علیه السلام و هر که از آل مرتضی است اهل حق مدک و بوده اند

ولما طاعتك يا بشان مؤتبه بجميع موارد آساء وشرارة
 بل قد رت ابشان واحفظ نموده امروزه غاسن كتاب
 شعوس اسفامت ازان فلوب اهل سفينة حمر اشرف
 ولا تخ دبه شود انشاء الله اميد است كما ابشان بغير
 افا سبيل محول از سهام اشارت مع منين ورواح شهبان
 منكرين محضوطه مانند وينطق بما تخن ببالا فله و
 العمول ان قول ابن خاق حله من ابشان تكبير بر سائده انشاء
 بما ينجي الاله فنام بما يند ان رتبا الرحمن طواشاه
 العلم در جميع احوال اني من اجله خبر و محض و
 حفظ ابشان واساننا و علم الامر بيد الله العالمين
 كاش ابن عبد الله دوسنان ملا فان مبهود وبعضه هو
 مسنود و معروفه بلاشت في كل الاحوال بقول القاد
 ويشهد ان لا اله الا هو له الامر في البدء والخرم وهو اول
 والاخر والاول وهو يخلق تعليم وانك در باره عينا
 ملا حمله ان اهل جاسب يوم داشتند نلغاء عرشه

شد

نة هذا ما نطق به ملكوت البيان هو الاذن من الاكظم
 على الالهى باعلى قبل الكبر ان اشرب الكوز الاظهر من
 بيان ريك الرحمن انه بر يك ما هو المسور عن نظر العبا
 تاذرك في كتاب عدي الحاضر به بعد سرة وكرة يا
 رة لشكر ريك الناطق البشار فد ذكر لك في الوجه من
 سني يهدى الذي آمن بالله رب الارباب فالانحر
 تا ذكرناك من قبل شهيد بذلك على الاعلى باعلى البيان ان
 نيل لوج امنع اقدس مخصوص انزل وارسال خوديم
 با عرف ومن ازان ريبا بد و باعلى المقام كه مقام استقامت
 فان شود دوان حين هم بايات بد بعد من بعد اول
 ذكر خوديم و ان زولاي بن دلوحي هم مخصوص او
 انهما مشبه نازل وارسال شد با بر سائده نا
 چشمش روشن و غلبش با نوار يمين منور كه بد نهي
 وجهه كند نموده اند بطراز بقول فاش و صلب
 انجا باخذ كند و يحك دوسنان الهرا خبا فاش

اجماع در هیچ احوال جانزیر اگر بحال منع شده واضح شود
 لغز است و فیکه بتر اعظم از غیر ارض سر طالع بود حسب
 الاثر هر نوع اسم الله المهدی الذی اسکن الله فی بینه
 بعد حجرتش این عید نوشته که باید بر اثر قدم مالک قول
 مشو غائبه و بحال روح و بجان با اهل امکان معاشرت
 کنه که مباد فرج و جرح نامس مرتفع شود و بسبب خطرات
 نفوس ضعیفه که در جمیع احوال با بیجهت ناظر باشد
 و بما اثرهم بقول کتاب عامل این عبدا بتکلیف عالمی از
 حسب الأذانه با نشان معروض داشت در جدول هر قوم
 داشتند که ایلامریکه مغا برایش ظاهر بود و جمیع دست
 بحال محبت و شفقت و عداد جمع شده بیکر محبوب
 عالمیان مشغولیم بجلا عرض این مطلب بساحت اقدس
 از مصداق امر بیکله صادق قول عز و کبریا بنو نبروت
 بملهیب و عقیده باطنی شما در جوعی نداشتند ضحی آمد
 داشت چه منکران بیان باشی و چه طاری در آن دولت حشر

نادر

بارد و لکن اجماع سبب صوغها و معا بر ادا دولت است
 چه که از اصل این امر دولت مطلع نبوده و نسبتند و از
 اول عالم را حال مساعد از اجماع بدیهه اند ظاهر شده لذا
 بر عین با بجا بی آن جمعیت مشاهده میباید و
 همین اجماع واجتماع نزد دولت نفس نیست بزرگ و
 خطایست عظیم انهمی عرض این فانی آنکه خد متافا
 و محبوبان که مدد آن ارض شریف دارند از اجابت این محکم
 ذکر نمیشود و خدای بخش بدست بعبادت انصاف
 انشاء الله امید چنان است که از افان سموات استقامت
 کالشمس شرق و مغرب باشد بسبب اللطاف رب العلی
 المخال بان یوفق الکل علی بلاک ما فاد عنهم فی
 ایام رهم الغنور الکریم المحل لله المفضل العلی العظیم
 و اینکه در بارک جناب افاضت و جناب افاضت اصغر علیها
 و عر هر قوم داشتند در ساحت منع اقدس عرض شد
 بن بودند با علی خلد ملکت الافان من ابان ربک العظیم

الحکیم وظهرت التیارات من کل الجهات بما نطق وکلم
 الطور فی هذا الظهور اللذی شهدت له الذرات انه
 لا اله الا هو العزیز العظیم ان حی طلبنا عما مؤید شو
 بر اعدا لوح مالک ایاک بکمال قدرت و غوثنا اشاک
 معرضین و شبهات منکرین ان صفیة عالمی شو دخی
 فباخو بوده و هست حبا متباعدا و ذکر نموده و خوا
 نمود انشاء الله قلوب مسعد باشند از برای الهای
 الباقی و اذان موقی شوند از برای اصغاء ان بعضی
 اسعدا دخی اصغاء چه کونشی یا نه تمام فائز شود او
 ان لغتاتک و کلماتک و شیمتک و سیمتک و حجبتک محفوظ
 خواهد بود مخصوص دونفس من کور لوج اربع اصنع
 نازل انشاء الله از معین کلمات منزل ابان ما و حبات
 بنوشند و بزیدک دائمی فائز شوند انھی الحمد لله مخصوص
 ایشان شمس عینا با ان فی فضل و کم مشرف کاخ و
 هو بلسان از جو بل جلاله مسائل و امکنه ایشان را مؤید

فرماید

فرماید با خدای لوح مؤید من عنده و قدره من لانه مفسوق ان
 قدرت و غوث الطیبان و عین بوده و هست در هیچ شرا
 این عبارات نفسهم و بشود که ما دانستی چه ملائک الله
 نازل نماید و در صدد فساد بر اید آنچه در مواضع نصرت
 طاعت و خدمت و امثال آن ذکر میشود مفسود و نلیغ
 امر است بر روح و بجان و الامر بپا الله العتد و العزیز الباقی
 با محبوتی بی شعوری معرضین از اهل بانه عفا
 رسیده که از دست خود صنی از لشکره اند و از رطبت
 با بر اینجور گویند مسلم مبدارند چنانچه ان نفسی که از
 مزان مینمایند که والله عجز از ان نکت مبدارند در حرم
 مطاع خود که شمس باشد نصرت مینمایند و عیانند
 میکند و حرد ه ای نموده الطبع میگویند بیخبریم
 بجز این نگاه مینمورد بر شوهرش حرام میشد این قدر
 نعلن بنموندند که میبختیم که بود کوفی الخیفه بیخبریم
 ثابت شود نفس نطق بوده و آن نفوس کاذبه را در حق

از برای برادر خود حکم و صاحب ثابت کند و معنی چگونگی داد
بر نصرت حرم بنی ویده اگر لایست چگونه در حرم شمر
نصرت کرده و نقطه اولی از آنجا ناس خود که جلا خطه
او بر او حلال باشد و بر نقطه حرام فولدای دفع الشیو
بغیر ملک که از این احوال لایحه کرده در آرد در صوب آن
فهم و بجا هم و بجا هم پس خیانت چیست و عدم آن
چه سبحان الله دعوی بر آن میباشد و در حرم شمس
نصرت میکنند اما خدا الله و آیات من تلك الاعمال
الردیه التي ناحت لها سكان الفردوس الاعلیٰ علیٰ کلماتهم
انوالهم و بینه و منهم اعلم ثم اعادوا الله و آیاتکم با معشر
المتصفین شخصی در عراق جناب مرزا محمد علی رشقی
انفرد و اصفا نمود و در مجلس ترکیب را با الفا
مختلفه استنهار مجنون و شمانت میکرد الالفة الله علی
الفرح الظالمین و هم چنین مطلع شمس وجود مخلد
کبری ام نقطه اولی و در حرم اسوه خدا و در نجف شریف

داشتند

داشتند همچون دلمه حضرت اعلیٰ فله ری توقف داشتند
حسب الامر بعضی مأمور شده اند تفصیل ظهور را خط
بشان ملامت کوردند بعد از ذکر و بیانات در خط منشا
الاحزه و فرمودند این نفوس سیکه بنامت او معتر و معتر
چگونه در حرم او نصرت نمودند چه معتر و محفل از این
بمان حاصل شد خوالدی انطق الحصاه اظهار الالفة
که معنی از این کلمه حال فلام صحیح بودند و در حرم
دیگر شخصی گفتن جاب نه از اولی ابداع نا حال چنین خط
شده نشد و الحیفه مثال آن نفوس شقیه محله
کاد بر زبانی پیشوا فی این قوم بسیار مناسب باری
ابن عبد شرم مهلاد بعضی اعمال او اعترض نماید
ابو الفاسم از اهلیت که سنین اولیه با او بوده چیزی
نوعی که بهیچ وجه اصل نداشت فزوی بر فلتش دادیم
چنین نفوس دیگر اگر تفصیل عرض شود مایه کمال است
تفصیل حرف ثالث مؤمنین بظهور الله علیه و علی کمال

عرف طالع الجحی وویل کلمه عرض عرض عن الله رب
العالمین بالسهی لا شکون البک حزه اخرى عن المرابا کما
نسم بافتاب حقیقت که ذاتی سبحی طالع و مشرق است
که اگر نفسی برام میبود و قادر بر ارتفاع ان بود که
ابن سبحون راضی باظهار غیبتش با بنفزه سبب فیما شد
و هیچ بنی ناله های غنطه نمک و فیما نطق به المعلوم من
فیل و من بعد و فی هذا السعی العظیم انھی اسئل عا لکله
از جانب بنی فانی معدوم ذکر غنا و نبی در ان حضرت
اظهار دارند و اگر جناب ذین علیه السلام هم نشرف
دارند تکبیر بر سبب و ملا کور طریقه در صلا آن
بر ایش که ناس در هم از ان سخات بحر بیان رحمن زند
نمایش کل خون در برابر است انشاء الله موفق شوند
بر آنچه بک الله سبحی است که جمیع دوستان و اولاد
خوایم تبلیغ مشغول میشدند هر چند اکثر ان را راضو
از لوث شرک و غفلت با لوط طاهر ملاحظه میشد

جمع

جمع شادک و مکر و هانت فارغ و ازاد مکتبنا امید
مست که چون کل را موفق فرماید و بلخی سبب انها
نمراست مؤید ساند انه هو الفریب المخبی حابنکه
در باره جناب فاحسن علی ان محاجر بن ارض صادق
و علیهم بها و الله ذکر فرموده بودند در ساحت
اندر عرض شد بک لوح اصنع محض صور ایشان
نازل و ارسال شد انشاء الله بان فانی شوند و
ابن عبد فانی هم تکبیر عرض می نماید البها علیکم
و علی من حکم و علی الذین هاجر و فی الله و علی
الذین اجابوا ندائه و علی الذین ظفوا بایکروه و
تسانه و علی الذین فاموا علی خلد مشه و علی الذین
ما بلوا و ارجو حیه و علی الذین شربوا کوثر
الاستقامه حره باسمه و اخری بکرمه الحکیم و الحکم
مه الفئدر المغالی العزیز العظیم
خادم فی ۱۷ رجب سنه

هو الأعظم الأذن المنشد والعجل الأجي
 الهى لله الذى يؤخذ بالمرز ونفرد بالعظمة ونطق
 بالكلمة بين البرية إذ أمرت الجبال وانشقق سماءه
 أو هام أهل الضلال وحسنت أراضى الطوق و
 اشرف نهر البهيم فى بوع معلوم تعالى من ظهر
 أظهر ونطق وانطق انه هو الذى يرفع باب اللقا
 وعلج بحر الوصال فملكوت الأكتاء فل انه هو
 المسخر على العرش الأعظم وحكم بالحق الخالص بيد
 الخلق الى الله طوبى لمن يجذب من نداء الرب وتو
 اليه منقطعاً عن غيره واخذ رجبى البقاء من ياب
 اهل اليها وشرب باسمه فطاطر السماء واته من
 الملائكة على بطونهم اهل ملائكة السماء وسحفاً
 لمن نبأه عن عظمة وانبع أو هام الوردى والخر
 عن الأذن الأعلى انتم من بيرة من اهل النار وهم اللهب
 كرويا بل من اذا نار اذن البان بتمسك كرامة المنشد

الصل

على العظم الهى لله الذى عرف من اجل اليه ما كاه
 سئول فى سرادق عصفه وابله على الأقبال الى
 هذا الأذن الذى فيه نطق لسان العظمة تالله فله
 نطق البهائم وفى الموجد بسطان أو شمس
 الجلال ولا صغوف الرجال الذين تمسكوا بأهوه
 وكفوا بالله الفرد الواحد العليم الخبير ويجعل فله
 بلغ كذاكم الى الخادم الفانى اخذت دفن وحيد
 من عرف خاوصكم لله وأهياكم الى اخذ وضامكم
 على خد من له وذكروه وثباته فل او جلدت عنده وعرف
 ما فيه فصدت المفضل الأهل وحضرت لك عرش ربنا
 مالك الأسماء وعرضت ما فيه لدى الوجه اذا نطق
 لسان العظمة بما انصحن منه العلم مع ذلك كيف
 بعد ان يعرف هذا الفانى بذكره ما نفوه بلسان القل
 نعم الله بحجرا فلام الأبداع عن ذكره واحصائه و
 نكل السق العالوم عن بيانه وثباته طوبى لكم بما كنتم

الحق الذي طاف به الأندلس والعقول نشروا الله بان بؤ
 دؤنكم على ما يحب ويحوي ويعتقكم من المائدة البدع
 الطرية السماوية التي نزلت من الله في العالمين
 حمد محيى عليا بان كما درستانه را بر امرش ثابت فرمود
 عزت محبت الهى از ایشان در هوب و مرد است هبنا لكم
 باقرتم في يوم الله بما لا فان بيا كثر العباد اميطدكم
 در كل اهل انكوز صولت بيا شامه ويرم جهه كان وادى
 جرت وغفلت مبدول داريك كرشا بده ان شريك ان
 مجوه بدبعه منبجه فائز شوند و افاض عنهم قيام تمام
 امر و دروزت است كد جمع ذرات بنى مالك اسما و
 صفات ناطقتك حتى جل شانه وعظم شأنه شهادت
 كد يوم را شيد و قلى بوجه و نبت در اين صورت شان
 نفوسك لان لا ادلك عوده انه و بان فائزند معلوم و
 وا صخاست احلج بديك نبت و لكن ان حتى جل وعز
 ميطلم كد نفوس غافل كد يوم ایشان را اخذ عوده ان تلك

تصا

ناى او دشورايتك و عدلان صبح و و حفا انكوز و حفا
 عزم نمايتك انه هو القدر على وليتاء و انه هو القدر الو
 اعطى الكرم ابلكه ديان حكاهى و فلا سفا حصى
 نوشنه بوديك كد الحمد لله بعنا بان لا خا به الهية مشرف
 وى ريان توجه عوده الله وان حتى عرفان محيى عالم
 اشامه الله جميع ان مراتب منفلا و مسلحت اقدس عرض
 شد نسبت جريك شمس نابت مشرف و جندى قبل اهل ان
 طرف حديا عرايض ایشان را حضرت زين المقربين عليه
 اجماه ارسال داشتند و لكه العرش عرض شد محصى
 هريك انيما و مشتى الهى جواب نازل و ارسال كشتان
 نيل فاني خدمت هريك تكبير و سلام و تحنيت برسانت
 بكونك طوبى لكم بما فرتم بما هو المسطور في صحف الله
 و السنور في كثر عمل المحبط جميع مفاها و و عله ما و
 علامتها كد ركب قبل بوجه ظاهر شده و ديكي از الو
 الهية كد با حياى جديا اهل خانك شله انكوز انكوز

دانشمند کور خواجگان و عده های الهی که در کتب معتد
مذکور است جمیع ظاهر کتب شرحیه الله از صهیون
و فلان حقه از اورشلیم منبوع و ارضی و جبال او یحیی
انوار رب مزین طوی لکن نقد فیما نزل فی کتب الله المبر
الفریح اید و میان الهی فکرت عا شد و آذان و اعباد صفا
کلیله الله کینه تا از فضل و رحمت او از لال استقامت
بیانشامید و در امر الله مثل جبل را سبز و ثابت باشد که ات
الامر عظیم عظیم و الووم عظیم عظیم در کتاب اشعیا
منبر هاید اخل الی الصخره و اخی فی التراب من امام
هبنه الرب و من هباء عظیمه اگر نفسی در همین آیه فکرت
نماید بر عظمت امر و جلالت قدر و جود الله مطلع میشود
در نظر آیه مذکور منبر هاید و بنو الرب و عده و ذلك
الیوم امر و روزی است که کرمی در او بطلما موجود
مزین مشد طر و فند و نیست که ذکرش در کتب کتب انعام
اندیش کشنده و احسن الیه الارضه ننادی هذا الاسم و ما من

کتاب

باب الاذین ههنا الذکر المبین لویند که ما تزل فی الکتاب
نصفین فی ذکر ههنا الظهور لیصبر ههنا اللوح دا جم عظیم
ابد الیوم کل جنا بان الهیه مطین باشند و بحال حکم
در تبلیغ امر محمد نماید تا جمیع بانوار صحرای موزین
نهی از حق سائل عالم که ایشان را در حفظ حاجت عظمی
دارد و با صغای ندای خود فائز نماید چه که هر نفسی که
فی الحقیقه با سماع ندای الله فایز شود هر که از صراط امر
نغزید و فلانها و فرادها و اوزارها و ضعیفها و مشیها
نخبفها و هفیفها جمیع را معده و صریت شمره است که تا
حال اکثری از اهل الدیان با این جنس اعظم فائز نشدند
نظر بلین است که کتاب خود را که هو صفا ادراک نمودند
باری آنچه مفسود است از کتب الهی عزیزان مطلع اند
مشرف و سخاوت و این است امر اعظم بلکه اکثر نفوس
از ذکر آن منصفی و مدحوش کشند اندک این احکام و اول
که در کتب مسطور است طائف حول عرفان الله بوده و

خواهد بود چه اگر کسی بفرمان خود فائز نشود جمیع اعمال او
هیبتاً متناهی بوده در فصل اول کتاب اشعیا مسطور در (۱۱)
خداوند میفرماید از کثرت ذنایب شما مرا چه لذتی است
از فریبانهای سوختنی بویجا و از چربی پردههای سپهر
شاه ام و از خون کارها و برهما و نکهت ها ملنگ نیستم
هنکا مکه محمد بدین حضرتیم مینا نیک کبست که این بدان
شما استفسار نموده است که بارگاههای مرا فتم نیند
(۱۲) هدیه های باطل را بنده همین میسازد بجز آن
برای من مکتوبست عزهای ماه و سینهها و دعوی نمود
جماعتها را محفل بزنام شده و عبد های شلخص ضلالت
(۱۳) عزهای ماه شما و عبد های شمار جان من
می نماید آنها از برای من سر برشته است و از نخوت خود
پراز شده ام انهمی اگر نفسی در این عبارات مذکوره و
ایات مسطور که از کتاب اشعیا نوشته شده فکرت نماید
از اسباب چشم برداشته بستی نظر شود و بعد آنچه اول

ظاهر

ظاهر آن را اسباب دانند و این منست نماید نویسد که اینها
حکای مطیلبین و شاربین کون عرفان با بنفوس ساکنند
در بیت المقدس من داده اند خوب است این عبارات را مشاهده
کنند تا ببینند بدانند که حق بعمل ما پیشا و است بومی بر ما
امر نماید و بوی حکم را بر دارد لا یشئل عما یفعل هو
السائل العلم مشاهده نماید که عبارات مذکور با
در دست این طایفه است چه قدر منافات دارد باری
امرند در ذلالت که جمیع این امور نفع شده و شریعت
جدیده از صبح عنایت دینا نیکه جانگ کشته و است
صهیون حقیقی و در صهیون وارد و تسلیم این بنام شرف
کشد و کوم الله مفر عرش واقع شده طوی لادن سمعت
و قلب عرون و لشم و جد و لعین و لکن و لایام الله یزک
الهدیر اگر این عبد بجو اهل الخوجات و اشارات کتب
نیل با خدمت دوستان مریض دارد ملتها با این بجز
مشغول شود و لکن فرست مفقود چه که آن الخادم علی

شغل عظیم لانه بجز مابزل من سماء اوده رينا المزل
العلم بگویند ای ابا بان من امروز ان روزی است که جمع
امور در آن تغییر یافته برادران بدو در جنتاب غوره پذیران
بسیاری حسنه و همچنین بسیار بدی چه مفلان از
دوستان که حال ایشان بسبب کلام الله انهم که بعضی
مفلان از نفوس بعینه که تفریب جسته چه مفلان از
نزدیکان که دوری نمودند چه مفلان از دشمنان که در
بادهای ضلالت بجز ماندند و هلاک شده اند و چه
مفلان از ایشان که فصل بجز اعظم نمودند و بان فائق
گشتند و از آن نومشوند امروز است انروز بلکه نیست
ملاحظه نمیشود نفوس مضلمه آبانند و هم آبناء چه که
برایت صراط مشی میمانند و از یک وجوه پوشیده اند
و بیات افق ناظرند و در بابت بیست معکف نشینند
باسم الله حکم شده طویلم و من اجتم امروزی است ان
روز بلکه زانل مابزل ارض با اخذ نموده و ناس صریح

برای

برای مشاهده میشوند تکلم میمانند و لکن شعور ندارند
مشی میکنند و از روح محرومند سمع دارند و لکن از
مجموع احوی محسوس شده اند و اصم ظاهر گشته اند و بکم
مشاهده میشوند بگوامروز ان روزی است که جمیع اشهاد
در عذاب میشوند و عند آبها در جن و سرور چشم ناز
نهیست تا عالوانه ملاحظه کند ابصار عبقی شده و از
نوبت بازمانده چه که در مدعوی او را علیل ساخته و الا
گویمها صحرها و ملها و صحرها و تبهها و سهلها و
انچهها و آسمانها هر را در حدب و شوق و شور و ملاحظه
نمانند دیدگی از نباتات باریسته که از قلم الهی محسوس
یکی نازگشته این کلمه مبارک است مینماید ای پسران
راش چشم سرترا بیاک بان نازکی از دیدت جهان و آنچه
در اوست بی بجز نماند دیگر برده آن اگر بر چشم دل
فردا بد چه خواهد نمود انچه حکمای مفلان علیهم
غاء الله از قول انجاد مکتوب دارند که شما آیدان

فوسکه در فصل شصت و نهم اشعرا بنی از ایشان خبر داده :
چند که شما از کوه جوان آشناید بدو هر سال محرم مانند
و شما بنوعی بدینها من گشته و همگیشان منوع شدند :
این است که در کتاب اشعرا میفرماید اینک بنده کان من
خواهند خورد و منم اگر سینه خواهد ماند و اینک بنده
خواهند نوشید و شما داشت خواهید بود و اینک بنده
من سرور خواهند شد و شما آسوسار خواهید شد
اینک بنده کان من از خوشی دل نرتم خواهند خورد و شما
آنکند درین قلب ناله نموده از آنکسار رنج و اولی خوا
نمود انتمی ملاحظه نمایند حق اخبار داده که قسم هم
دندان بوم تغییر میکند چنانچه میفرماید (ها) و کسبکه
سوکند در درین مجوز و بخالی حق سوکند خواهند خورد
زیرا که نیکبهای اولی در غرغراوش کرده شده از نظر مسو
خواهند که در (۱۷) نیز اینک اسماها و جدید و
نازه با احداث میفرماید و او کینهها مانگو و نشسته بخواب

خواهند

خواهند آمد انهمی در این فزنان بسیار نگویند تا بنده
غزانی بعضی میکنند حضرت قسم دام تغییر داده اند چنان
حق قسم بخورند و هیچ قسم نه حال شنیده منتهی که آنک
سولت هم انفسهم امر و هم نوم منکرون غافل از آنکه آنچه
در کتب ثبت شده باید ظاهر شود لغت با آنها المذکور
لدی العرش هم صماء عجا لاجر نون و لا به معون و لا
بشعر و لا بفقهاون و لا بصرون بنا لهم و این انهم ف
اهوا قسم اسهل انهم هم لکاسرون اکثری از نفوس عالم
هو اهای خود منبش و معتقدند و یکسان خود هم
حقن اطوره منو محمد اگر بداند لالهت عجا بر حرفی فرماید
چنان دیگر از برای خود اخل نمایند و بسببها از مالک
اسما و فاطمه محروم مانند جمیع نفوس بوج الله :
مورودند و بظهور حق داده شده اند چنانچه
فرزان و در بیان و در کتب سماویه این فقره لا اشد و لا
نحیی ملک و وسط و راست و این است اسر کتاب و اصل

ان مع ذلك اكثر من مقام رادك فهو بله بر مطلع
 وشرى الهام اعراض عونه انك دعوى الوهب فرقت
 وحال انك اكرسان عظيم بغير اين ناطق بود بايد اعتراف
 غايبه كه كرم يوم الله است غير حق و غيبا اثن و كذا
 نوده و حق اهد بود انهم بما اتوا هو اثم و كذا
 ربا الرقى اللهم اهل خزان از وضع و شريف و عا
 جاهل هر دو دويست سب بلكان بضم مكنه و عا
 مفرق لا يظنه ناطق و نكلم بودند چنانچه از صدر
 اسلام تا حين معتن و مسلسل ذكر فائهم مي بودند كه
 در جهل قاصع ابا و زوجات شريف دارند و در نفس اماره
 متولد خواهد شد كاذب و مغري با كذا است و بعد
 بر حسب ظاهر منعال شانه و تعالى عظمه و تعالى هلال
 حرف جلاب فرموده و جميع چه بدند و چه شنيه ند كه
 از فارس ظاهر شده و از يهن ارم متولد كشتند حال
 نكتر نما شده كراين هم عا و فضلا و حكما و در با و در ناطق

از مطلب

مطلب خود غافل بودند و در بيداي ظنون و اولم سا
 را و هاشان سب و علت شهادت نقطه بيان دفع
 عا سواه قلاه شد و حال هم بعضي ان نفوس كما طامع
 از حافى ندارند و خود را از اهل بيان مبشبهه بغير با
 چند نيك و صاب بجهوله و غلاف كاذبه مشغولند كه
 شايد ناس ضعيف را از حق منع نمايند و با و هاشان
 لا يبينه لا يظنه تربيت كنند حال ملاحظه كنند چه
 مقدار غافلند و از صراط مستقيم دور مانده اند
 و ارجم كه اهل هباء عفاي مسود نمايند كه جميع گفته
 و بيانان را معلوم صرف شهرت و مغفود مجت
 دانند عجل محكم و جوي و يك و الملك صفا صفا
 باشند و بدند بل كذا مباركه الملك بومئذ لله منسبت
 كردند اين نفوس از اهل هباء محسوسند كه بغير هاد
 بر سفته هر سا كنند ضم بافتا و نفي بيان كه
 از ناهبه كذب ظاهر شده كه انسان خيبر صفا بد بلوي

اهل بيان كه البوم از حق معرفتند صد هزار دونه از اهل فتنه
بست و ملا حظه ميشوند و يكلا آنكه در خرد و در دست
سنة بان ناطق بودند حال اين غم كه در بان ناطق بايد
جميع در آنچه عرض شد فكر نمايند و حق استقامت ابو
انهم طحا ان كل شئ است بايد بحال حكمان ساقى آن شده
نلد و سنان اوان با شامد و يكفهاى نفوس مشركه
نلغز نلد از حق مطلب جميع بايد فكر و حفظ خفا
و در دستك خود با عظام بلند اعلی كشد تا كچه جز اول
نمى بند و ان عجز و شوق و يد عشق توجه نمايند با الله
هو المصطفى المحيى العليم نقطة اول روح ما سواء قلاه
دد فكر حال عدم فرموده كه اول نزل و لا يزال منهم ابد
اننى انا الله لا اله الا انا ان با خلق ابابى فاعبدون الله
ملاحظه اين كلام مباركه فرمائيد و ملاحظه مكنون
او عام عباد حق و بجز ما به بلكم نوبه و حق و در حق
آن محيى نشويد و از مطلع ظهور رباى محيى نمايند

چگونه

چگونه اوست عيب مكنون و سر مخزون جميع از اهل طهور
و خلق شده در بيان دعابن مقام تكلم فرموده الله كه فلم ان
ذكر ان عاجز است انه يشهد لنفسه بنفسه انه هو الناطق
العليم الخبير بسئل الله ان يوفق الكل على الاستقامة على
امر و الا فظلم عا سواه انه قلب المرزوق والمخلصين و
الطبعين نفوسه كه در كتاب الخصاب مذكور بود
مخصوص هر يك از سماء مشيت اباب مباركه نازل
انشاء الله كل بان فان شونك و بدبل فضل مشيت
و همچنين نفوسه كه عرضيه داشتند مخصوص هر يك
لوح يدع منج نازل و ارسال شد الهى ذكر جميع حد
منظر الكرم من كور و عبا نوار و جبهه نوار و مشرف علم
جاء الله و عنده و عبا ناله الله حوده نوله نيا و لك
و تعالى ان با محيى دان اسمع نداء ربك الودود مر
هذا السجى المشهود انه لا اله الا هو العزيز الكريم
فاحضر كتابك لى المطوم و نزل لك ما فاج بجز

القبض بين العالمين ربك هو المعطي الرحيم انه بذكر
احقائه في السجى الأعظم ويدعوم الى مقام نزل في محض
رب العالمين تمتك بالعرفه الامتفانه ونسبت بالذات
المفسد العبد انما ذكر كل من اراد وحي وطارد في هواه
فري ونطق بذكر الجميل فلان الله قد ظهر كثر الجميل
وطاره انما لعنا بذكركم الرحمن فترجوا باسمه الأبي و
خذوا تم اشربوا بذكره الحكيم كذلك نطق المعلوم ان
كان بين الادي الغافل ان بالحد فله ظهر الصالح ان
كان العالم في ظلام مبين من الناس من رأى ونوره
وقان بوق الامراته ربك هو المدين العلم ومنهم من
عجب واعين وادان بطفه اذا منعه بد اراده
تلك العالم الصبر طوبى لك بما فرتين وافلت المبر
اذا عن كل غافل بسبب فلان بخرم فانه فلاح اخى الطاهر
من النبر الاعظم دعوا ما هنتكم ونوهموا بملوب نوره الى
الافى الأهل المطام الذي لا يرفع منكم عاهة مالك :

كأسماء

لأسماء الله هو الأهل الحكيم فلان الصراط الله بذكره
لا تكون من العزيب انكم ان تمنع شؤناك الدنيا
عن مالك الورى كذلك بذكركم المسجون في هذا العصر
المبين ان باجال العدم بوجه من هذا المقام الأظهر
والنظر الأخر الى من سعى بحجى قبل بافر ويشتره بابا
ربنا الذى هما مع بحر الجود وهما عريف المحبوب بين العبا
نعري فله فتح باب السماء بفتح اسمى الأبي وفوق انق
العزبان بنصن سان وقيم الرحمن لا تخربوا من شئ نوكوا
في كل الأمور على الله فانه يهدى بين بشاء ما بشاء لا
اله الا هو العزيز الوهاب انه ينادى بين الأرض
السماء ويبدع الكل الى مقام انزل الرحمن في الألوام كذلك
نطق لسان العدم بين الأمم انه هو المفسد العزيز
الشان انما شكر الله بما ذكرت من قبل الأعلى اذ كان
الموعود مسجونا في اجل الله بان ان باقلى بوجه من
هذا المقام المنق الى من سعى بنصرته ليعبرم على

